XXVII. évfolyam, 1. szám Ára: 1,80 Ft 1971 január 7.

Ludas Matyi

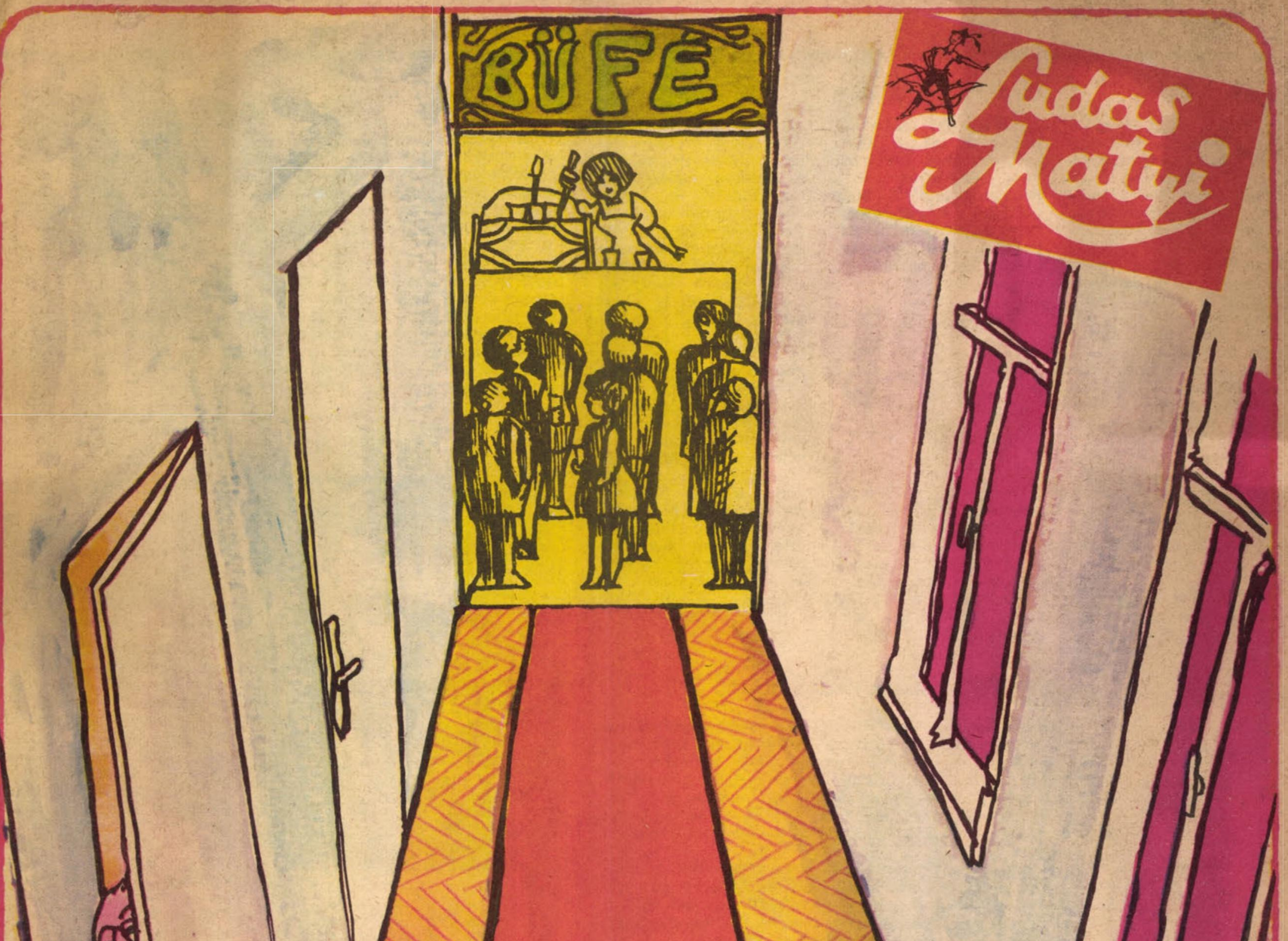

A FŐNÖK KUGLIZIK

Hegedűs István rajza

KEDVES LUDAS!

MIT TANUL A GYEREK?

Okos dolog, hogy a diákok időnként elmennek valamelyik vállalathoz fél vagy egész napra kisegíteni: egyfelől, mert az üzemek jó része munkaerő-hiánnyal küszködik, másfelől pedig, mert egy-egy középiskolai osztály ily módon keresi meg pl. a tavaszi háromnapos vidéki kiránduláshoz bérlendő autóbusz árát. Mindez csak helyeselhető, annyival is inkább, mivel a pillanatnyi hasznon túl a diákok megismerik, s remélhetően meg is szeretik a munkát. A kérdéses csupán az, hogy helyes-e, ha egyszersmind — a fogyasztók becsapásának módszereivel is megismerkednek.

Ez történt ugyanis a Kölcsey Gimnázium III. c. osztályával a Csemege Édesipari Gyár Budafoki út 187. sz. alatti telepén, ahol december 10-e délutánján azt a feladatot kapták, hogy „Finom Kávékeverék" feliratú, „kiszerelt" zacskós áruról nyomtalanul eltávolítsák a

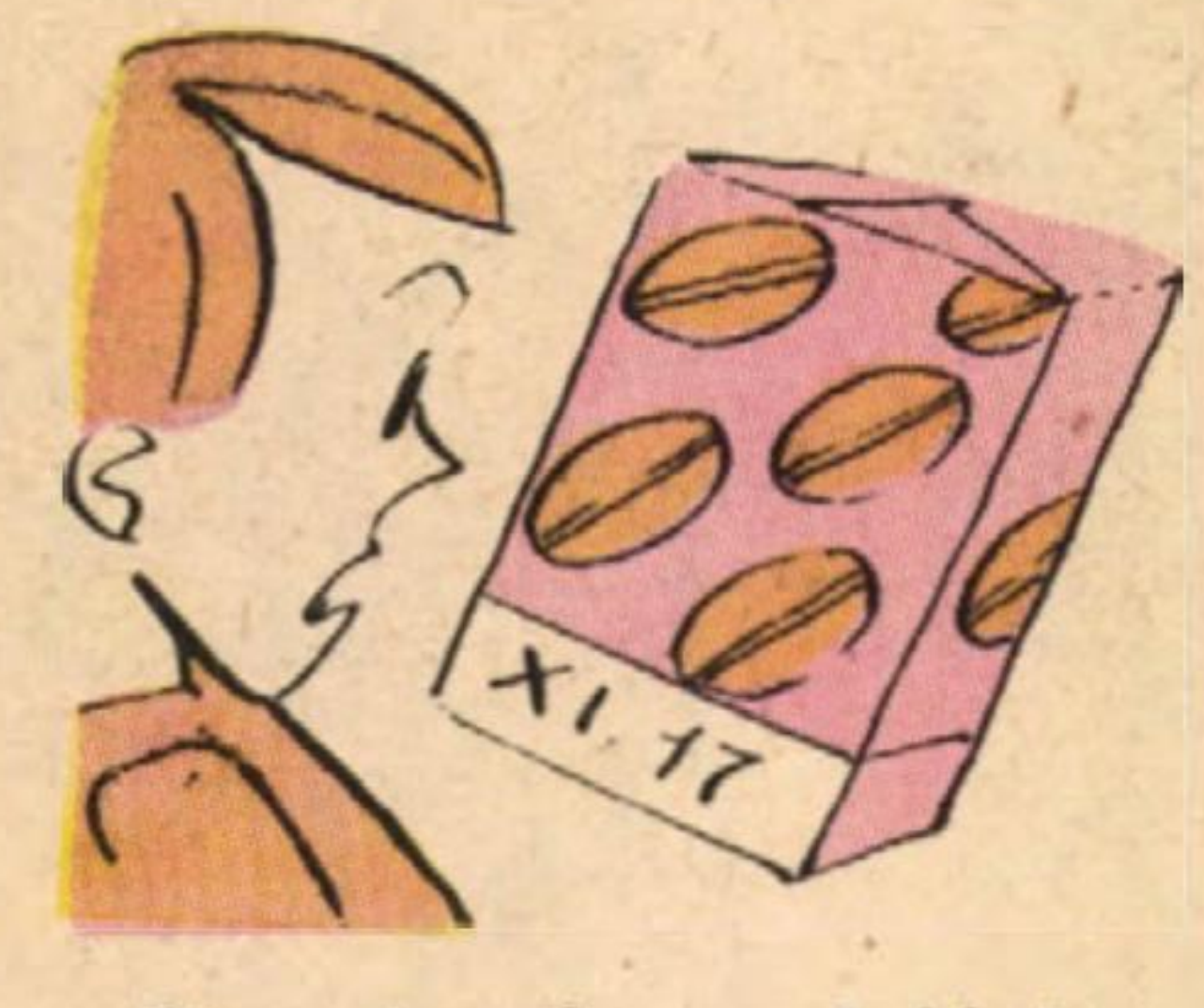

„Szavatosság lejárta: november 17." szövegű címkéket, s helyükbe „Szavatosság lejárta: december 15." feliratú címkéket ragasszanak.

Tizenhat éves korukban a fiatalok már idősebbek annál, hogysem olyan varázserőt tulajdonítsanak későbbi keletű címkéknek, melytől a zacskók tartalma is megújhodik — legkevésbé azoknak, melyeknek levakarása után kiderült, hogy alattuk még régebbi keletű címke szerénykedik diszkréten —, mert ilyen is akadt köztük. De még elég fiatalok ahhoz, hogy megrendülten távozzanak munkájuk végeztével a jellemformálás e leleményes intézetéből. S tanáraikkal és szüleikkel egyetértésben az a véleményük, hogy a Csemege Édesipari Gyár jobb leckét adhatott volna szocialista kereskedelmi erkölcsből. Mely tárgyból azonban, úgy látszik, magára e gyárra is ráférne némi leckéztetés a KNEB vagy a KERMI részéről.

— ó —

GYULAI GÁZPANASZ

Lakásainkból még a nyáron lebontották és elvitték a hagyományos tüzelésű cserépkályhát, azzal a megokolással, hogy a fűtési szezonra beszerelik hozzánk a gázt. Azonban a DÉGÁZ nem készült el szeptember végére, a vállalt határidőre, a gázvezeték lefektetésével, így még decemberben sem volt bevezetve a gáz lakásainkba. Ideiglenes megoldásokkal próbált minden lakó segíteni magán, úgy, ahogy tudott. Persze. ez nem volt tökéletes megoldás, épp ezért sokat kellett fagyoskodnunk a DÉGÁZ jóvoltából. És vajon meddig tart még ez az állapot? Így lesz ez már az egész télen?

A Kossuth Lajos u. 20—22. számú házak lakói,
Gyula

TELEKKÖNYV

Még 1967-ben vásároltuk azt a házat, amelyikben jelenleg is lakunk. Több mint egy éve, hogy az Ingatlanközvetítő Vállalatnak járó díj utolsó részletét is kifizettük. Ám, sajnos, a házat még azóta sem írták át a nevünkre. Úgy látszik, a telekkönyvi hivatal aktamalmai nagyon lassan őrölnek!

Takács György
Csányoszró
Petőfi u. 39.

A CÍMZETT VÁLASZOL

A Ludas Matyiban „Jubilál a szemüvegem" címmel közlemény jelent meg, amelynek írója az SZTK által kiutalt szemüvegkeret rossz minőségét, gyakori törését kifogásolja.

Az SZTK a 15,70 Ft-os árú, Spárta elnevezésű acetát szemüvegkeretet típuskeretként fogadta el, amely az előírt szabványoknak megfelel. Kétségtelen, hogy ennél az úgynevezett öncsuklós keretnél a törés veszélye, különösen helytelen használat következtében, nagyobb mértékben fennáll, mint a fémcsuklós kereteknél. Ebből kiindulva több alkalommal tárgyalást kezdeményeztünk a SZOT Társadalombiztosítási Főigazgatóságának bevonásával. Azonban a gyár ezért az árért jobb minőségű keretet nem tud gyártani, a Társadalombiztosítási Főigazgatóság ugyanakkor jobb minőségű keret finanszírozására a Pénzügyminisztériumtól nem tudott hozzájárulást kapni.

Az említett keret gyakori törése miatt megállapodásunk van a gyárral, hogy minden meghibásodást 1 éven belül elismer, és a hibás keretet kicseréli. Boltjaink olyan értelmű utasítással rendelkeznek, hogy minden hibás keretet egy éven belül tartoznak kicserélni, erről egyébként minden betegbiztosítottnak garanciajegyet is adunk.

Kolosi Miksa
főosztályvezető
OFOTÉRT

HÁROM ÉVIG VÁRNI?

Novemberben vásároltunk egy gáztűzhelyet. Be is jelentettem a bajai Gázmű Vállalatnak az igényemet a palackra. A bekötési határidőt 1971. I. félévre igazolták vissza. Ez is hosszú idő, de mégis elfogadható. Ám ezt követően kaptam egy lapot, melyen közölték, hogy módosítják a határidőt 1973-ra. Azaz várhatok három évet, hogy a rég óhajtott gáztűzhelyet használni tudjam.

Általában az emberek nem azért vásárolnak gáztűzhelyet, hogy csak nézzék és a pénzük álljon benne. Kis gyermekem van, dolgozom, munkaidő után kell ellátni a háztartást, esténként kényelmesebb és főleg gyorsabb lenne a főzés, mint a hagyományos tűzhelyen.

Szanádi Imréné
Kunfehértó
Rákóczi u. 78.

SÖTÉT AZ EXPRESSZ

December 14-én este a Mecsek Expressz 4. számú, I. osztályú kocsijában utaztam Budapestről Pécsre. Az egész kocsiban csak az egyik oldalon levő lámpa égett, az én fülkémben levő két fénycső közül is csak az egyik. Megkértem a kalauzt, hogy kapcsolja be a másik lámpasort is. Azt a választ kaptam, hogy sajnos, nem tudja, mert rossz a berendezés. Miért nem lehet a kocsikat a végállomáson való tartózkodás ideje alatt végigvizsgálni, és a helyszínen megjavítható hibákat kijavítani vagy a hibás fénycsöveket kicserélni? Miért van egy expresszvonat utasa arra kárhoztatva, hogy egész úton ne tudjon olvasni?

Dr. B. A.
Pécs

MOSÓPOR

Idén áprilisban vettünk egy NDK-gyártmányú automata mosógépet.

Nagyon sokfajta mosópor kapható, azonban automata géphez csak kétfélét lehetett venni: a Tomit, illetve a Bio-automatot. A Bio-automat bizonyult jobbnak, s így ezt használtam. Körülbelül két hónapja azonban sehol sem kapható. Mi ennek az oka? Igaz, a KERAVILL-üzletek kirakatában van ugyan, de ott csak az új mosógépekhez adnak belőlük, ajándékba.

Vagy vegyünk még egy 9000 forintos mosógépet, hogy hozzájussunk tíz doboz ilyen mosóporhoz?

Németh Ferencné
Bp. III., Föld u. 55.

FŰZŐCSKE

Példátlan eset történt meg velem: barna félcipőm túlélte a saját fűzőjét! Annyira megszoktam már az utóbbi évtizedekben, hogy a fűzők hosszabb életűek a cipőknél, hogy ez a rendhagyó eset teljesen zavarba ejtett. Azt sem tudtam pontosan, hol árusítják a cipőfűzőket. Homályosan emlékeztem még azokra a bácsikra, akik nyakukba akasztott tálcákon árulták a sárga és fekete fűzőket a hajdanvolt időkben. A kucséber-kereskedelemnek ez a szakága azonban mára már szinte teljesen kihalt, én legalábbis nagyon rég nem találkoztam vele.

Próbáltam cipőfűzőt venni trafikban, bazárban, illatszerboltban. Mindenütt nagy megütközéssel néztek rám, sőt a Nyugati pályaudvar egyik bazárosa valósággal személyes sértésnek vette ez irányú érdeklődésemet. Végül sikerült megtudnom, hogy a Röltex-boltokban kell a fűzőt keresni. Nosza, elugrottam a Szent István körúti Röltexbe. Kaptam is fűzőt, rövidet, félcipőbe valót. Egyetlen baja csupán az, hogy világosbarna. A cipőm viszont kimondottan sötét árnyalatú, így aztán sehogy sem sikerült összhangba hoznom őket.

Elmentem egy másik Röltex-boltba, a Rákóczi úton. Ott volt sötétbarna fűző is, fájdalom, azonban

nem félcipőbe szabták, hanem bizonyára magas szárú, fűzős csizmába, mert amikor bokorra kötöm, mindkét oldalon a földig lóg a csokornak a vége. Nyelv nélküli, modern fazonú cipőm lévén, még csak eldugni sem tudom ezt a tengeri kígyó hosszúságú fűzőt. Egy megoldás marad: ha háromszor körülcsavarom a bokámon, s úgy kötök rá masnit.

És még egy megoldás lenne: ha félcipőbe való cipőfűzőt is gyártanának, minden árnyalatban.

(— i —)

„Gyöngy dekára" címmel egy olvasó levelét közölte nemrég a Ludas. A kedves levélíró nem volt kellően tájékozódva: a ruhadíszítésre alkalmas, úgynevezett „Kása" gyöngy, mindenkor kapható volt és kapható is a Deák Ferenc utcai boltunkban.

RÖLTEX
Kiskereskedelmi V.

KAPUTELEFON

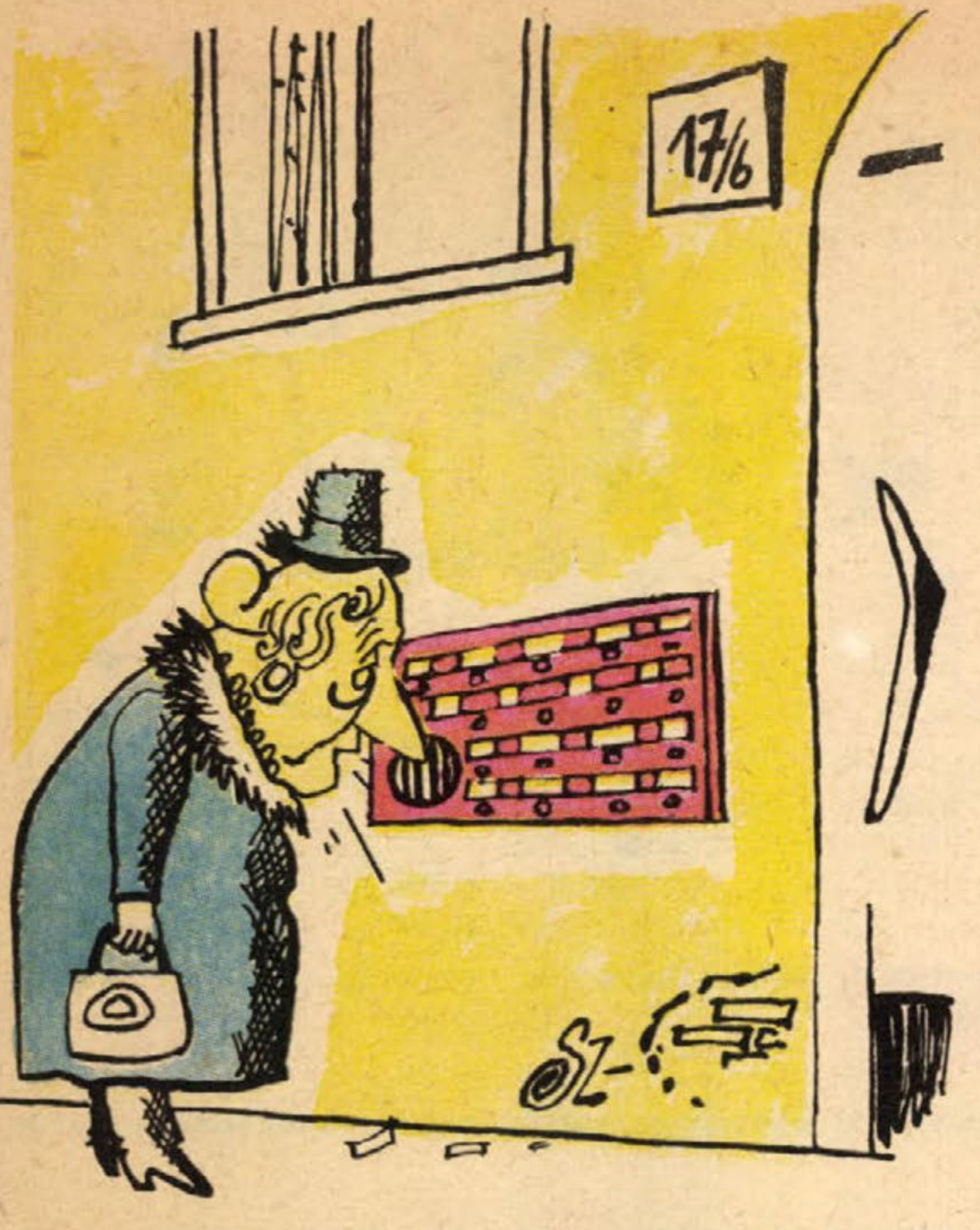

– Kérem New Yorkot!

A RHODESIAI PIRAMIS

Tót Gyula rajza

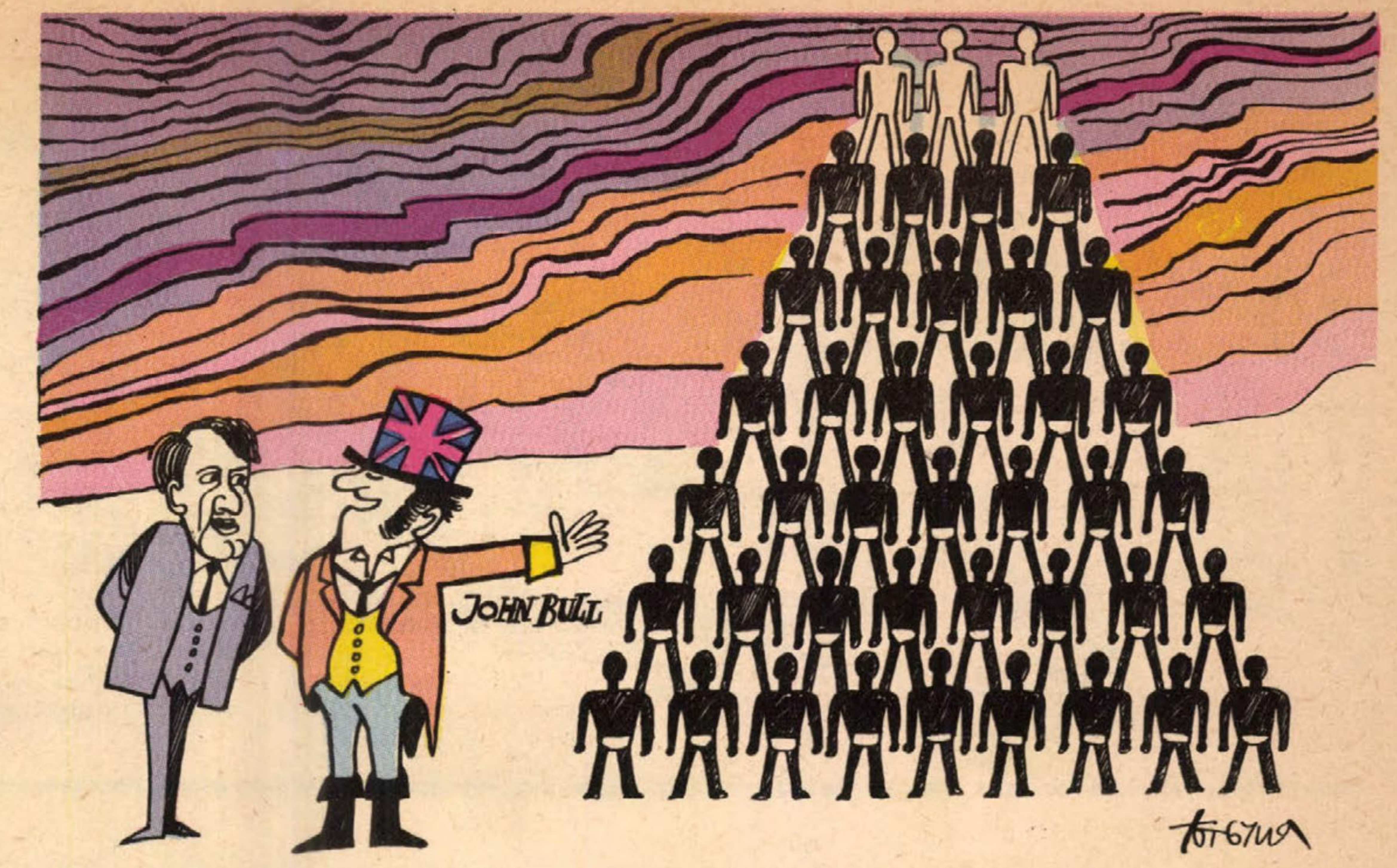

– Ahogy gondolja, Smith úr, felőlem így maradhat az építménye akár az örökkévalóságig!

NŐSTÉNY PÓK

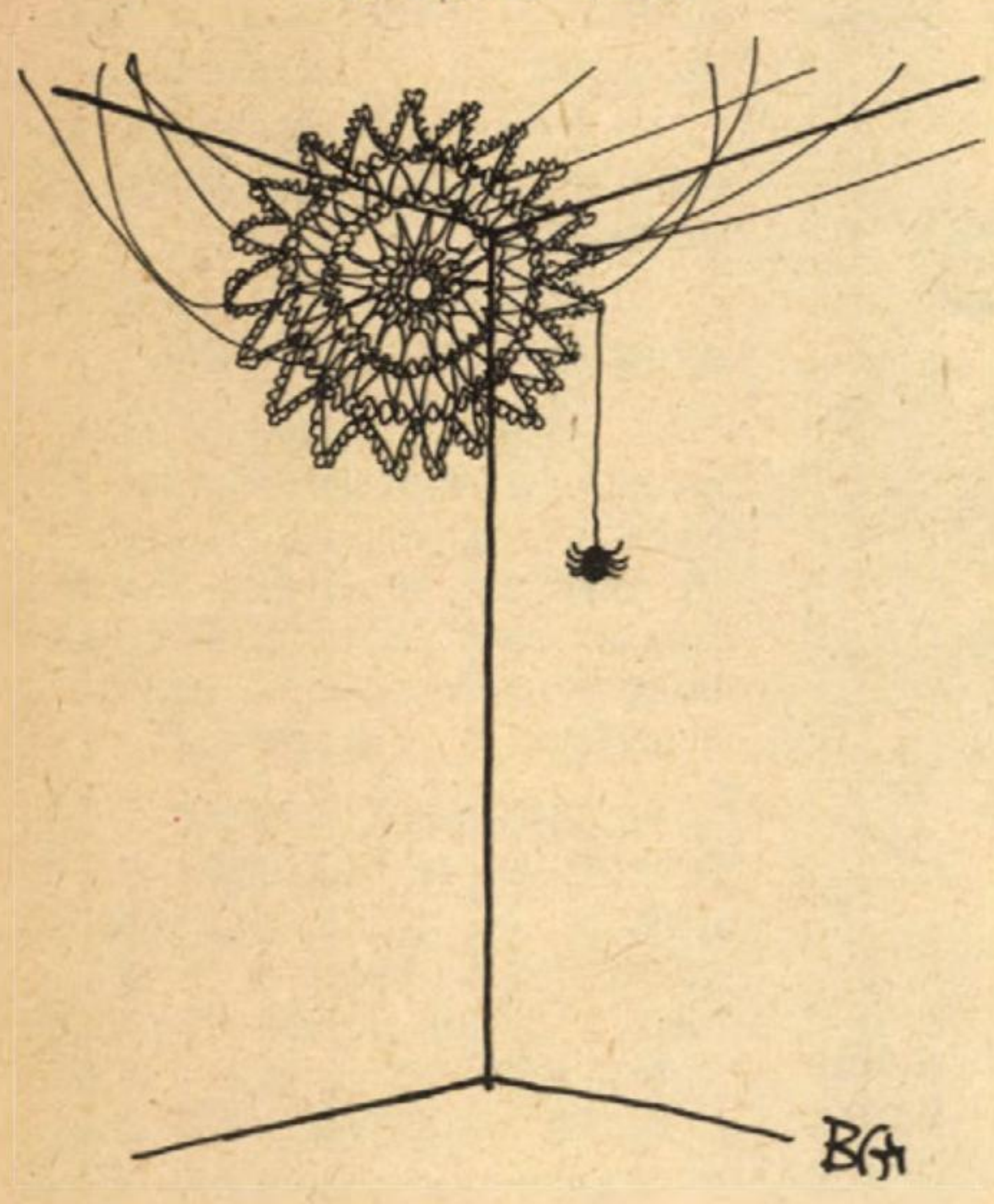

MAXI

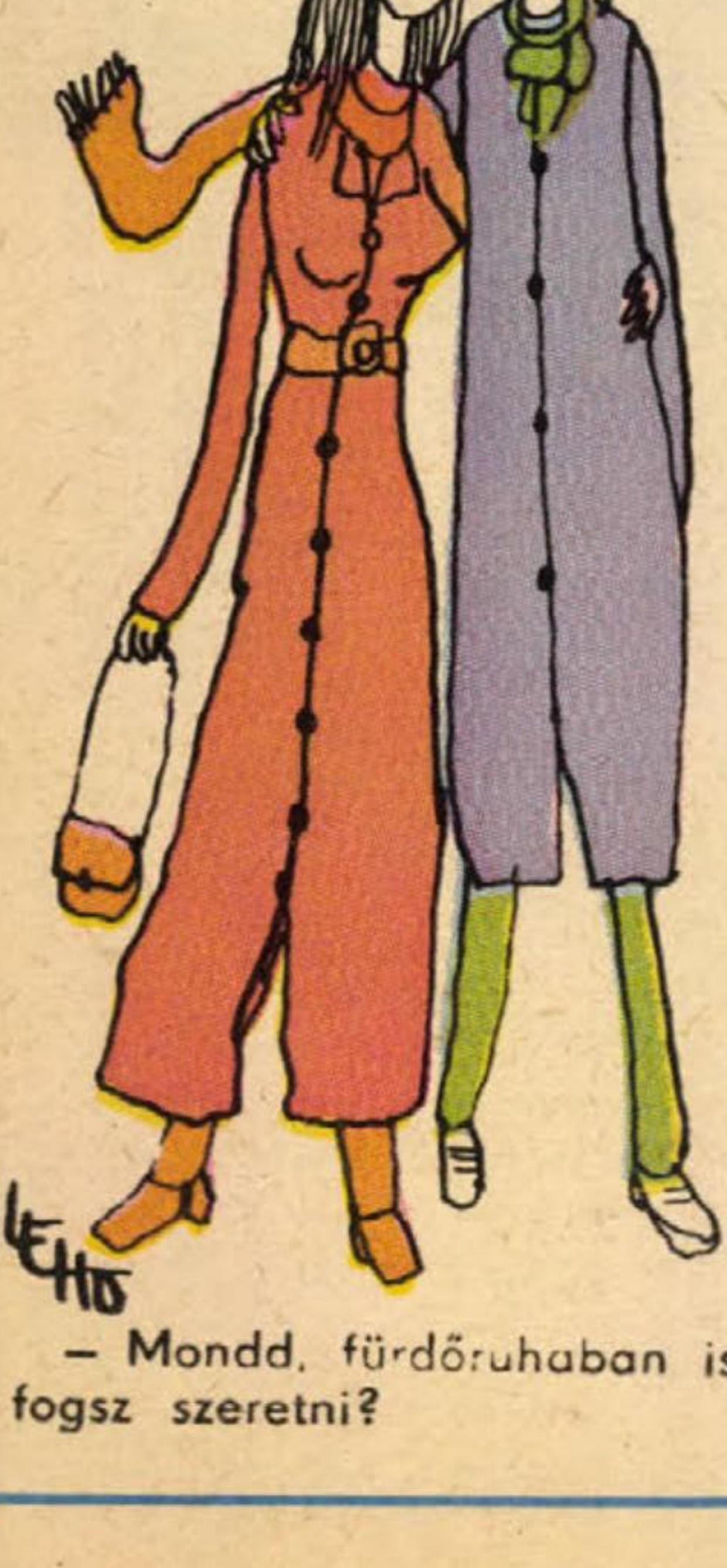

– Mondd, fürdőruhaban is fogsz szeretni?

TAVALYRÓL MEGMARADT TÉMÁK

1

Mielőtt az írógepemhez ültem volna, hosszú ideig gondolkodtam azon: milyen jelzőt is használhatnék észbeli képességeim jellemzésére? Végül is megtaláltam a legmegfelelőbbet: azt hiszem, nyílt eszű gyerek vagyok, vagyis — szerénytelenség nélkül állíthatom — nyitva az eszem mindenféle tudás befogadására. Éppen ezért megbántva érzem magam, hogy a bézból (baseball: amerikai labdajáték) esetében ezt kétségbe vonják.

Évekkel ezelőtt megkértem egy sportügyekben jártas kollégámat: magyarázza el nekem, hogyan játsszák a bézbólt, mert én nem értem.

— Hát igen — felelte elgondolkozva —, az európai ember számára ez a játék teljesen érthetetlen...

Azt válaszoltam, hogy európai ember létemre — vagy talán éppen ezért — sok mindent megtanultam a történelem és az én történelmem folyamán, talán ezt is sikerül megértenem, megtanulnom, ha úgy, istenigazából nekidurálom magam.

— A bézbólnak nagyon bonyolult szabályai vannak — folytatta a kollégám, de akkor már láttam az arcán: sose fogom megtudni tőle, hogyan játsszák azt a nyavalyás bézbólt. Vagy azért, mert nem bízott bennem, az intelligenciámban, vagy azért, mert ő sem tudta.

Azóta már többször láttam — moziban, televízióban — részleteket különböző bézból-mérkőzésekről, de nem lettem okosabb, mert a filmkockákat rendszerint ilyen szövegek kísérték:

— Ez a furcsa ide-oda szaladgálás a pályán, amit önök most látnak, a bézból. Hogy milyen szabályok szerint folyik a játék, azt talán sose fogjuk megtanulni, de Amerikában nagyon népszerű.

Vagy azt mondják, hogy:

— A bézból túlságosan komplikált játék. Legalábbis nekünk, magyaroknak

Tehát: sose fogjuk megtanulni, hogyan kell játszani a bézbólt, mert ez a játék az európai ember számára teljesen érthetetlen, nekünk, magyaroknak, túlságosan komplikált, de Amerikában nagyon népszerű.

Ebben maradunk.

2

Megható történetet olvastam az újságban: egy idős angol hölgy a bankjára hagyta egész vagyonát, mert — mint a végrendeletében megírta — a bank mindig figyelmes volt hozzá és törődött vele.

Ez a példa is bizonyítja: érdemes figyelmesnek lenni, érdemes törődnünk egymással. Istenkém, hány humoreszket írtam én már ez ügyben! Hányszor figyelmeztettem a világot, a világ lelkiismeretére apellálva: ne legyünk közönyösek! Az emberek igénylik a szeretetet!

Én például naponta elmegyek egy OTP-fióküzlet előtt, és látom, hogy odabent szorgalmasan dolgoznak a tisztviselők, verik az írógépet, kimutatásokat készítenek, számolják a pénzt, de még egyszer sem jött ki hozzám senki, hogy megkérdezze:

— Hogy van, szerkesztő úr? Nincs szüksége egy kis pénzre?

Ez az, ami hiányzik: a figyelmesség, a törődés, a szeretet. Nem mondom, a pénz is jól jönne, de nem ez a lényeg. A pénz csak szimbólum, nagyon kedves szimbólum, amivel sok mindent ki lehet fejezni, el lehet mondani... Hát akkor miért nem mondják el? Addig mondják, míg nem késő!

Éppen ezért figyelmeztetem az OTP-t, ha nem változtat a magatartásán, ha továbbra is ilyen keveset törődik velem, rám ne számítson. Egy vasat sem fog örökölni tőlem.

S akkor aztán megnézheti magát!

3

Divatos szó manapság a „visszafogott".

Olvastam már visszafogott színészi játékról, visszafogott rendezői munkáról, visszafogott stílusról. Ez a szó: „visszafogott", tulajdonképpen azt jelenti, hogy nem harsány, nem kiabál, nem ordít, nem kihívó, nem feltűnő.

Ez a dolgozatom is lehetett volna valamivel harsányabb, vagyis mulatságosabb, de én írás közben nagyon ügyeltem arra, hogy a stílusom „visszafogott" legyen, mert az sokkal előkelőbb.

Nem akarok dicsekedni, de teljesen egyedül fogtam vissza. A csupasz két kezemmel.

Még most is izomlázam van.

Mikes György

SÚLYOS ESET

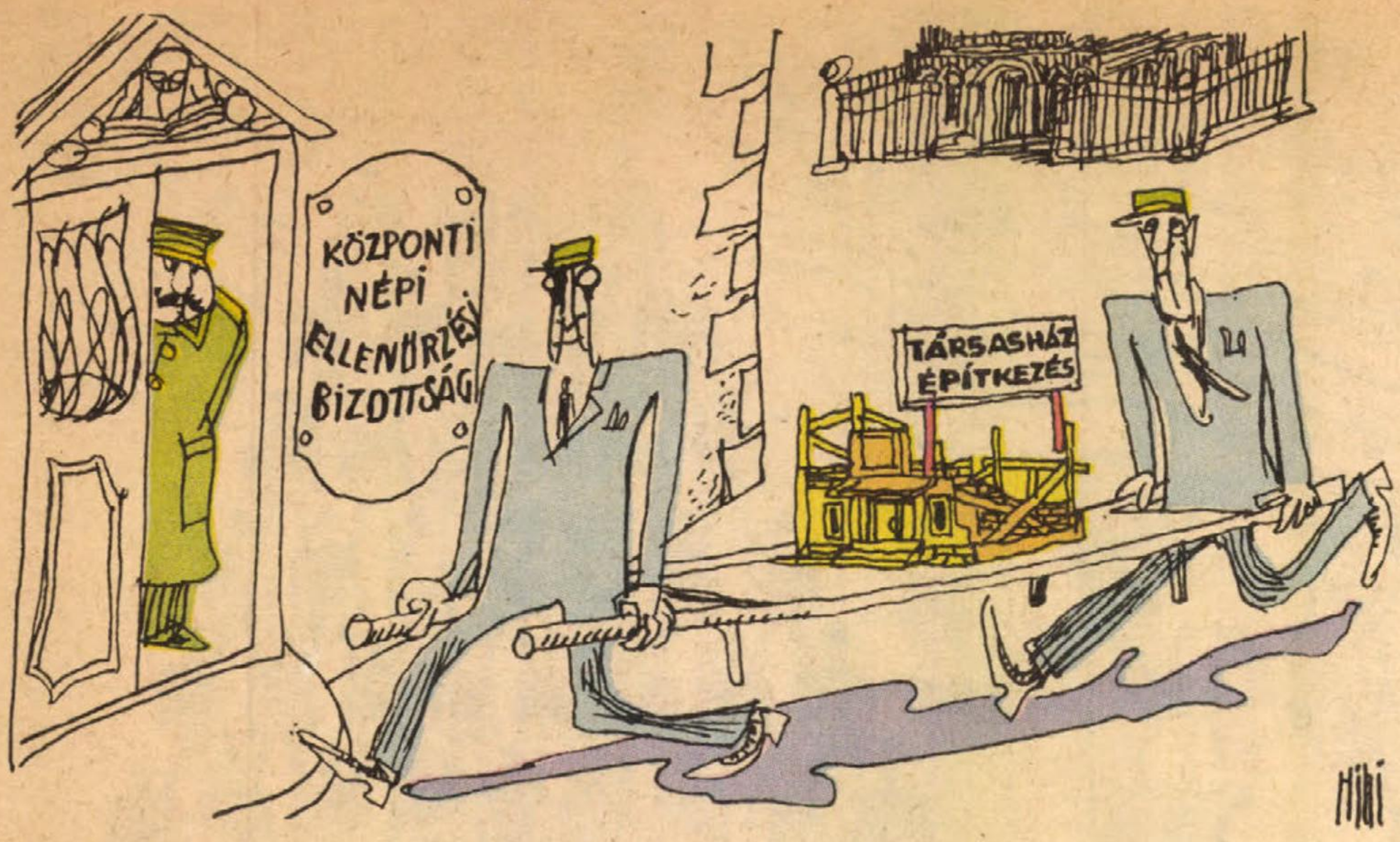

TAPASZTALT FELESÉG

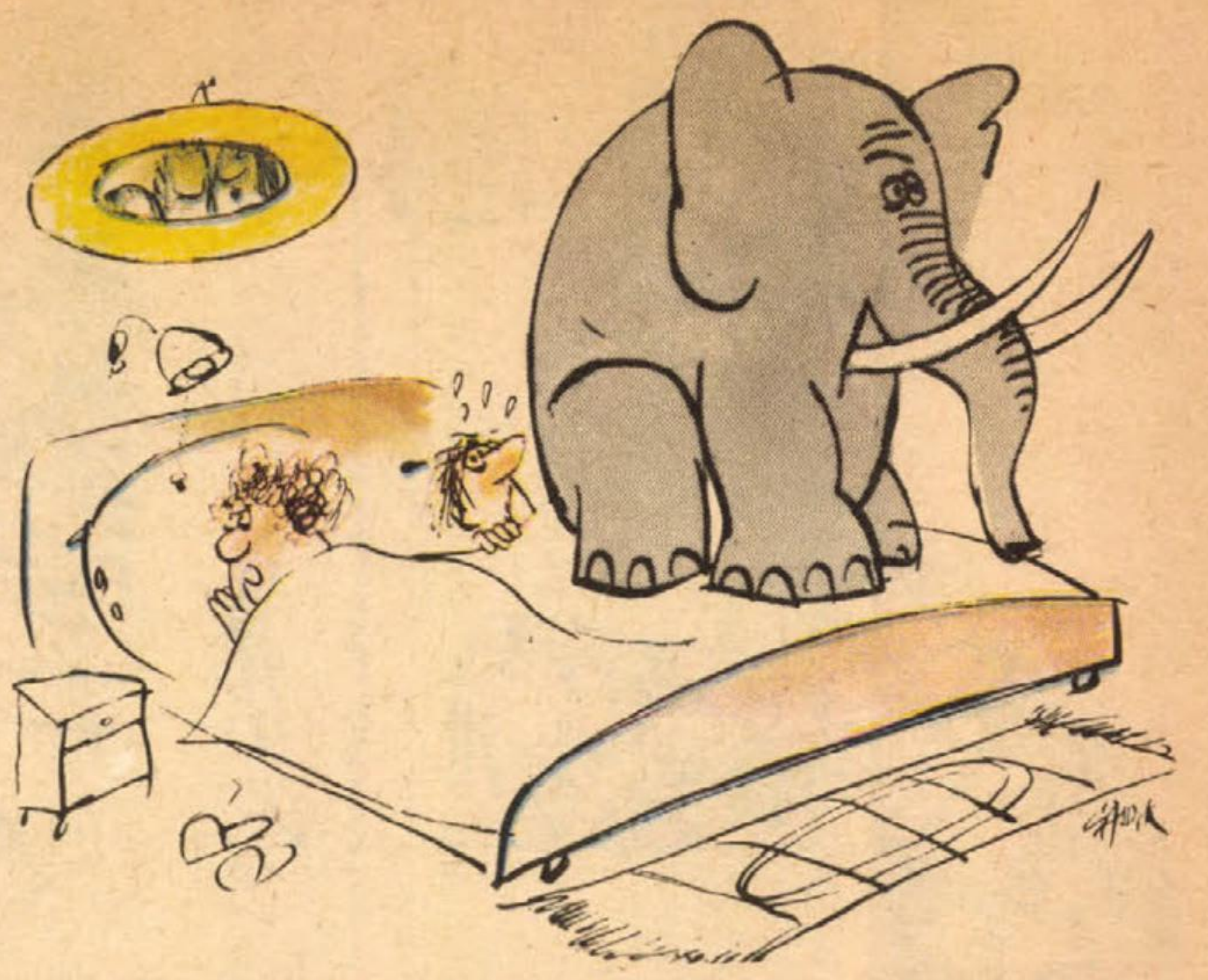

– Ne törődj vele! Bolha az, csak te csinálsz belőle elefántot!

A VENDÉGKÖNYV

Szomorú, de tény, hogy a nyáron kifosztották az új lakótelep legszebbik házának egyik lakását. A hitvány betörő kesztyűben dolgozott, ujjlenyomat sehol sem maradt a lakásban. A rendőrség néhány hónap múltán csüggedten megszüntette a nyomozást. Ekkor vette kezébe az ügyet Stopp Gedeon, a jeles mesterdetektív. Nem telt bele egy hét sem, és a tettes, Raffai B. Orbán kézre került. Mielőtt azonban vallani kezdett volna, kéréssel fordult a Mesterhez:

— Hogyan jött rá, hogy én vagyok a tettes? Esküszöm, óvatosan dolgoztam!

— Megnyugtatom önt — kezdte a Mester —, hogy hibátlan munkát végzett, még egy karcolást sem ejtett. Ujjlenyomat sem maradt a lakásban. Tökéletes munka volt, el kell ismernem. Ön tanulmányozta a lakást, ahogy ez igazi szakemberhez illik, és jól tette. Megállapította, hogy a tulajdonos hónapokra külföldi turnén jár, decemberben érkezik haza. Csakhogy elkövetett egy hibát, amiből az látszik, hogy nincs maradéktalanul tökéletes betörés. Elfelejtette tanulmányozni a házmestert. Maga, Raffai, a házmester miatt bukott le.

— A házmester miatt? — kérdezte emez csodálkozva —, hiszen a színét sem láttam!

— A sóhaj nem használ. De nekem nem kerülte el a figyelmemet, mint magának, hogy a szóban forgó épület házmestere a leglustább, a legtrehányabb ember az egész városrészben. Nem söpri a járdát, nem mossa fel a lépcsőházat, nem tisztítja a liftet, s legfőképpen nyár óta nem mosta le a lépcsőház ajtajának bejárati üvegét, amelyet mindenki megérint, ha be akar lépni, mert a kilincs június óta hiányzik. Maga mikor tört be, Raffai?

— Augusztusban.

— Látja, június előtt kellett volna. Feltétlenül június előtt. Az üvegajtó a betörés idején már felért egy vendégkönyvvel, mert annyi ujjlenyomat volt rajta, ahányan beléptek.

Raffai B. Orbán álla leesett a csodálkozástól.

Amikor minderre rájöttem — folytatta Stopp Gedeon —, már csak olvasni kellett a vendégkönyvben. Ott voltak az üvegen a lakók ujjlenyomatai, beleértve a nagymamákat és a gyerekeket. Megtaláltam a postásét, a villany- és gázóra-leolvasóét, a nőlakók lovagjaiét. Kiértékeltük az agglegények hölgyismerőseinek ujjlenyomatait. A házmesterét már ritkábban találtuk meg. Megtaláltam egy Nagymező utcai szabónő, a körzeti kezelőorvos, a kerületi gyermekorvos ujjlenyomatát és a magáét, Raffai. A többi már gyerekjáték volt.

Nagy csönd telepedett közéjük. A történetnek vége. Raffai B. Orbánból a düh csavarta ki a kérdést:

— És az a lusta házmester legalább megütötte a bokáját?

— Nem. Jutalmat kap. A nyomravezető jutalmát.

— Hiába, felügyelő úr — mondta csendesen Raffai —, nemcsak a jó pap, hanem a jó zsivány is holtig tanul. Legközelebb már akkor felhúzom a kesztyűt, amikor leszállok a villamosról.

— Csakhogy, barátom — fejezte be a beszélgetést a Mester —, maga kifelejti a számításból, hogy a jó nyomozó is holtig tanul. Mire maga kikerül a lakat alól, a maga ujjlenyomatát már a villamoson kezdem keresni. Mert nem szabad elfelejtenie, hogy a villamoson sem takarítanak.

Szűts István

KÁLVÁRIA

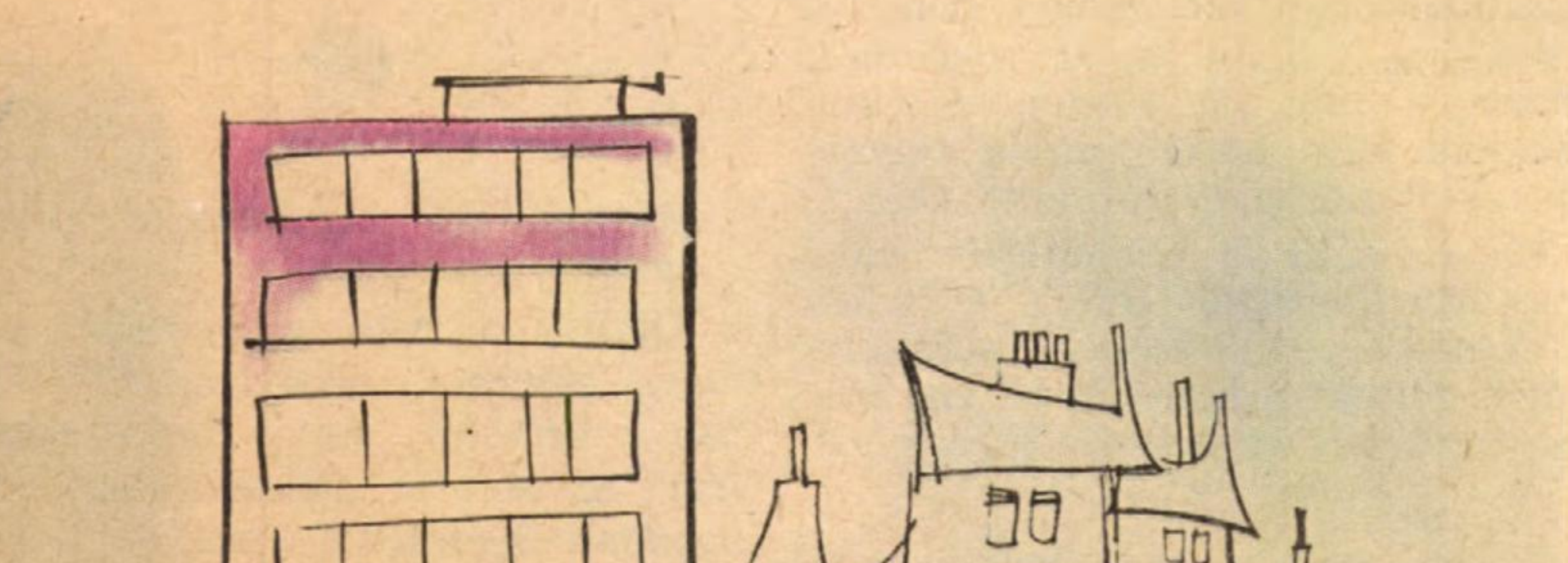

– Csak itt próbáljunk átvergődni, utána már minden osztályon felüli lesz.

SZÁZADUNK ROMANTIKÁJA

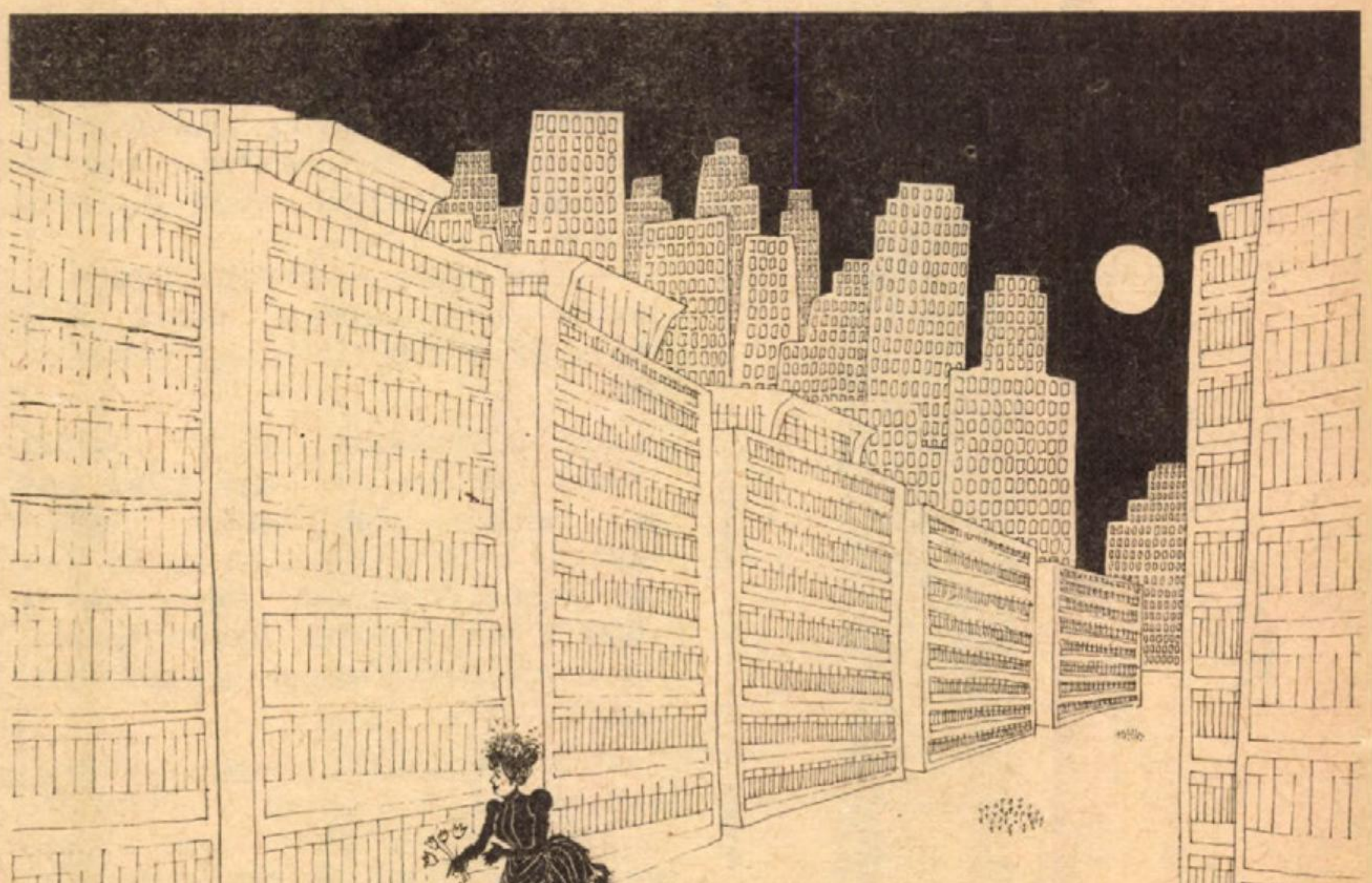

OKOS KUTYUS

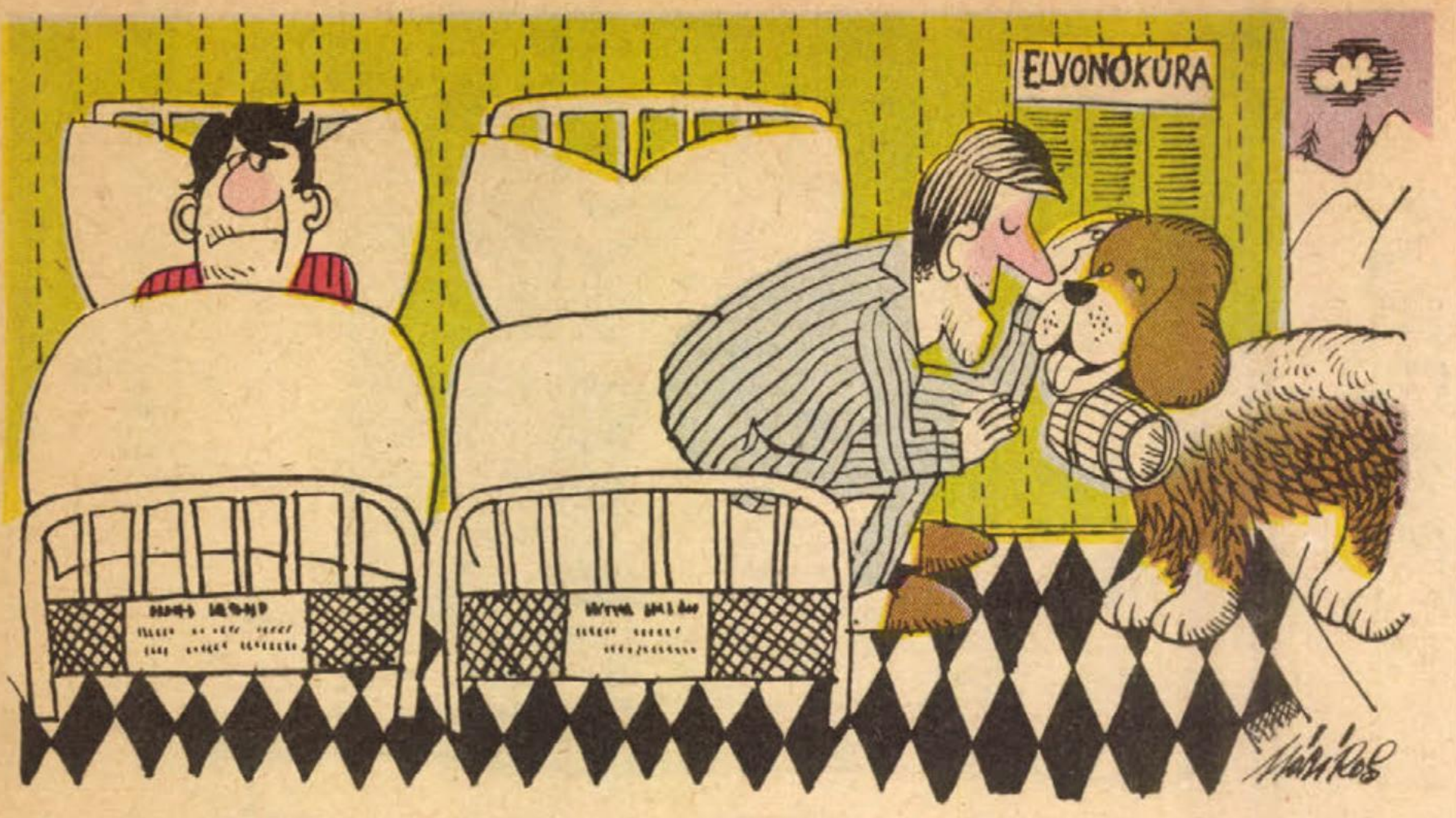

AZ IDŐK SZAVA

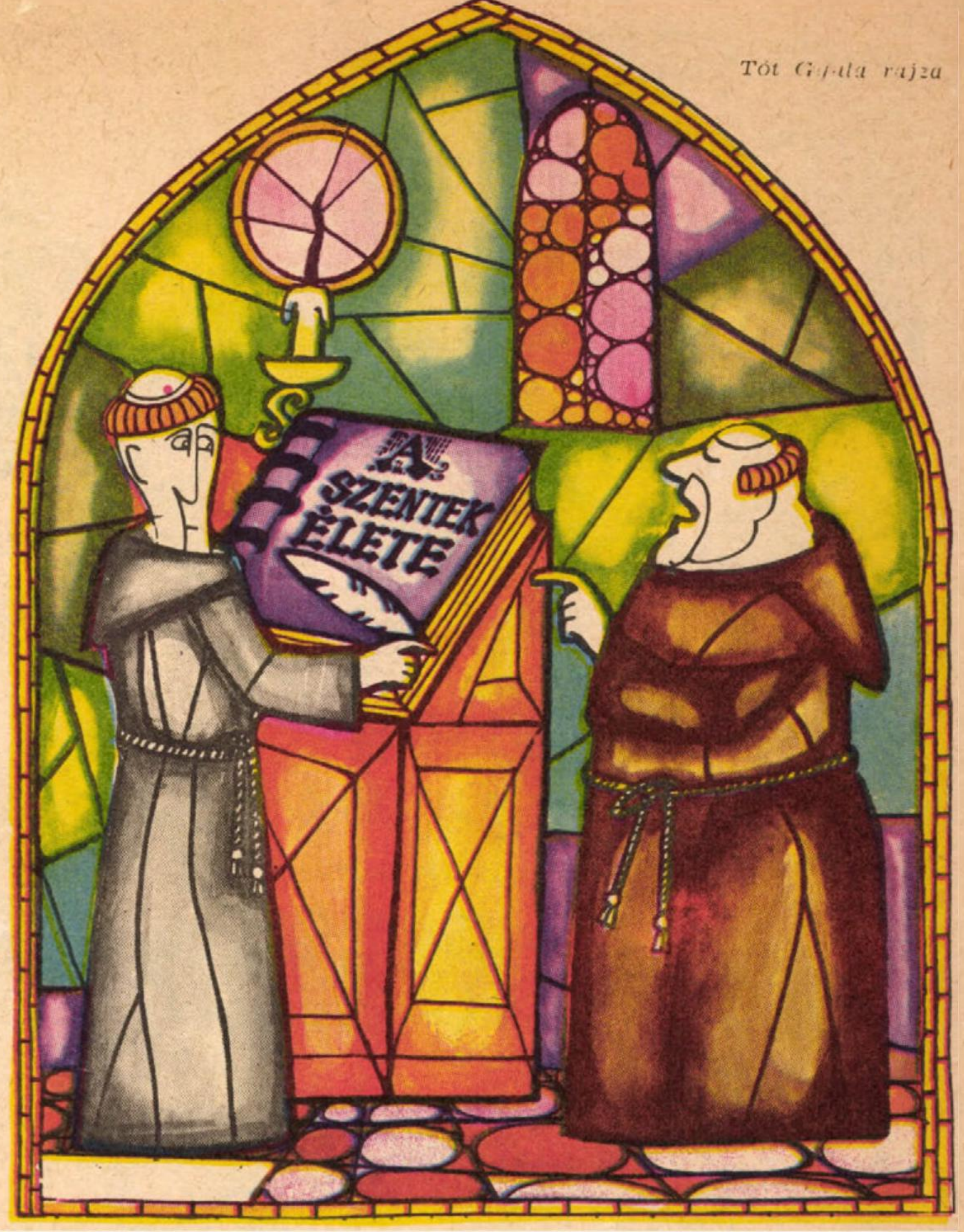

Tót Gyula rajza

– Csináljon belőle egy szexes változatot is a nagyközönségnek!

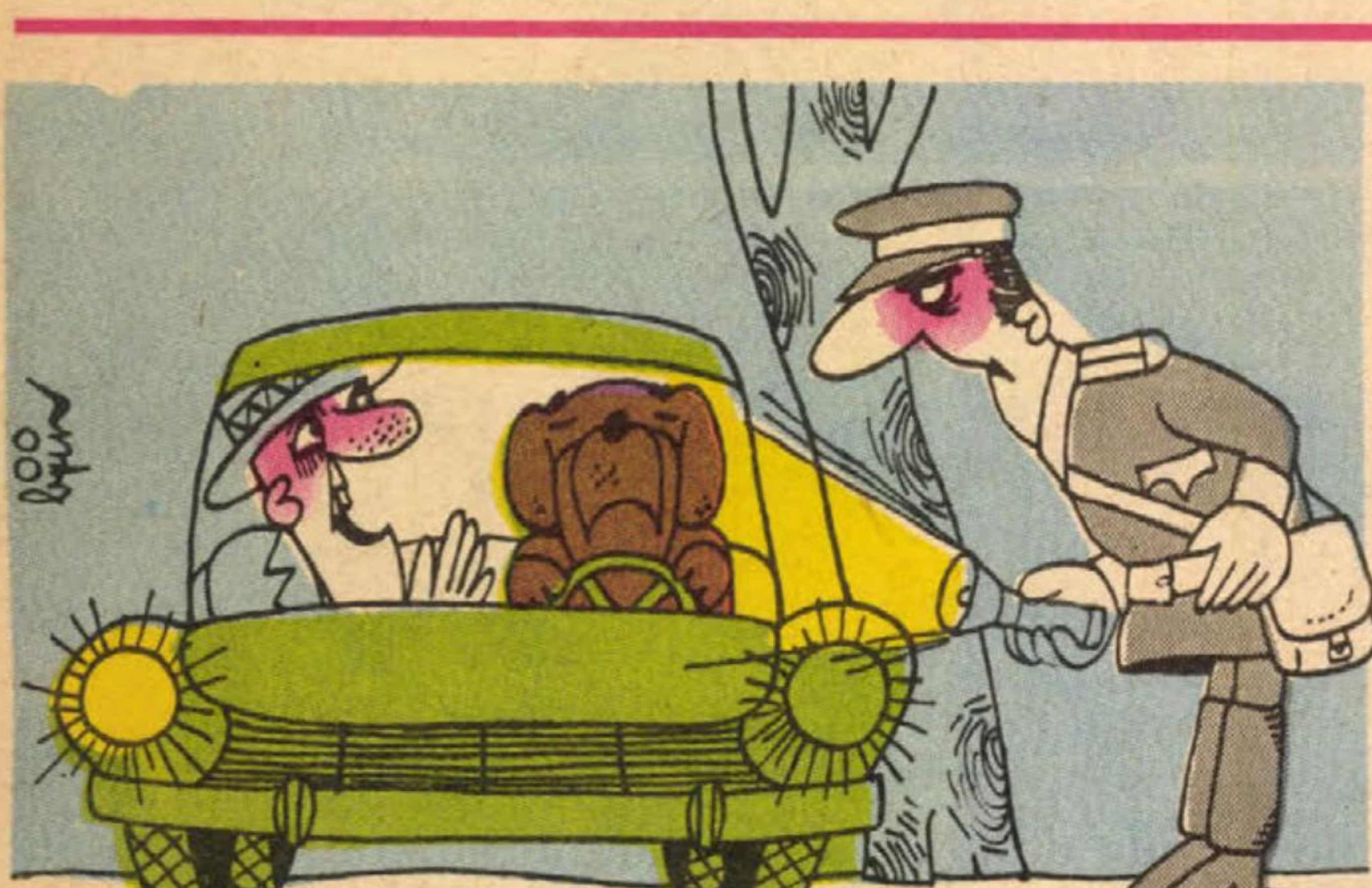

ÓVATOS VEZETŐ

– Tudja, biztos úr, ha csak egy fél decit is iszom, mindjárt átadom a volánt a kutyámnak...

AZ FBI LEHALLGATJA A TELEFONOKAT

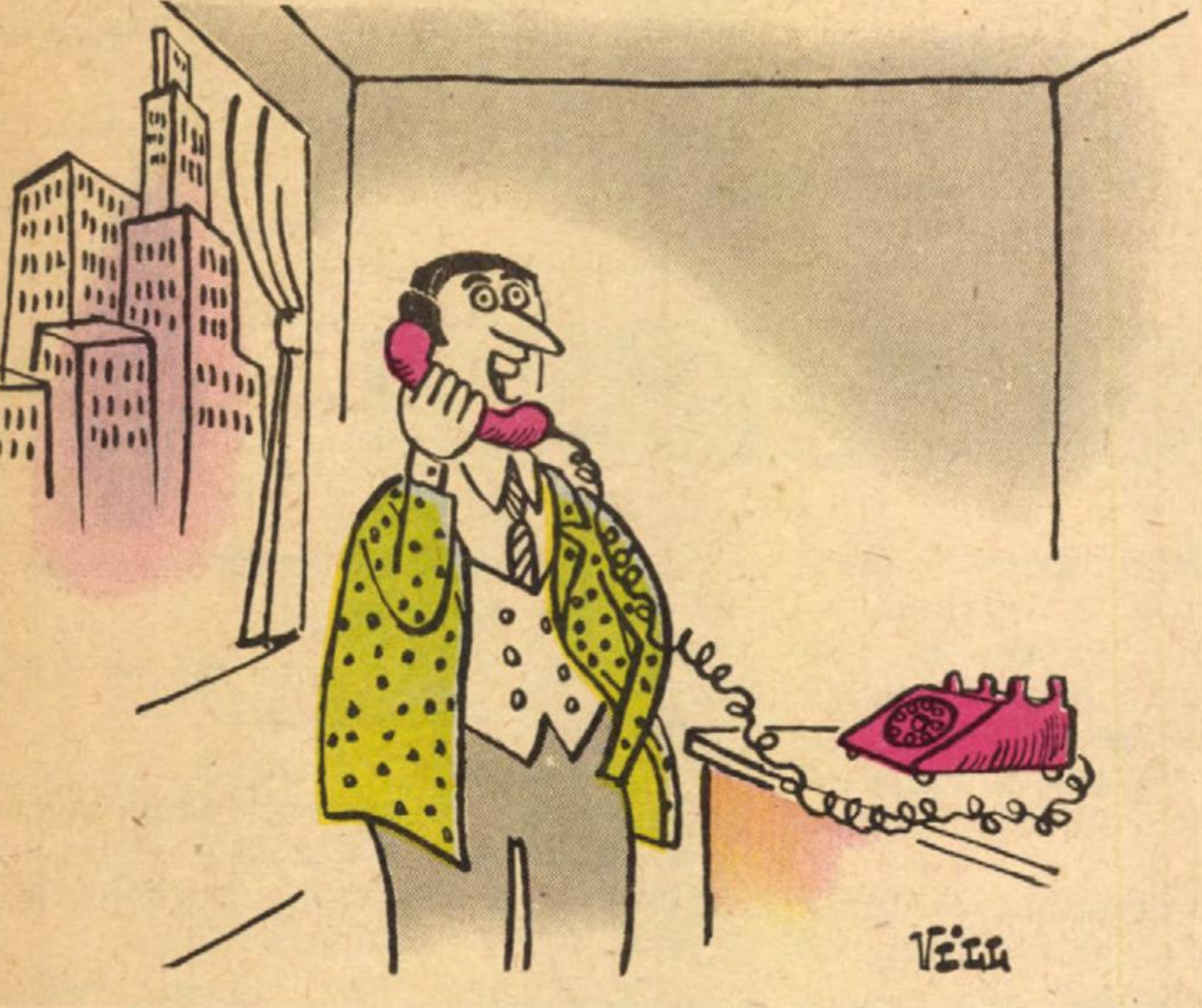

– Tanúk előtt mondom, elveszlek feleségül

OLASZ CSAPATOK A TOTÓBAN

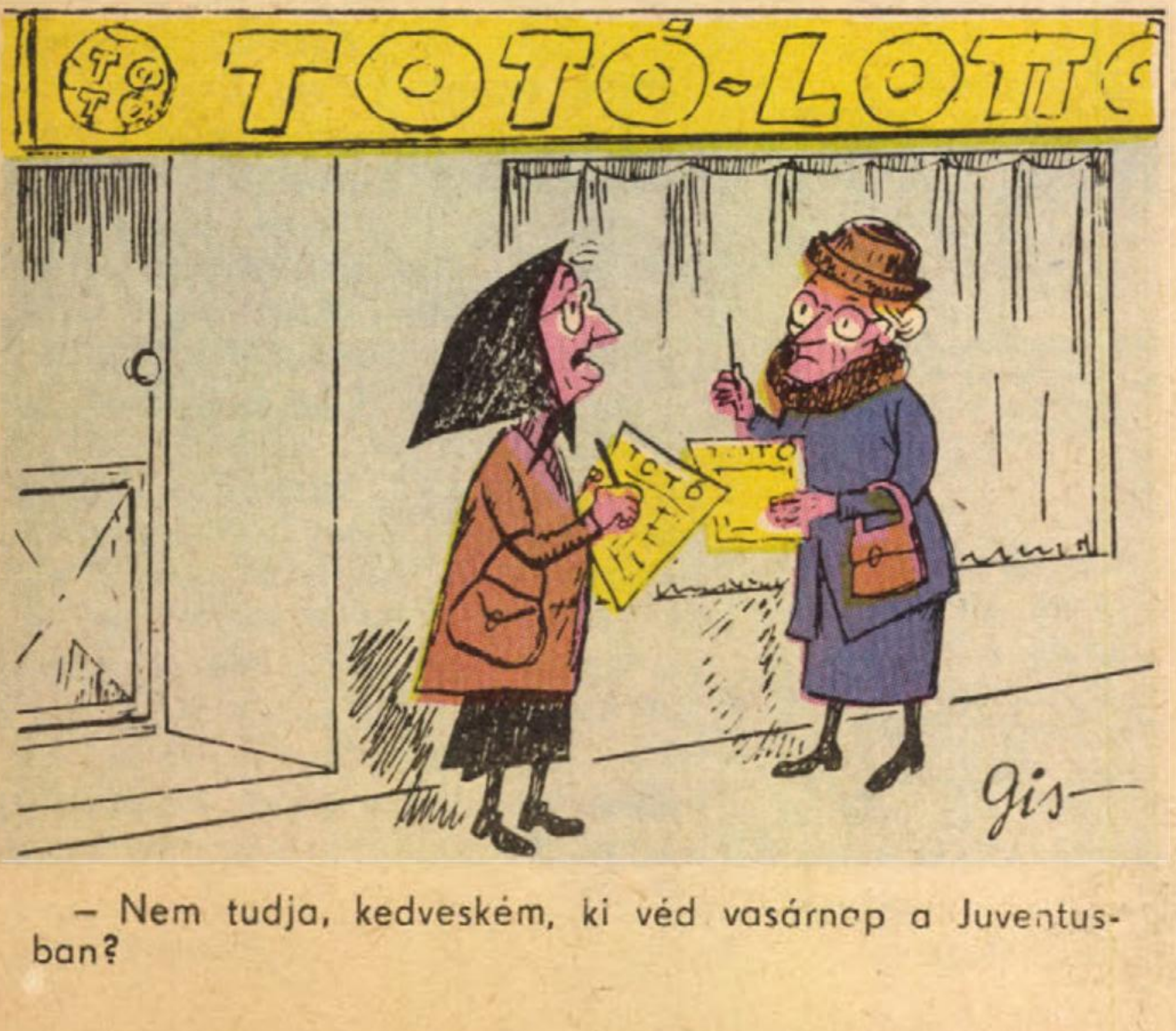

– Nem tudja, kedveském, ki véd vasárnap a Juventusban?

Ketten beszélnek

— Próbálja a panaszait reszletesebben leírni, kérem.

— Igenis. Szóval, drága főorvos úr, reszket a fejem. Valamint a kezem és a lábam is. A szemhéjam rángatózik, akarmit is csinálok. A gyomrom is rezeg vagy vibrál, vagy mi a csuda.

— Ez nagyfokú idegességre vall. Hol dolgozik maga?

— Felszolgáló pincér vagyok.

— Aha. És hol?

— A Budai Kisvacak étteremben, kérem.

— Értem. Hallottam róla, hogy ott remek a koszt. Divatos hely, ugye?

— Egy aranybánya, főorvos úr. Úgy megy, mint az istennyila. Mikor tetszett hallani, hogy nálunk remek a koszt?

— Van már vagy hat éve.

— Hát igen. Akkor még jó volt. Olyan forgalom volt nálunk, hogy mindannyian idegösszeomlást kaptunk. Mert a vendég olyan természetű, hogy jön és enni akar. Jöttek, jöttek, de hely sohasem volt elég. Egymás kezéből tépték ki az asztalt. Egy tekintélyes úr egyszer végigfeküdt a padlón, és azt követelte, hogy a szőnyegre terítsünk. Most tessék elképzelni.

— Ezek szerint nem csoda, hogy ideges.

— Persze, hogy nem. Az a csoda, hogy a Budai Kisvacak még mindig olyan jól megy, mint régen. Mert most öt éve az üzletvezető elhatározta, hogy lezüllesztjük a Budai Kisvacakot, mielőtt valamennyien megőrülünk. A konyhaséfet utasította, hogy főzzön rosszabbul. Az adagokat is csökkentettük. Minden hiábavalónak bizonyult. Csak jöttek, jöttek a vendégek, ott ette volna meg a fene őket.

— Nem tűnt fel nekik, hogy leromlott a Budai Kisvacak?

— Nem. Divatos hely vagyunk. Amikor láttuk, hogy egyszerű eszközökkel nem boldogulunk, az üzletvezető elhatározta, hogy só helyett ammóniákot teszünk az ételekbe, majd csak alábbhagy a vendégek áradása.

— És az sem használt?

— Semmit sem.

— Keményen kellene adni a babot, borsót, lencsét, krumplit és mindent, amit lehet.

— Hol vagyunk már ettől, drága főorvos úr! Minden ételt nyersen viszünk ki. És hidegen. Azt tetszik hinni, hogy használt? Semmit sem. Ugyanúgy jönnek, mint azelőtt. A pofon se használt.

— Miféle pofon?

— Tetszik tudni, az úgy volt, hogy amikor láttuk: minden hiába, akármit is csinálunk, kevés a hely, termelési értekezletet tartottunk, és elhatároztuk, hogy a vendégekkel szigorúan fogunk bánni. Eleinte csak nyeglék, udvariatlanok voltunk. A hölgyeknek malac vicceket meséltünk. Semmi eredmény. Akkor én elkezdtem tegezni a vendégeket, gondoltam, majd csak továbbállnak. De szép szóval semmire sem megy az ember ezeknél. Csak jöttek, jöttek, és enni akartak. Verekedtek az asztalokért. Mi meg teljesen becsavarodtunk az idegességtől. Akkor határoztuk el a testi fenyítést. Megbeszéltük, hogy amikor a vendég megrendeli az ebédjét, kap egy pofont.

— A nők is?

— Nem. A nőknek barackot nyomtunk a fejükre.

— És?

— Akár tetszik hinni, akár nem, még jobban kezdett menni a Budai Kisvacak. Még külföldieket is hoztak a vendégek, hogy megmutassák, milyen egy igazi magyar étterem. És aki véletlenül nem kapta meg a pofonját, az a panaszkönyvet kérte. Most már teljesen kétségbeestünk.

— Emelni kellett volna az árakat.

— Mit tetszik gondolni, nem megpróbáltuk? Egy adag rántott libamáj jelenleg 543 forint és 60 fillér. Hortobágyi lyukas palacsinta 124 forint és 10 fillér. És, kérem, csak jönnek, jönnek. Mi, pincérek pedig tönkremegyünk.

— Beutaljam egy ideggyógyintézetbe?

— Nagyon szépen köszönöm, drága főorvos úr. Most még megvárom a jövő hetet, hátha segít a legújabb ötlet.

— Mi lesz az?

— A fejükre öntjük a levest. Ha ettől se maradnak el, akkor jelentkezem.

(t.)

ÜNNEPEK UTÁN

AGGASZTÓ MÉRLEG

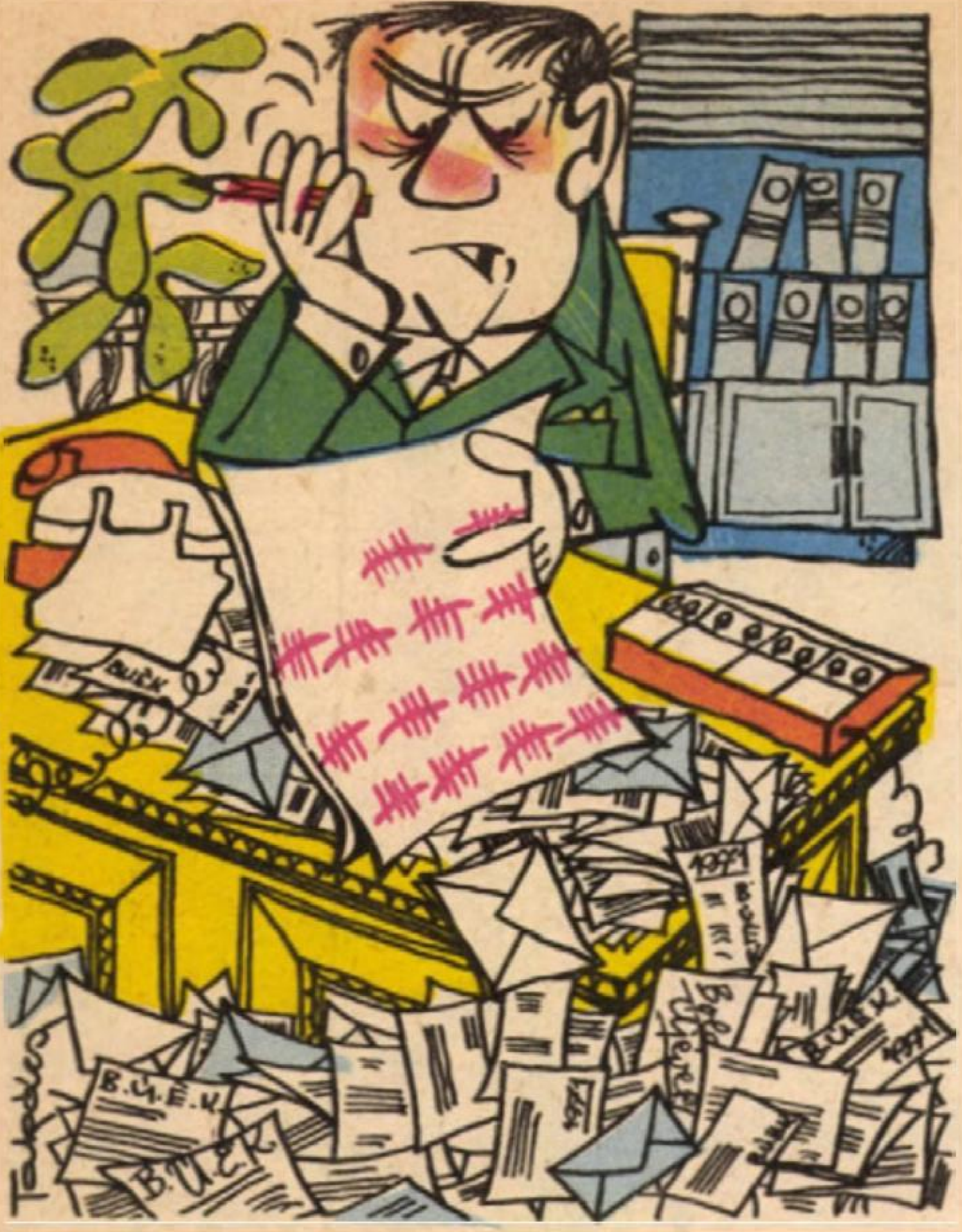

– Tavaly százhuszonhéttel többen kívántak boldog új esztendőt!...

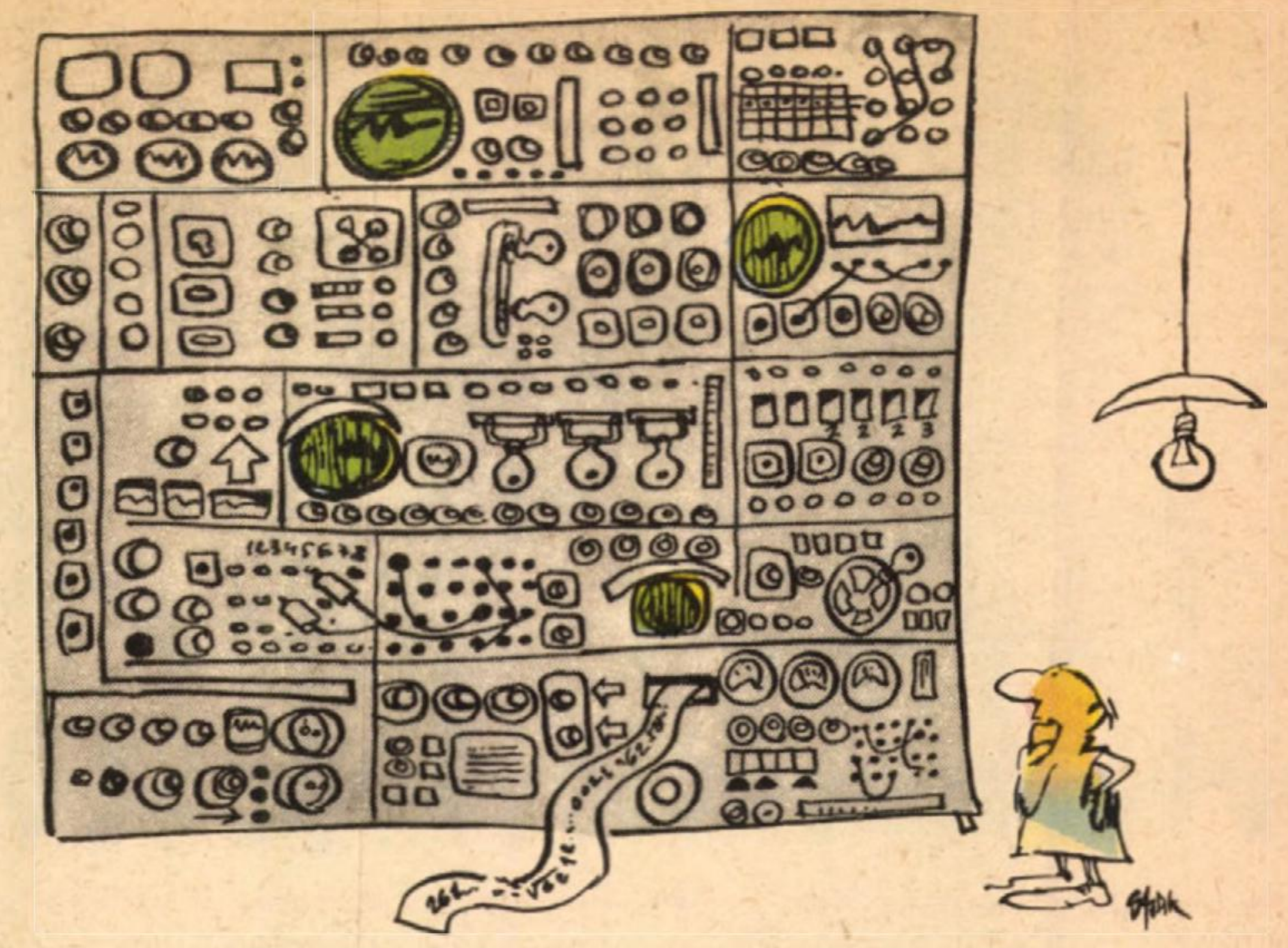

– Megprobálom, hátha a kezembe tud számolni egy ötvenest elsejéig...

KELLEMES PERCEK

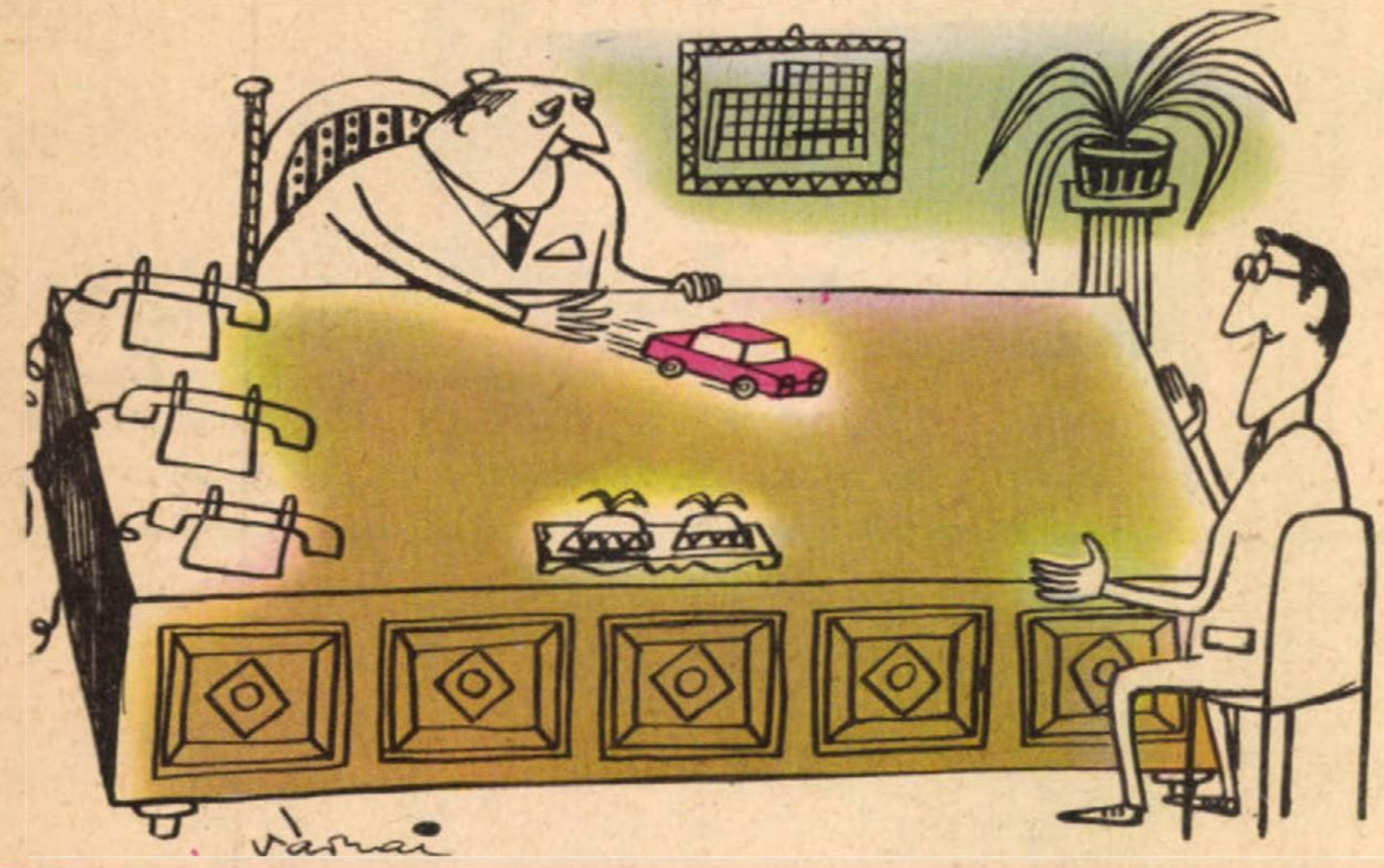

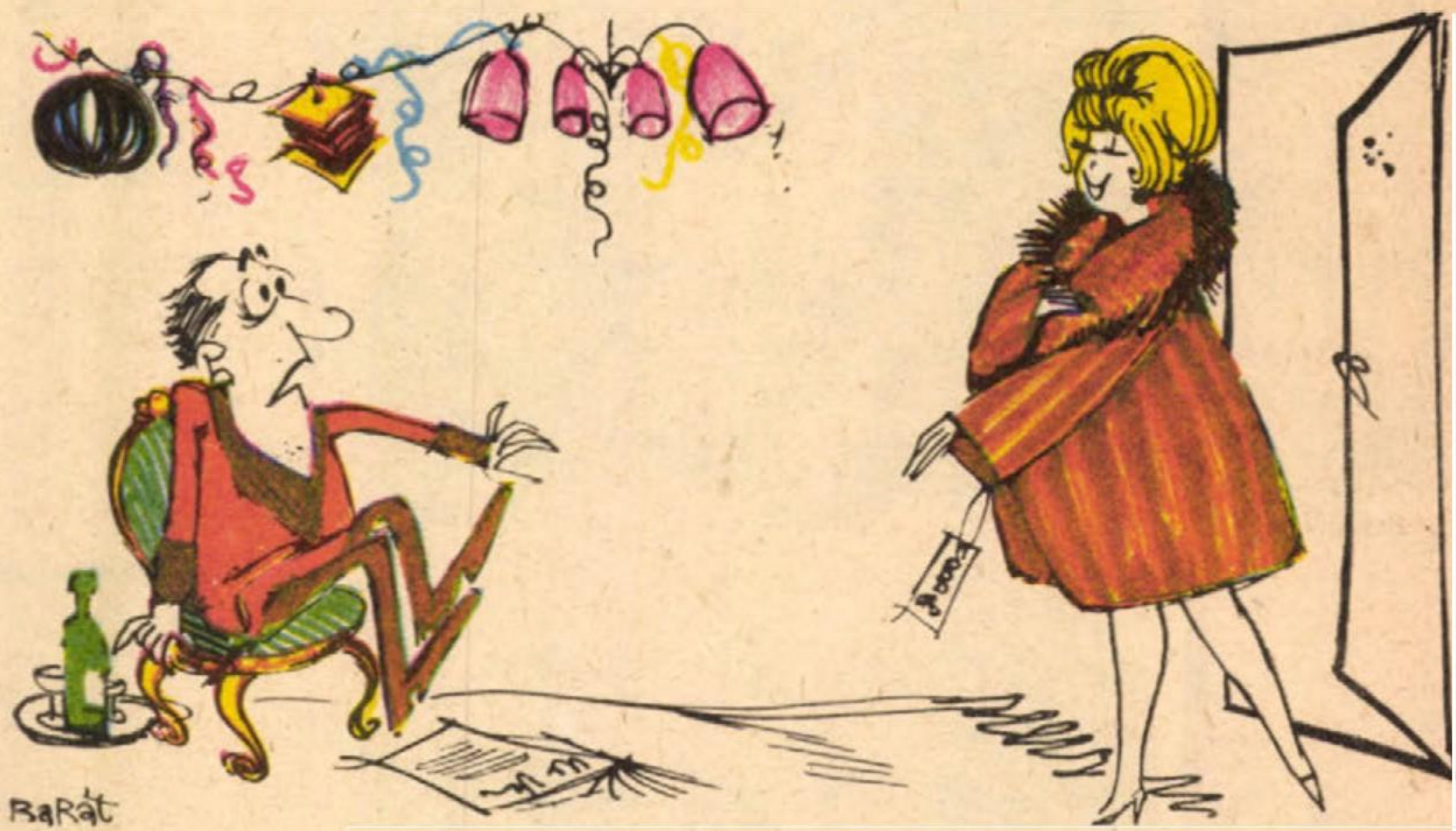

– Képzeld, szivi! Kaptam az új Trabantodért egy bundát!

„FRÖCSI" CIPŐ

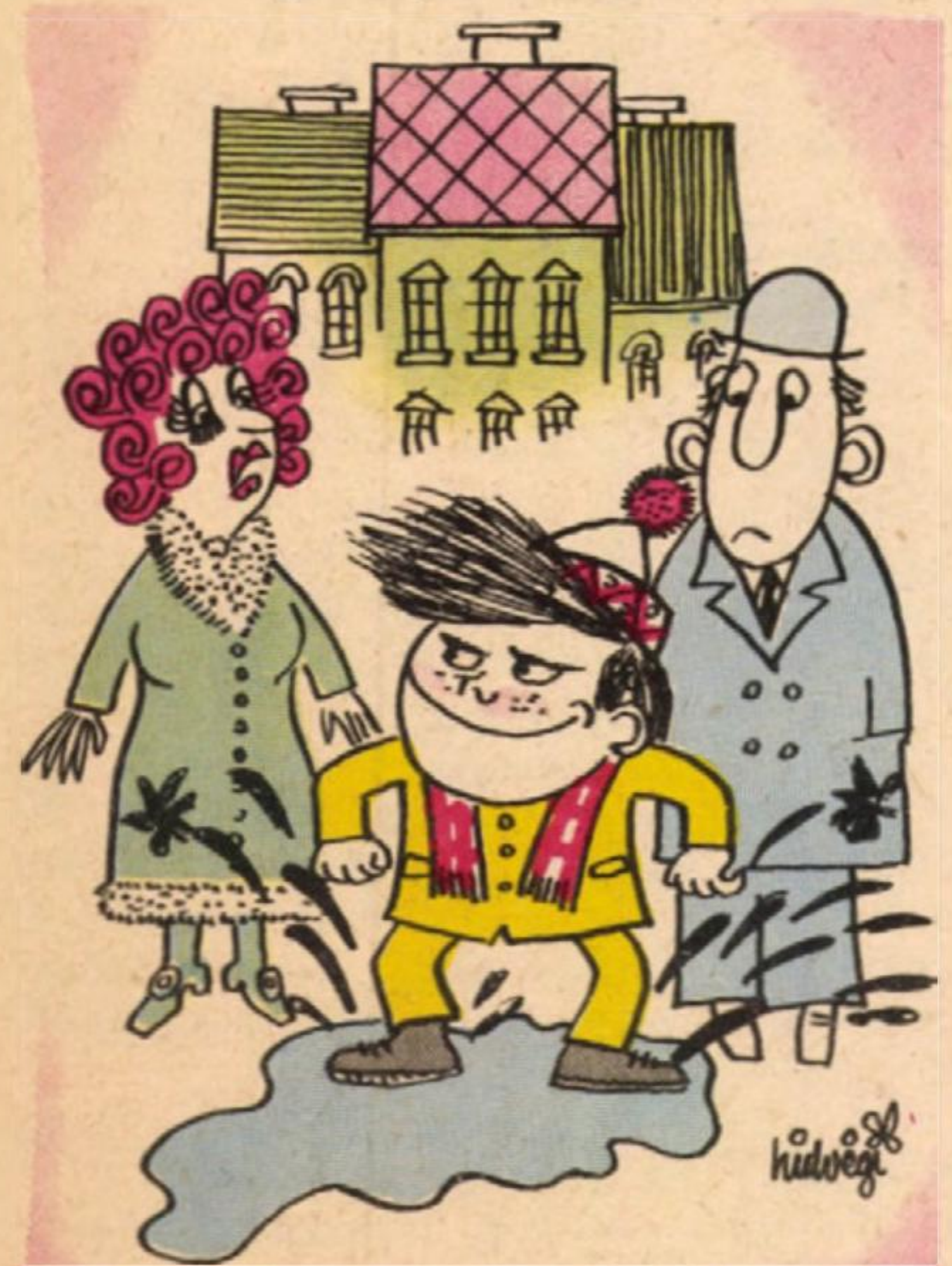

FOGD BE A SZÁD, ÉS NE SIRJ!

Újabb nagyjelentöségü felfedezéssel gazdagitotta a tudomány az emberiséget. Régóta kinozza már a nőket a hagymatisztitást kisérő könnyezés. Most a Michigan-állambeli egyetem élelmiszertudományi intézetében a kutatók rájöttek arra, hogy aki csukott szájjal vág hagymát, az nem könnyezik. Dr. Clifford Bedford, az intézet egyik tudósa tisztában van az új felfedezés nehézségeivel:

– A módszer tökéletes, de kérdés, hogy alkalmazásra kerül-e széles körökben. A tapasztalat ugyanis azt mutatja, hogy a nők jobban szeretnek sirni, mint csukva tartani a szájukat.

HONNAN IS VAGYOK ÉS MIÉRT?

A kérdés egész váratlanul ért. Nem filozófiai szemináriumon, nem társaságbeli vitában kaptam, nem is mindenre kíváncsi, kiskorú barátom adta föl, hanem a Hivatalban, a Főelvtárs titkárnője.

Jól emlékszem, amikor beléptem a szobájába, illemtudóan köszöntem, majd tisztes távolságban megállva az íróasztala előtt, belerebegtem a nevemet abba a füstfelhőbe, amely ott gomolygott.

Teltek a percek, és több szólamban, hosszú strófákat krákogtam, mire szíveskedett általdugni a gomolygáson csinos fejecskéjét. Végigmért szigorú, de igazságos tekintettel, és igen komoly, tárgyilagos, vagyis a tisztségéből következő hangon szólt:

— Honnan van az elvtárs?

— Tessék? — néztem vissza értetlenül, mert kételkedtem benne, hogy jól hallottam-e, amit hallottam.

— Tehát: honnan? — kérdezte a titkárnő újra, fejét félrehajtva.

Zavaromban fülig pirultam, és gyomrom táján olyan remegést éreztem, mint utoljára diákkoromban, amikor készületlenül álltam a katedra előtt. Megpróbáltam fölidézni tudatomból, sőt a tudatom alattiból minden adatot, amely a nagy „honnan"-ra felel. Kínos pillanatok múlva fölbukkant agyamban Darwin, majd Engels neve, sőt — bevallom —, a paradicsomi história is előtolakodott, azután Ady Endre súgott a fülembe és már-már kiböktem: Mit érdekes a honnan? Vagyok, mint minden ember, fenség...

— Tehát megtudhatom, hogy honnan tetszett jönni hozzánk?

Megkönnyebbülten fölsóhajtottam. Ez mindjárt más! Igaz, hogy én nem *hozzájuk* mentem, hanem a Főelvtárshoz, de ha náluk olyan családias a hangulat, hogy ők ketten többesszám első személyben léteznek, akkor a legkevesebb, hogy őszintén válaszolok *nekik* erre, az immár értelmessé fogalmazott kérdésre.

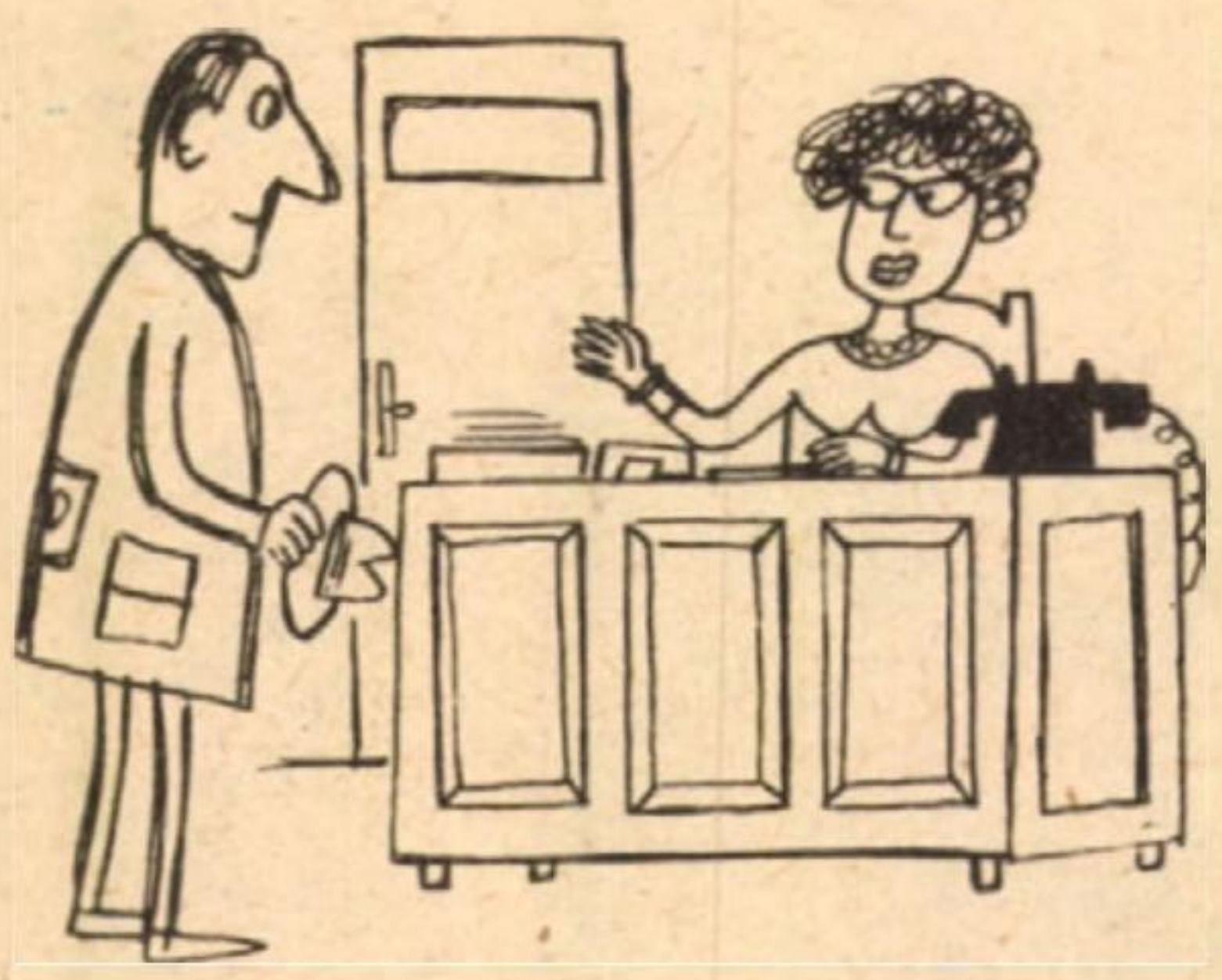

— Odahazulról — mondtam hát röviden és szabatosan.

— Kérem, ne tessék viccelni!

— De, bocsánat...

— Azt hiszi, hogy privát kíváncsiságból kérdezem?

— Jaj, dehogy, csak... — válaszoltam és sikerült lenyelnem a folytatást, mert írva vagyon: Tiszteld a titkárnőt, és rövid lészen a te ügyintézésed!

Igyekeztem hát olyan arcot vágni, mint aki elnézést kér azért, hogy egyáltalában a világon van, és megmondtam ismét a nevemet, valamint közöltem, hogy a Főelvtárs vár engem.

— Hm! — bólintott a titkárnő. — Majd ha lebeszélt, beszólok, addig tessék helyet foglalni.

Leültem, és lelki szemeim előtt megjelent a Főelvtárs, amint a dermesztő hidegben kihajol a negyedik emeleti ablakán, és *lebeszél* a földszintre vagy talán egészen a járdára valakihez.

Arra tértem magamhoz hosszas várakozásomból, hogy nyílt a párnázott ajtó, kilépett a Főelvtárs és miközben kedvesen mosolyogva üdvözölt, rosszalló fejcsóválással szólt a titkárnőjéhez:

— Ej, Klárikám, miért váraköztatja a szerkesztő urat!

— Bocsánat — szisszent föl sértetten a titkárnő —, de az elvtárs nem mondta, hogy szerkesztő úr.

Sólyom László

AUTÓSTOP

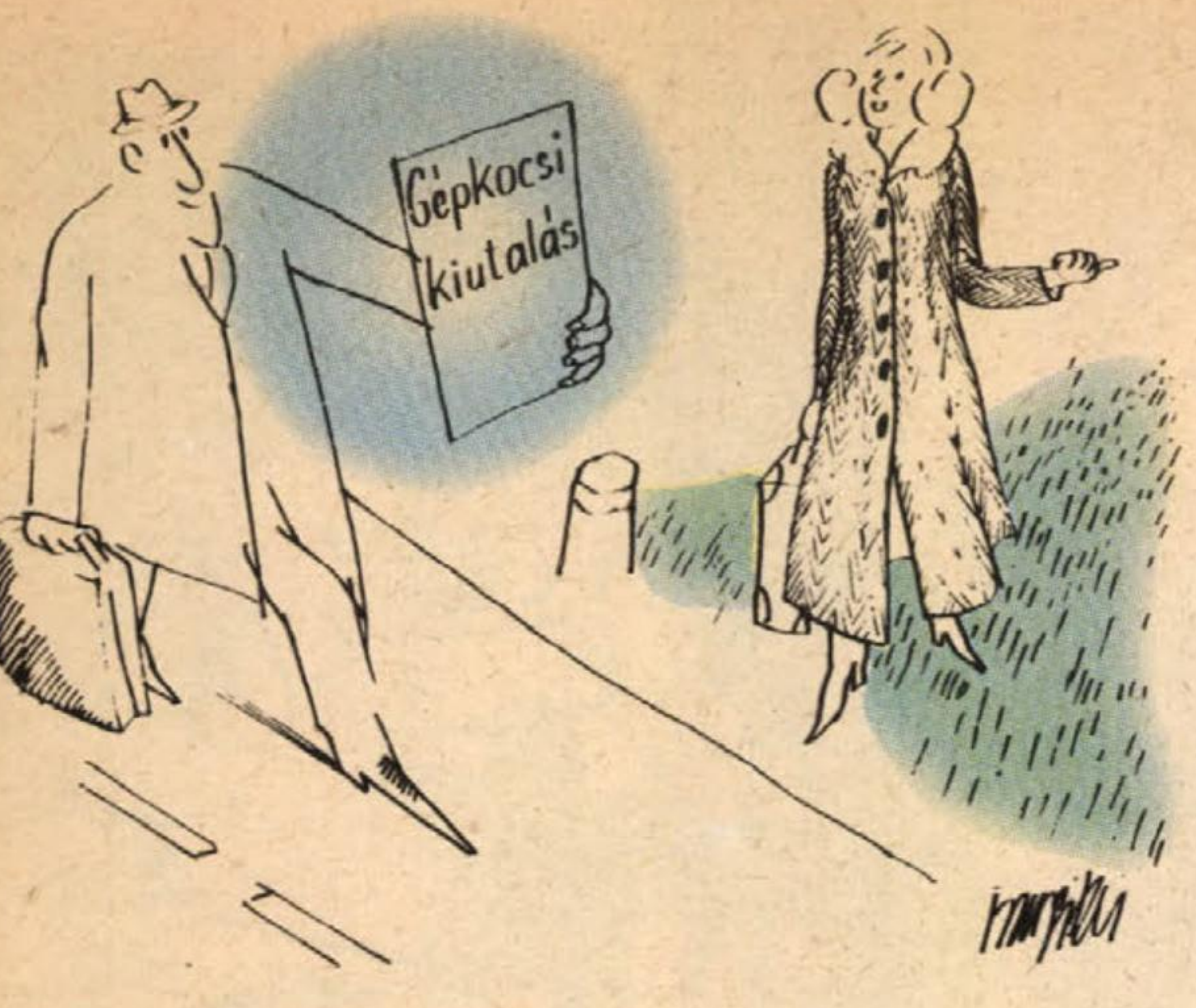

EREDMÉNYES VETÉS

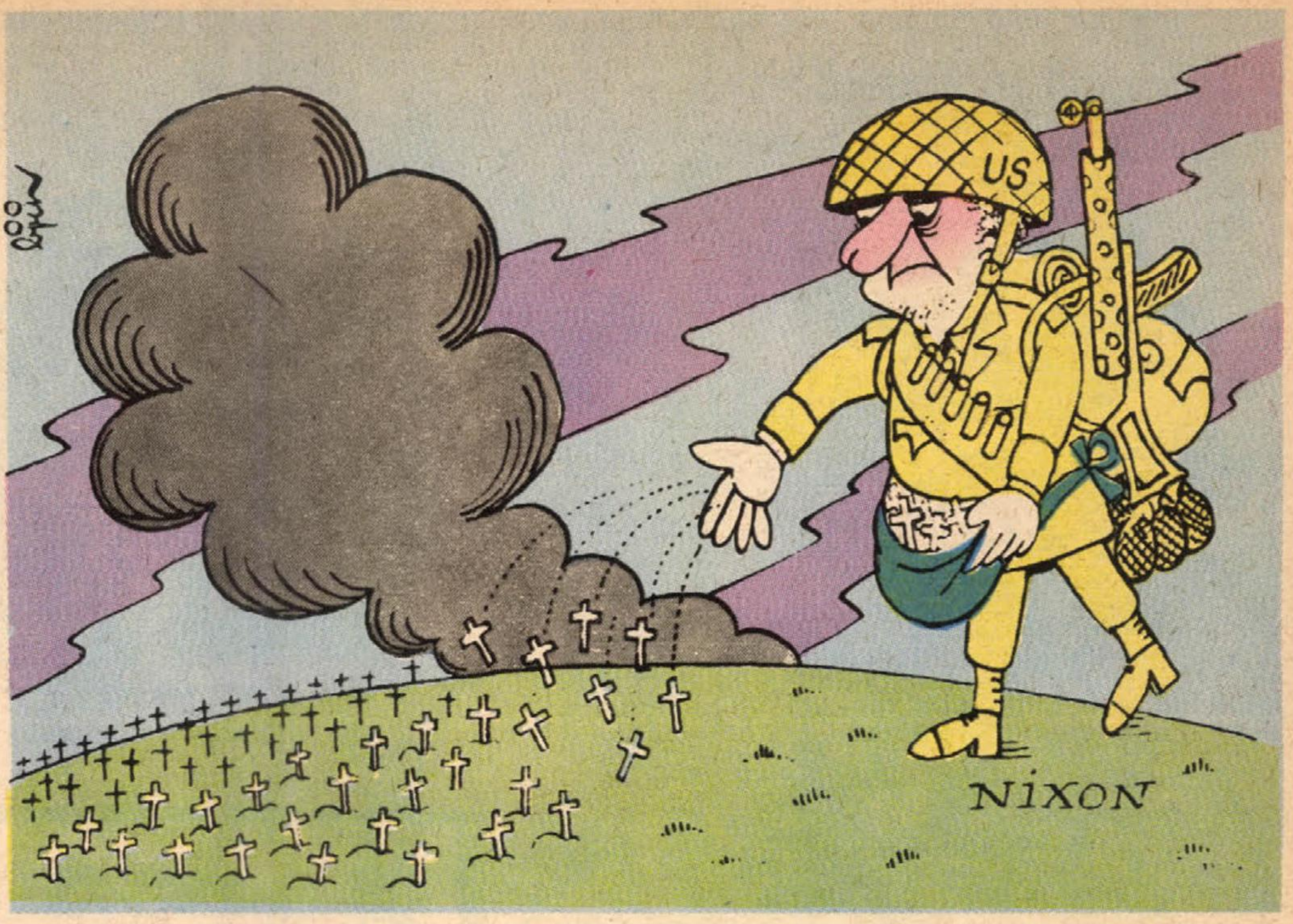

HELYCSERÉK

Hazajött Kanadából látogatóba negyven év után Lenke néni. Életvidám asszonyka, alig hetvenéves. Rokonokhoz jött, és szórakozni szeretne Pesten. Tanácsot kért tőlem:

— Mit ajánl a színházi előadások közül? Látom, a Nemzeti Színház helyén szökőkút van. Hol az új Nemzeti?

Az új Nemzeti Színház telkén még platánok zöldellnek, Lenke néni. A Nemzeti most a régi Madách Színház helyén játszik.

— Madách? Az melyik?

— Nem az a nagykörúti épület. Hanem a kis téren, ahol valamikor a Magyar Színház állt.

— És Madách Imrétől Az ember tragédiáját most a Madáchban játsszák vagy a Nemzetiben? Szeretném megnézni negyven év után.

— Akkor ne prózai színházba menjen. Az ember tragédiáját mostanában az Opera színpadán énekelik.

— Ne mondja!... Aztán, szeretnék egy szép Hamlet-előadást is látni.

— Szintén az Operaházban, Lenke néni!

— Nagyon érdekes... Ja, az Operáról jut eszembe: szívesen meghallgatnám Bartók Kékszakállú hercegét is.

— Karácsonykor adta a tévé, egyik legkiválóbb prózai színművészünk, Gábor Miklós és a tehetséges fiatal Piros Ildikó tolmácsolásában.

— Kezd a dolog bonyolulttá válni. És valami új, érdekes Shakespeare-bemutatójuk nem volt a közelmúltban? Csak azt ne mondja, hogy ezért is az Operába kell menni.

— Dehogy az Operába. Lenke néni. Ajánlhatok egy frissen bemutatott Shakespeare-darabot. A Fővárosi Operettszínházban játsszák.

Lenke néni vizes borogatást tett a fejére. Sóhajtott.

— Majd csak holnap megyek színházba. Ez egy kicsit sok; ma korán lefekszem. Nehezen alszom el, adhatna kölcsön valami jó könyvet. A nehéz, komoly olvasmányokat szeretem, például Dosztojevszkijt...

— A Bűn és bűnhődéshez szerzek Lenke néninek jegyet.

— Jegyet???

— Az Operaházba.

Aztán felmostam ájulásából Lenke nénit.

E. J.

TISZTA APJA

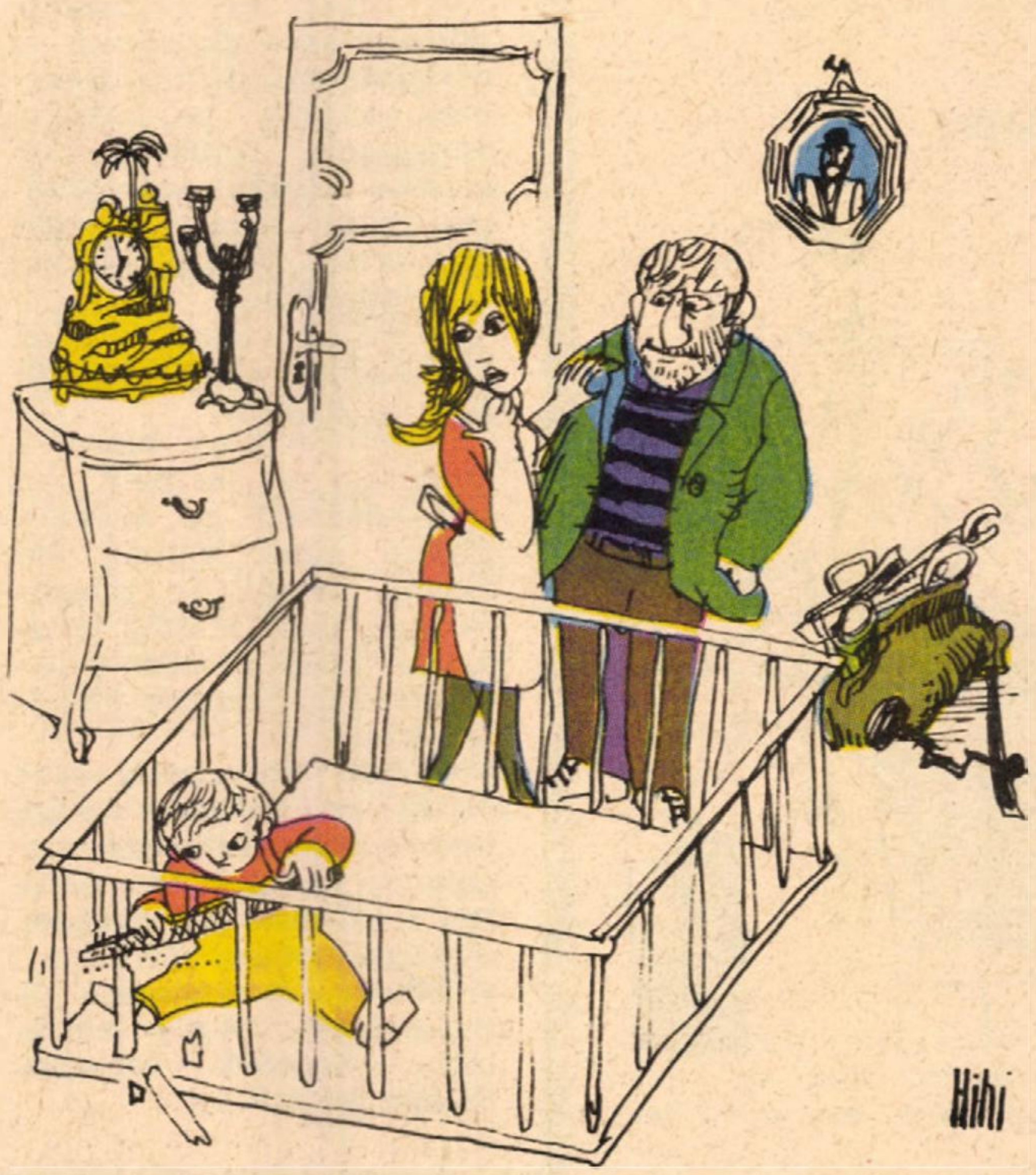

– Ez a gyerek tökéletesen rád ütött...

MUNKAERŐHIÁNY

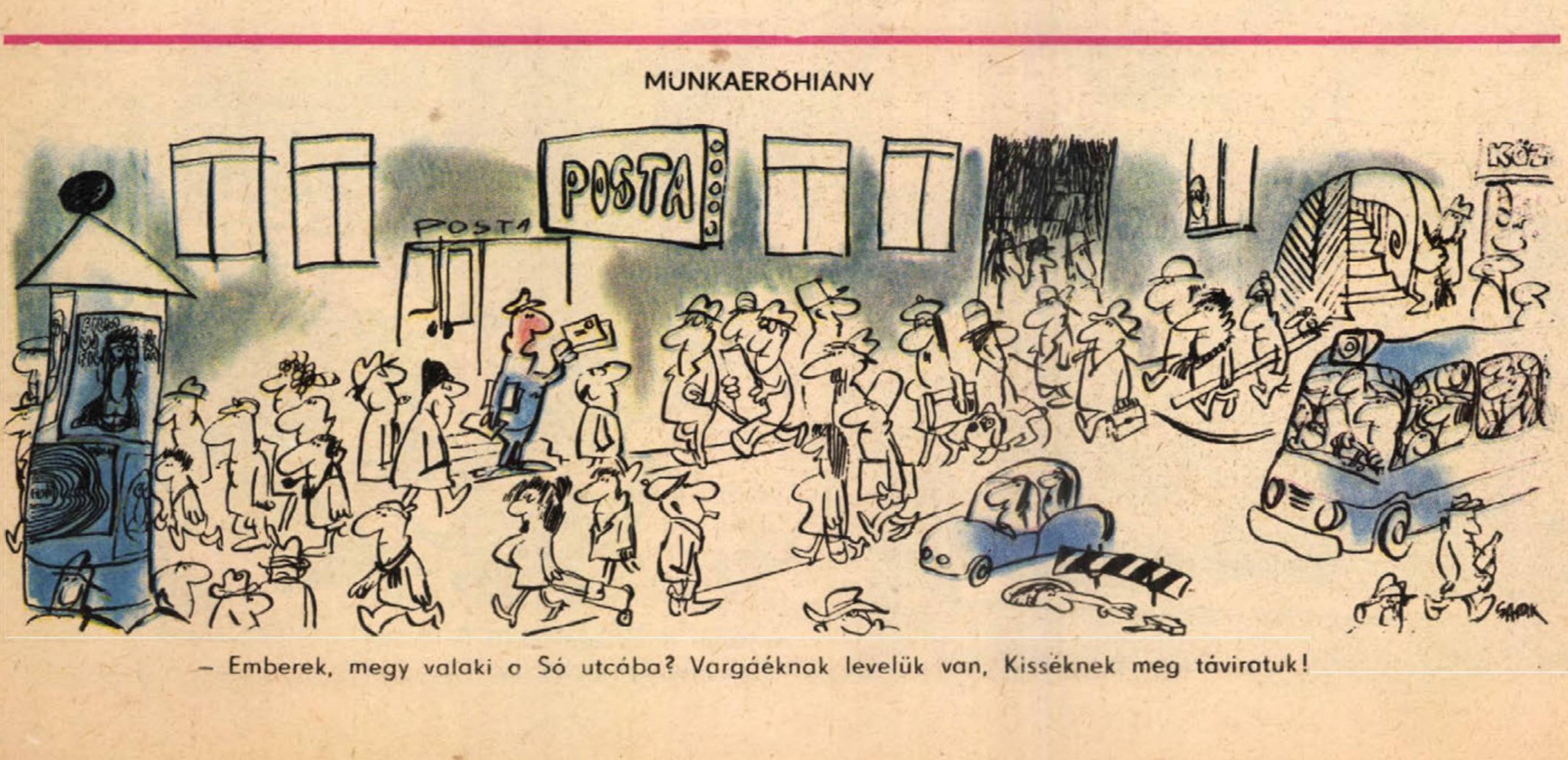

– Emberek, megy valaki a Só utcába? Vargáéknak levelük van, Kisséknek meg táviratuk!

AMIT MEG AKARNAK SZÜNTETNI...

Ne félj, jó olvasóm,
nem írok oly tárgyról,
amelyre mérgedben
kiugrasz az ágyból,
nem hivatalokról,
elfekvő aktákról,
sem kiszolgálásról,
bősz gorombaságról.
Sem – most nyisd ki füled –
a közlekedésről,
amelyről a vita
már több az elégből.
Bár épp e témának
van egy olyan pontja,
amelyre azt, hogy rossz,
csak elfogult mondja.
Van jármű, mely csendben
siklik el a pályán,
zökkenések nélkül
az utast bevárván.
Nem rázza az utast
fejekkel koccintva,
s nem bánik veled úgy,
mint rozoga hinta.
Ez pedig a troli!
Aki arra lakik,
szerencsés ember, hogy
rajta utazhatik.
És most mit olvasok!?
úgy vélik, hogy drága
e kellemes jármű
üzemben tartása.
S egy ilyen városban,
ahol olcsó minden,
és bármit megvehetsz
már úgyszólván ingyen,
szűnjön meg e jármű,
ilyen drága nem kell...
Tiltakozom búsan
s illő tisztelettel.

Lovászy Márton

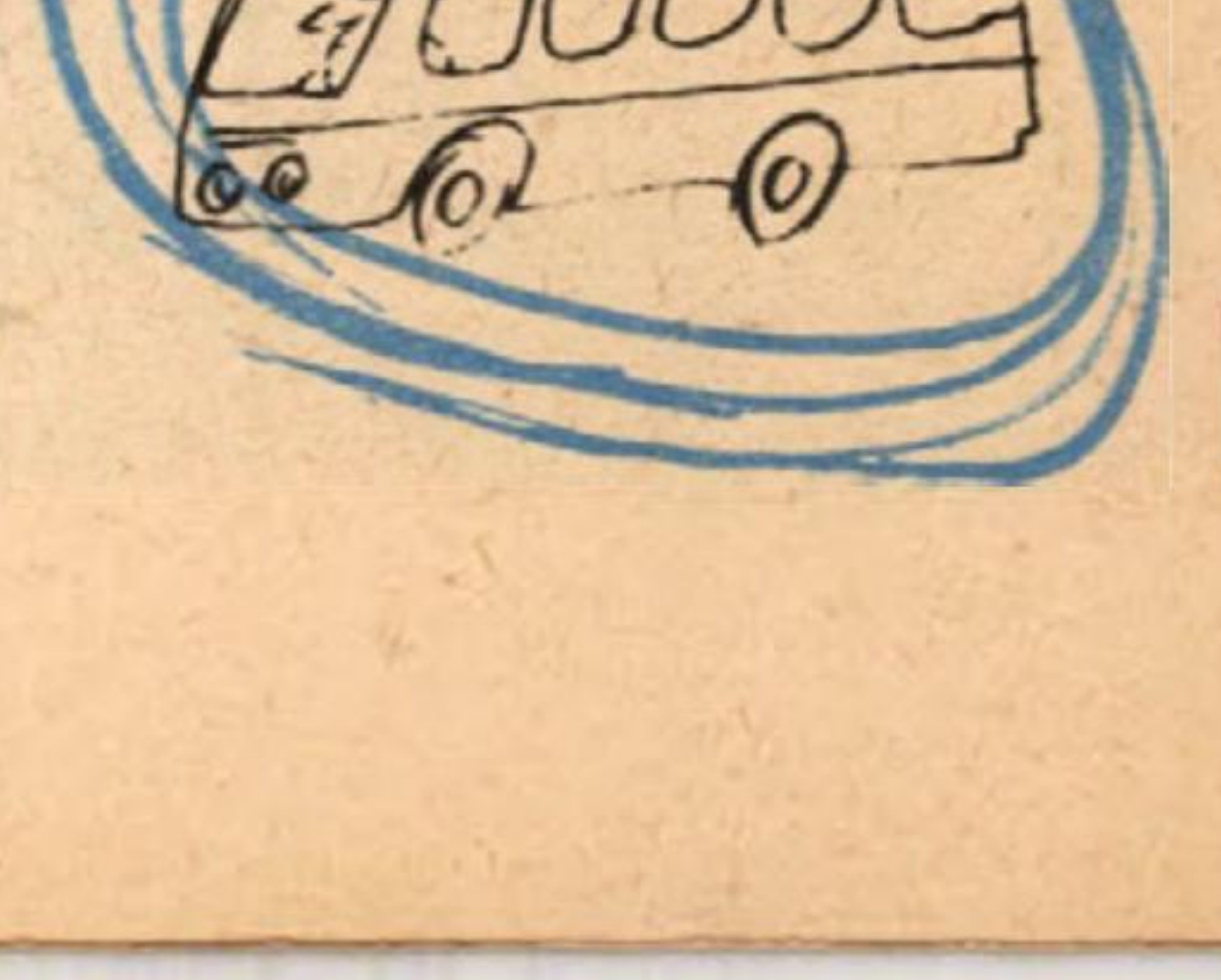

MUNKAERŐCSÁBÍTÁS

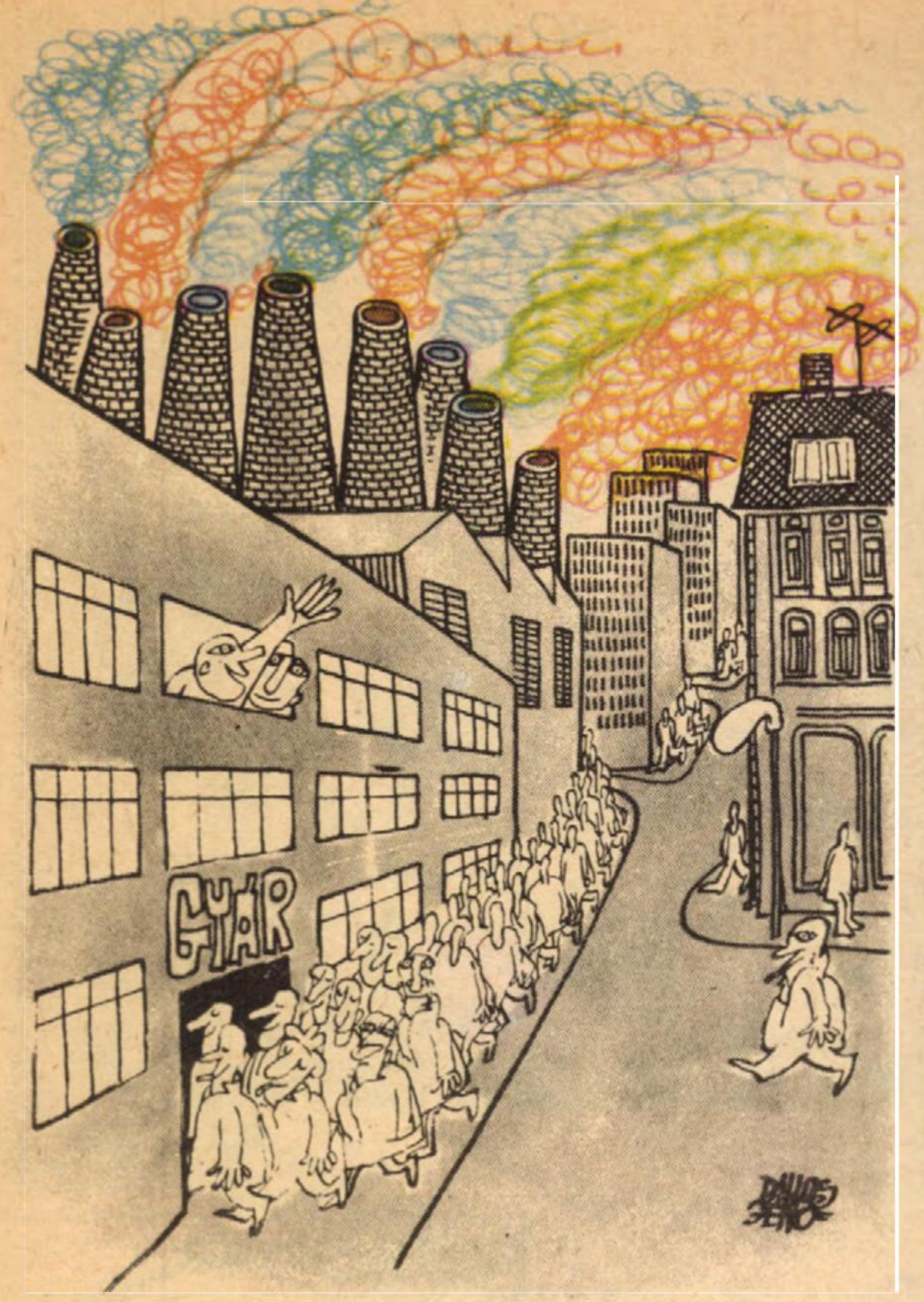

– Erre a különleges látványra mindenki idecsődül...

PROTEKCIÓ

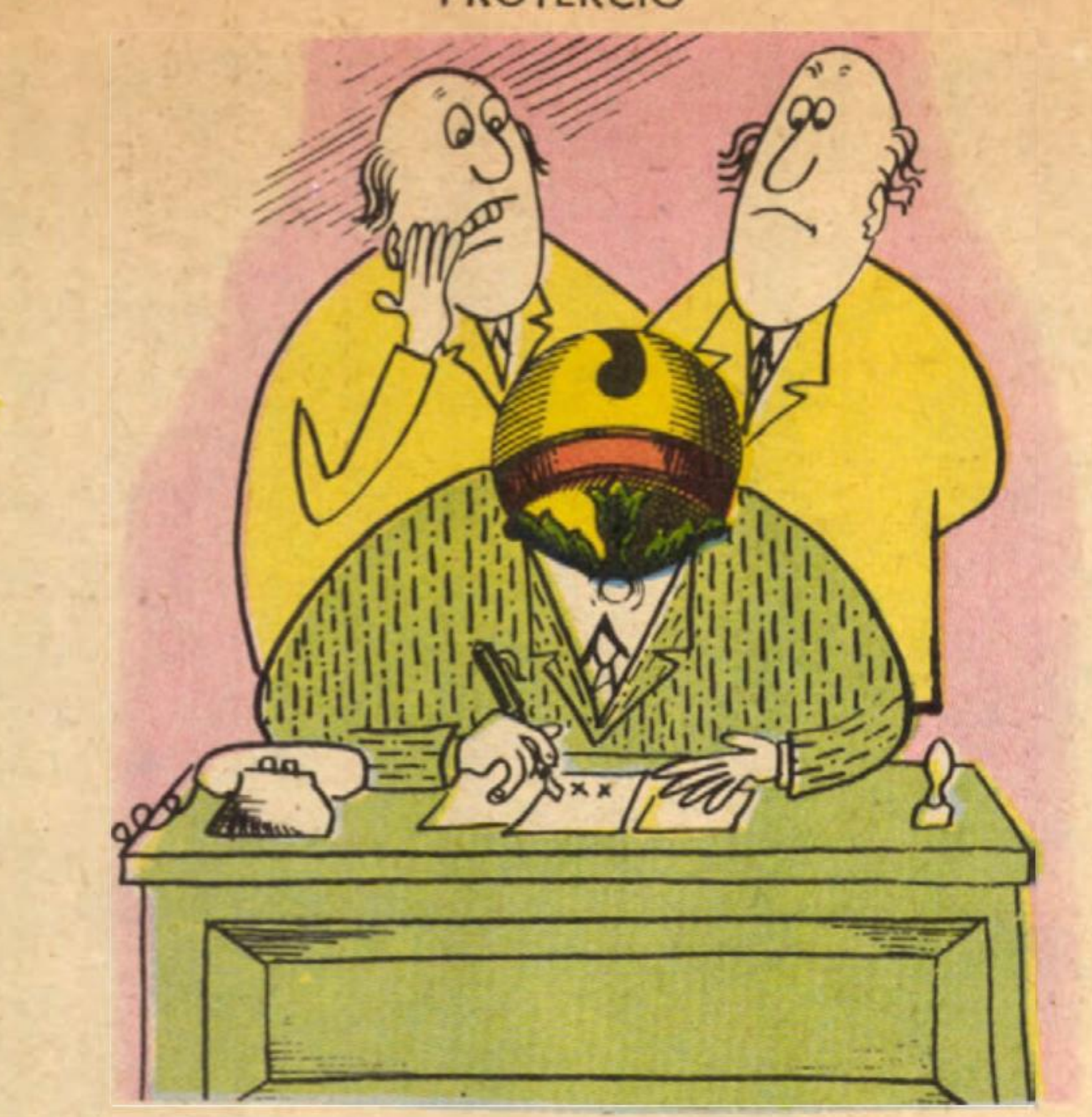

– Pedig milyen nagyszerű ajánlóleveleket hozott...

IGÉNYES VENDÉG

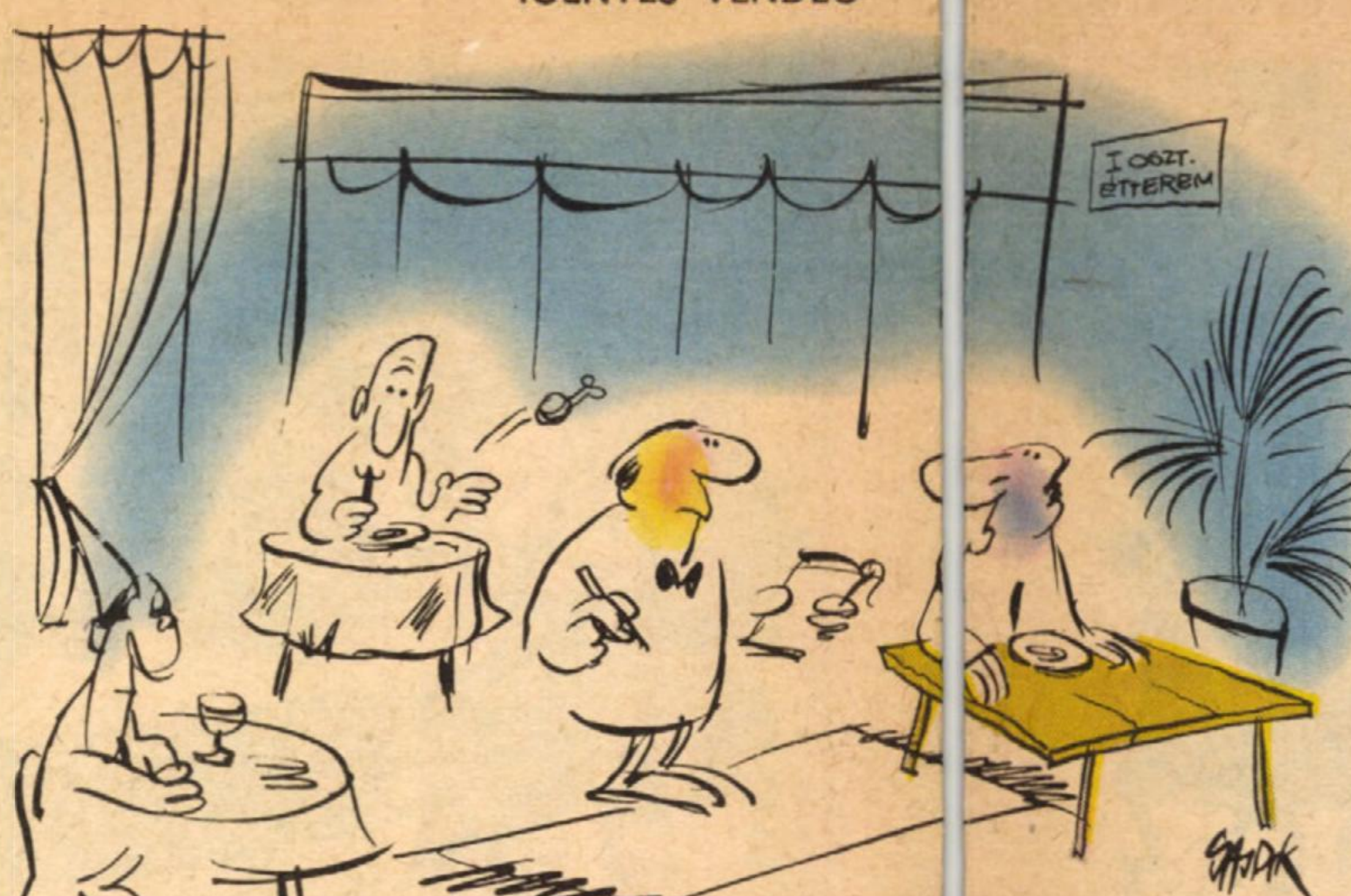

– Az abrosz mosási díját vonja le a számlából, mert elküldtem a Patyolatba.

BIZALMATLAN ÜGYFÉL

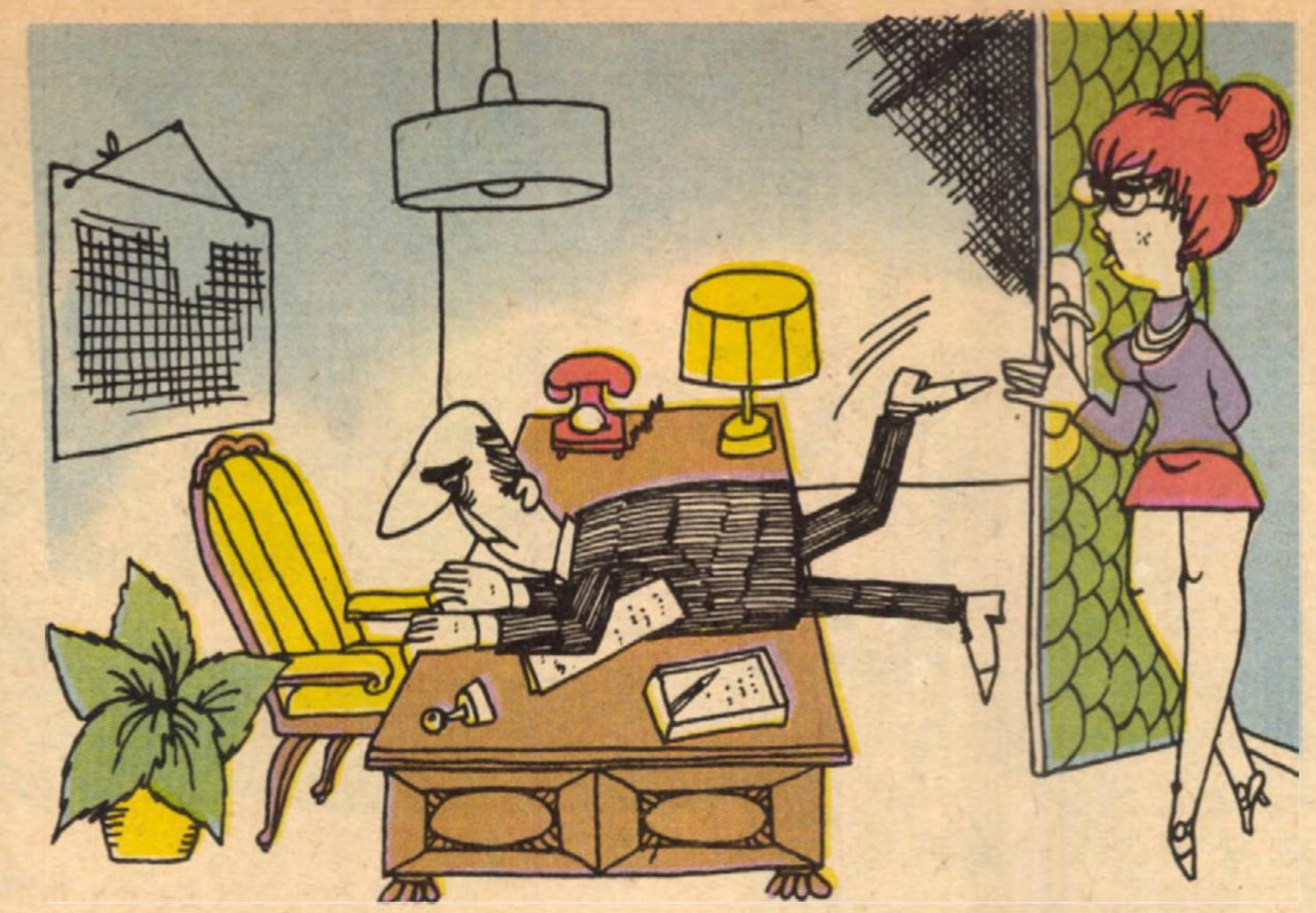

– Na, most már elhiszi, hogy nincs bent a főnök?...

CSODA, HA IDEGES?

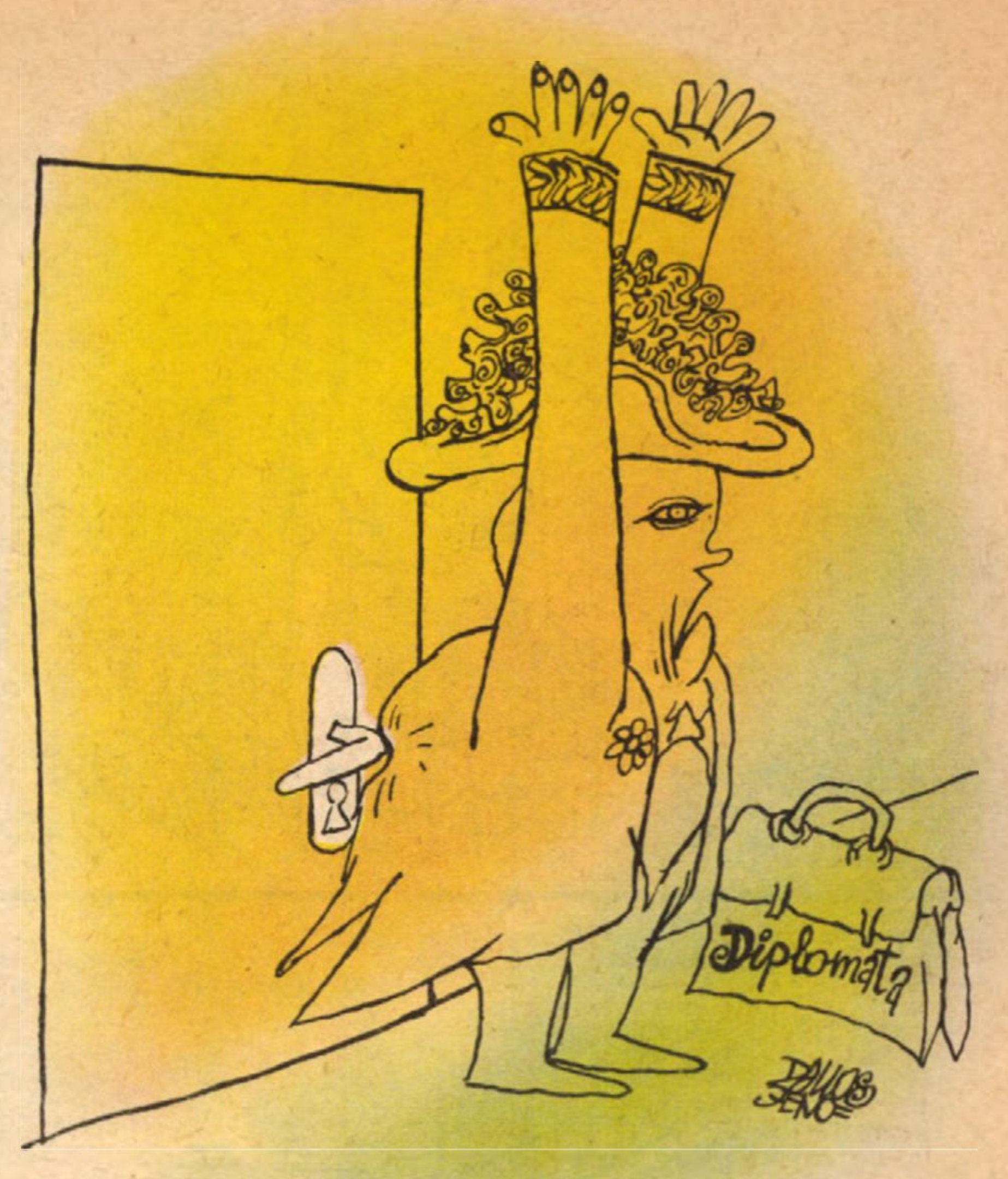

TÜRELMES EMBER

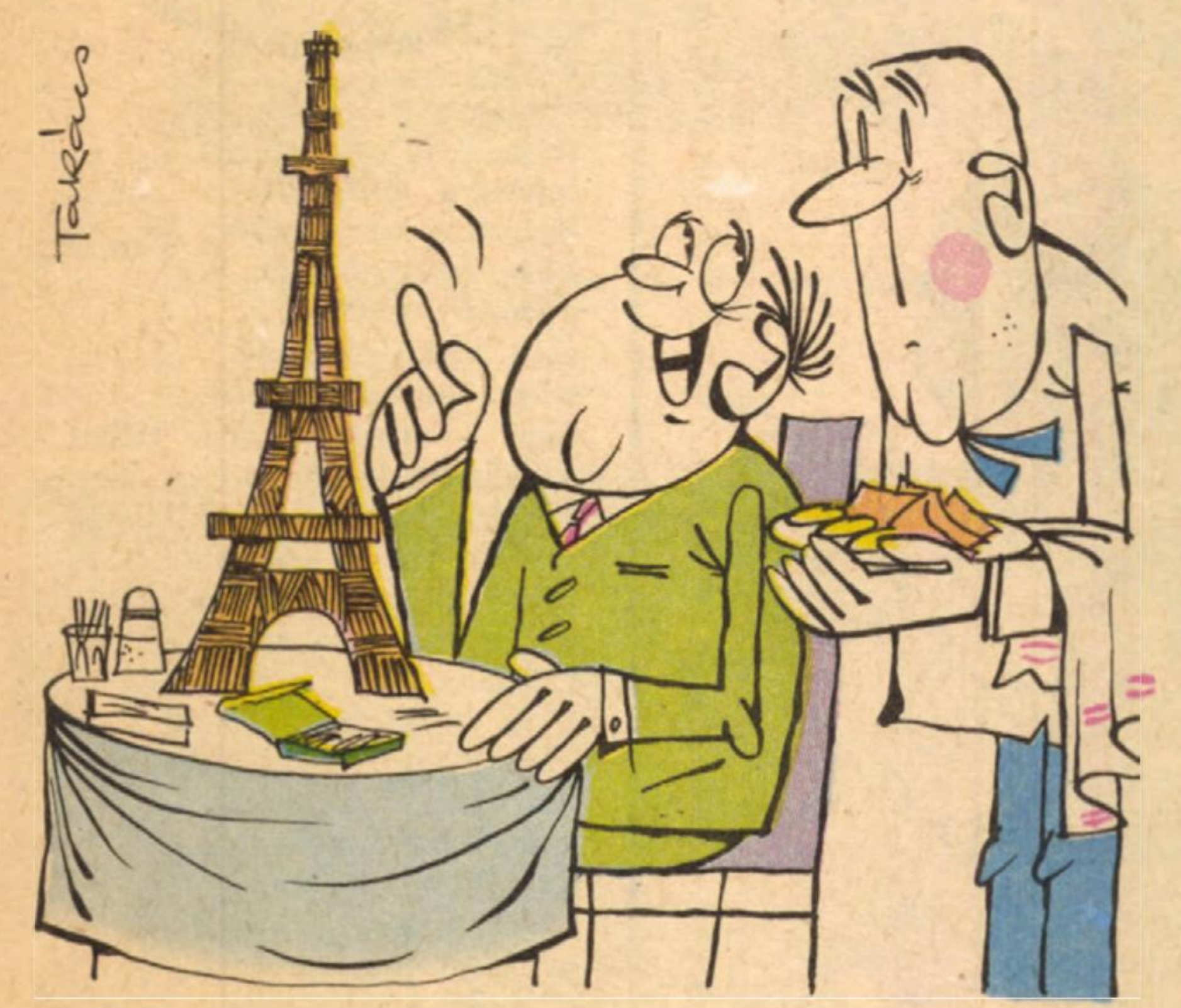

– Amíg magára vártam, felépítettem ezt az Eiffel-tornyot fogpiszkálókból!

MITŐL LETT JOBB A TÉVÉ MŰSORA?

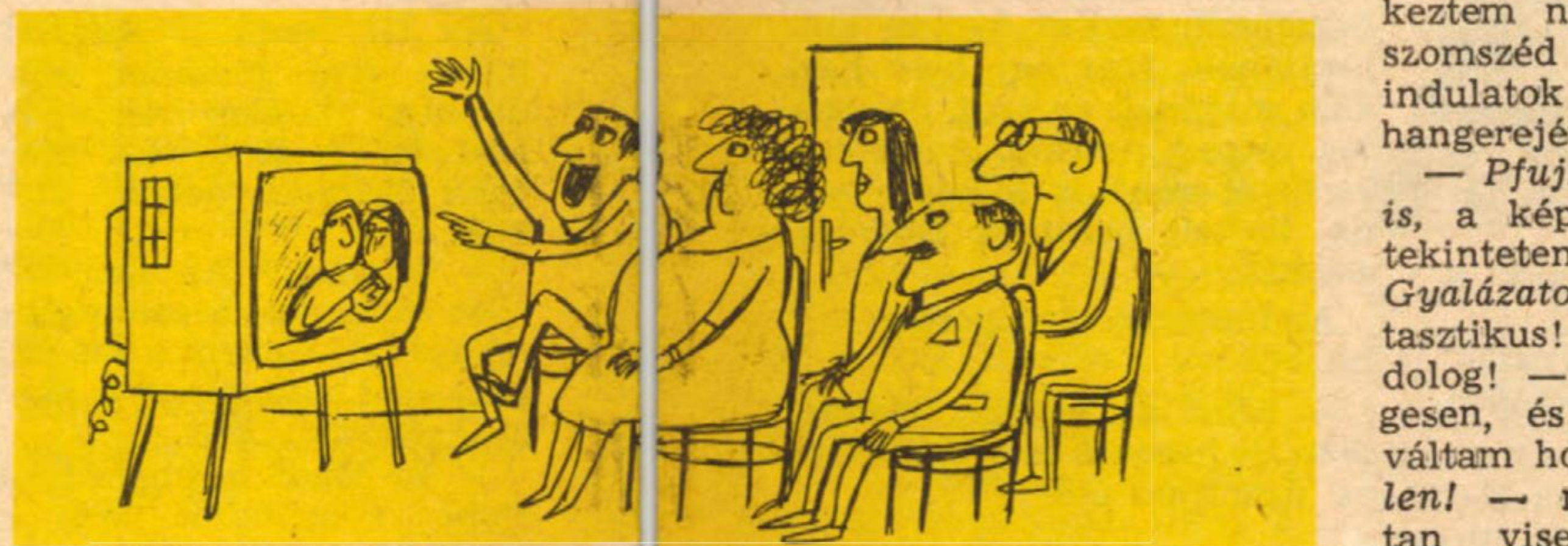

A cím alapján valamiféle kritikai elemzésre ne számítson az olvasó. Nem műbírálatot találhat alább, hanem egy történetet, amely amellett, hogy megtörtént, még a valósághoz is egészen közel esik.

A minap, egyik délután, mindennapos cimborám és asztaltársam, Körül Benedek állított be hozzám, váratlanul. Tettének oka: heveny családi nézeteltérés, pontosabban: az ebből eredő feldúlt eltávozás otthonából.

— Nálad fogok aludni, ha nincsen ellene kifogásod — mondta.

— Persze hogy nincs — mondtam —, de nem lesz sok örömöd az estében. Hanna nénit várom, aki rajong érted, de megérdemled, mert mindig hosszasan elbeszélgetsz vele.

Benedek fásultan mondta erre:

— Azt se bánom, csak ne kelljen hazamenni. Ma nem tudok uralkodni magamon, ha csak gondolok Bellára, reszketni kezdek idegességemben.

Ekkor csengettek, és Bella jelent meg a küszöbön, Benedek felesége. Felmért minket:

— Veled akartam beszélni — mondta nekem Bella —, ha tudtam volna, hogy *ez is* itt van, akkor nem jöttem volna. — De mind a hárman tudtuk, hogy Bella azért jött, mert sejtette, hogy itt találja a férjét, és alighanem Benedek is azért jött hozzám, mert gondolta, hogy a felesége nálam fogja keresni őt.

Az eset világosnak látszott előttem, amikor újból csengettek.

— Ez csak Hanna néni lehet — mondtam nekik —, azt hiszem, egyikőtök sem óhajt bájcsevegni vele. Bírjátok ki egymást a szobámban, és csukjátok magatokra az ajtót, nem vagytok itt. Majd én megpróbálom a néni ittlétét rövidre szabni.

A történet most kezdődik.

Hanna néni nem egyedül jött, hanem Ernával, és a félemeleten beszóltak Ignác bácsihoz, hogy itt vannak, ugorjon fel hozzánk ő is Idával, egy füst alatt. Még le sem ültek, Hanna máris Körül Benedek iránt kérdezősködött tőlem, hogy régen nem látta azt a kedves embert, s hogy ő mennyire dicséri mindenfelé ezt a ritka kellemes házaspárt, Benedeket és Bellát.

Szórakozott válaszokat adva Hanna néninek, nyugtalanul figyeltem szobám irányába, ahonnan egy-egy hang ütötte meg a fülemet. Jól ismertem Bellát is és Benedeket is, és bizonyos voltam benne, hogy előbb-utóbb kiderül a jelenlétük a többi látogató előtt, mert nem tudják fékezni indulataikat. Zajongani kell — állapítottam meg magamban —, ha inkognitójukat meg akarom őrizni a jelenlevők előtt.

— Ollálááá — mondtam elnyújtott hangon, énekelve, Ignác bácsi valamely megjegyzésére —, no-no-no-nooo! — tettem hozzá elakadt lélegzettel, majd fütyörészni kezdtem.

— Jó kedved lett — mondta Hanna néni.

— Háát, affenébe, peersze — mondtam ízesen, és a tévéhez mentem hangért —, nééddzük csak, mi van, mert affene, hogy nekem eztet meg kell rendesen feljegyeznem, hej, elfelejtettem, ejnye... — daráltam kétségbeesetten, mert a szomszéd szobából némely csatakiáltásra lettem figyelmes. Az ablak redőnyéhez ugrottam, és dübörögve eresztettem le, majd visszahúztam félig ismét, míg a tévéből hang búgott fel.

Az ellentámadás egyelőre bevált, de még nem értem a végére. A műsoron levő szerény rövid játékfilmet felkiáltásokkal kellett fűszereznem. Igyekeztem nyomon követni a szomszéd szobában zajló indulatok hangulatát és hangerejét:

— *Pfuj!* — kiáltottam *én is,* a képernyőre szegezve tekintetemet — *gyalázatos! Gyalázatos* egy műsor, fantasztikus! *Hazug! Hazug* dolog! — kiáltottam mérgesen, és a fejemet csóváltam hozzá. — *Tűrhetetlen!* — nagyon felindultan viselkedtem, Hanna néni oda is ült mellém, és ő is csóválta a fejét, mikor a képernyőn éppen egy gépsort indítottak be. — *Gazember!* — mutattam a gépsort Hanna néninek, aki nagyon bízott az ítéleteimben, s most is összehúzott szemmel figyelte a gépsort. — *De bocsásson meg a világ!* — mérgelődtem, és — *Soha! Soha!* — adtam mindjárt választ is magamnak.

De mi ez? A halántékomon izzadságcseppek jelentek meg. A szomszéd szobából, esküszöm, Bella kuncogását hallottam...

— Nevetnem kell, mérgemben — mondtam dohogva. — *Na!! Na!!* — kaptam fel a fejemet váratlanul.

— Mi van? — kérdezte érdeklődve Hanna néni — és maga is kíváncsian figyelte, miért gyülekeznek a gépsor mögött az overallba öltözött munkások.

— *Nem szabad... nem szabad...* — motyogtam — nem szabad mindjárt elintézni egy műsort, hohó... — mondtam izgatottan... — *óh! ÓH!* — mondtam mindent feledve, lelkesen... — *ÓHHH!* — kiáltottam, most már elragadtatottan.

Miközben kikísértem a vendégeimet, Hanna néni mesélte Ernának:

— Kár, hogy nem néztétek — mondta Hanna néni. — Az eleje csapnivaló volt ugyan, de aztán nagyon feljavult. Mire vége lett, kitűnő volt! Legalábbis nekem és Bélusnak nagyon tetszett.

Somogyi Pál

IRODALMI ESZPRESSZÓ

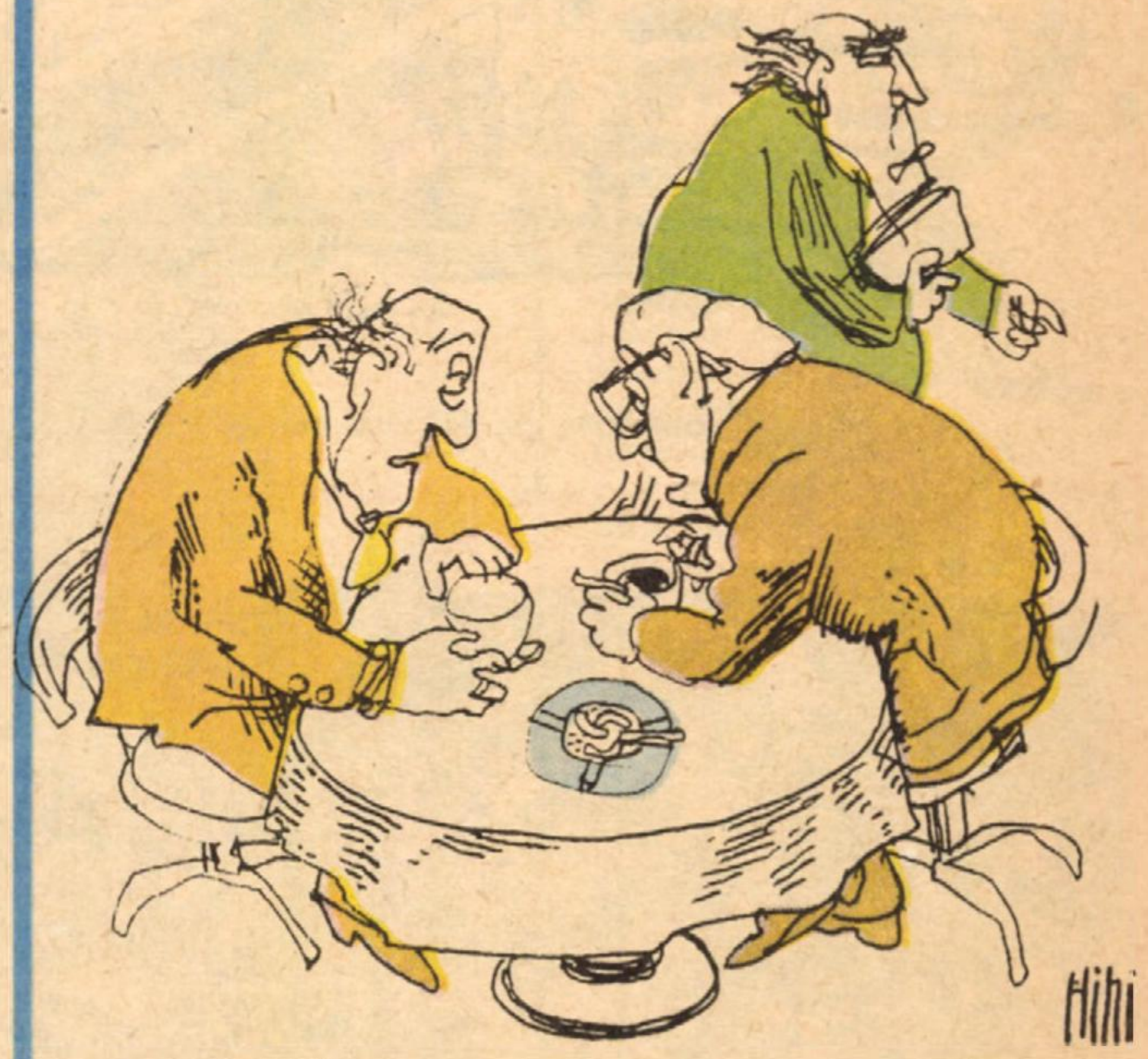

– Mondd, miért olyan dühös ez a Kelemen?
– Mert senki sem válaszolt a vitaindító cikkére...

MEGKÖNNYÍTIK A LAKÁSFELMÉRŐK DOLGÁT

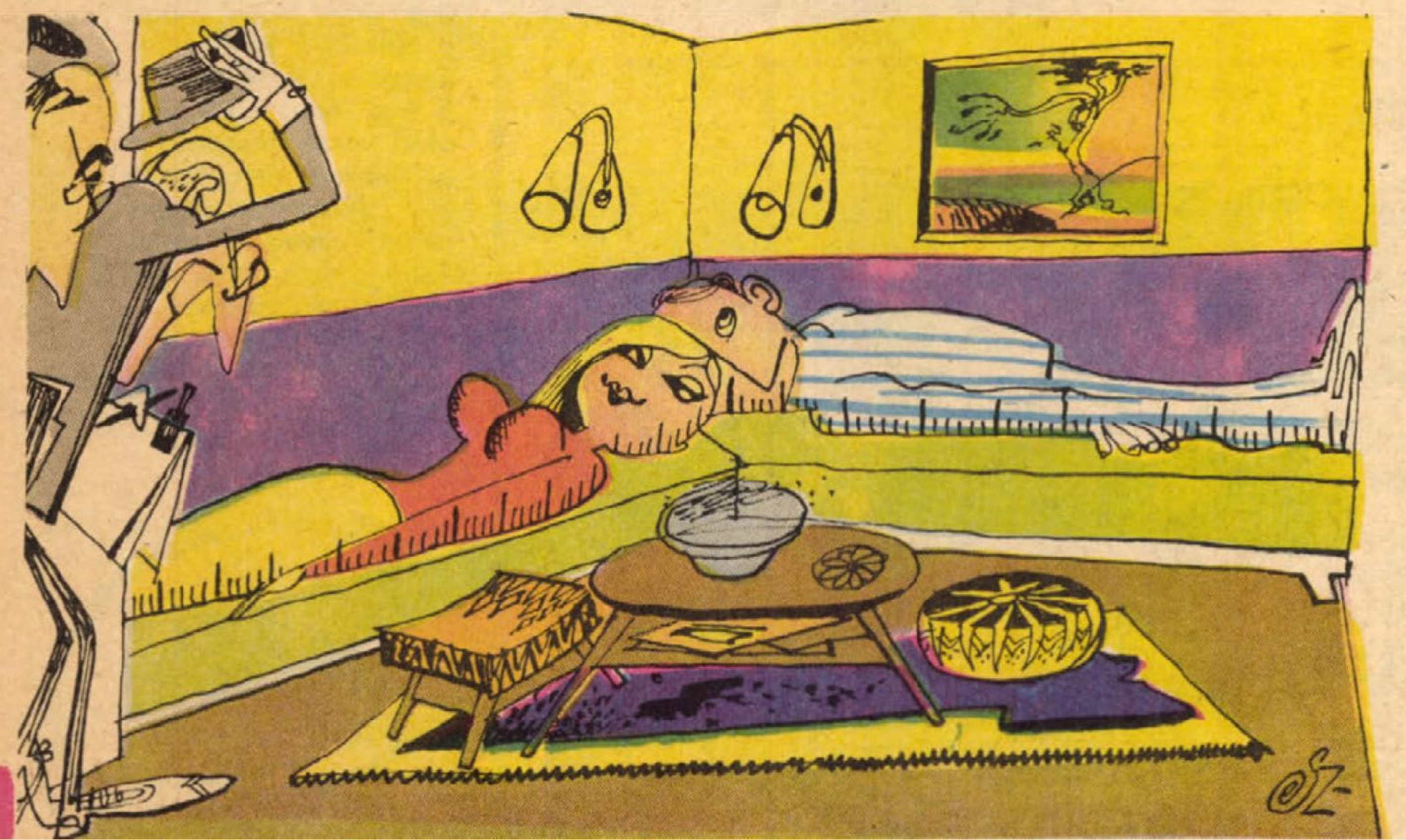

PESTIEK

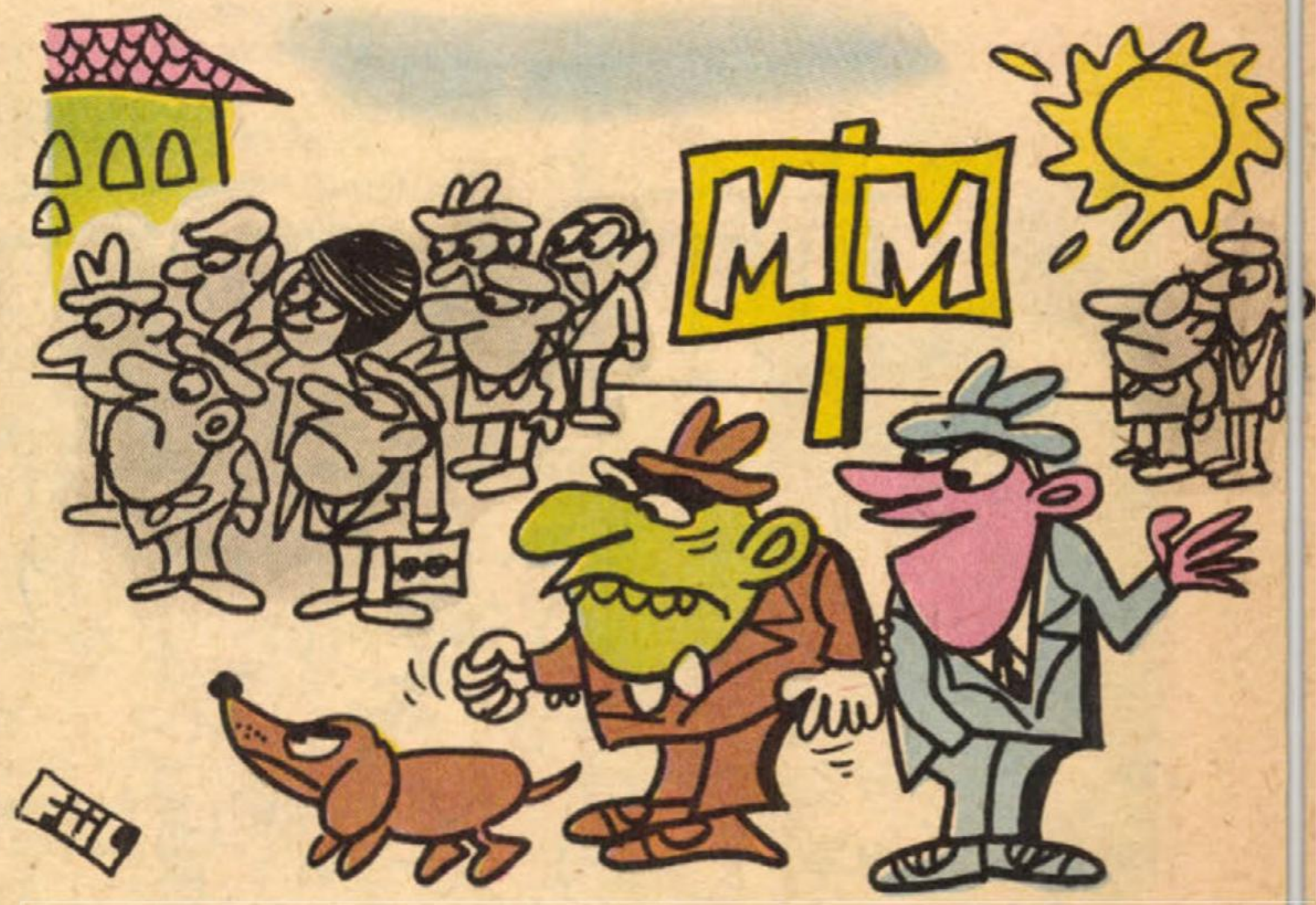

– Maga azon izgul, hogy fél órája vár a villamosra? Én három éve várok egy Trabantra...

UJ HAZASSAG

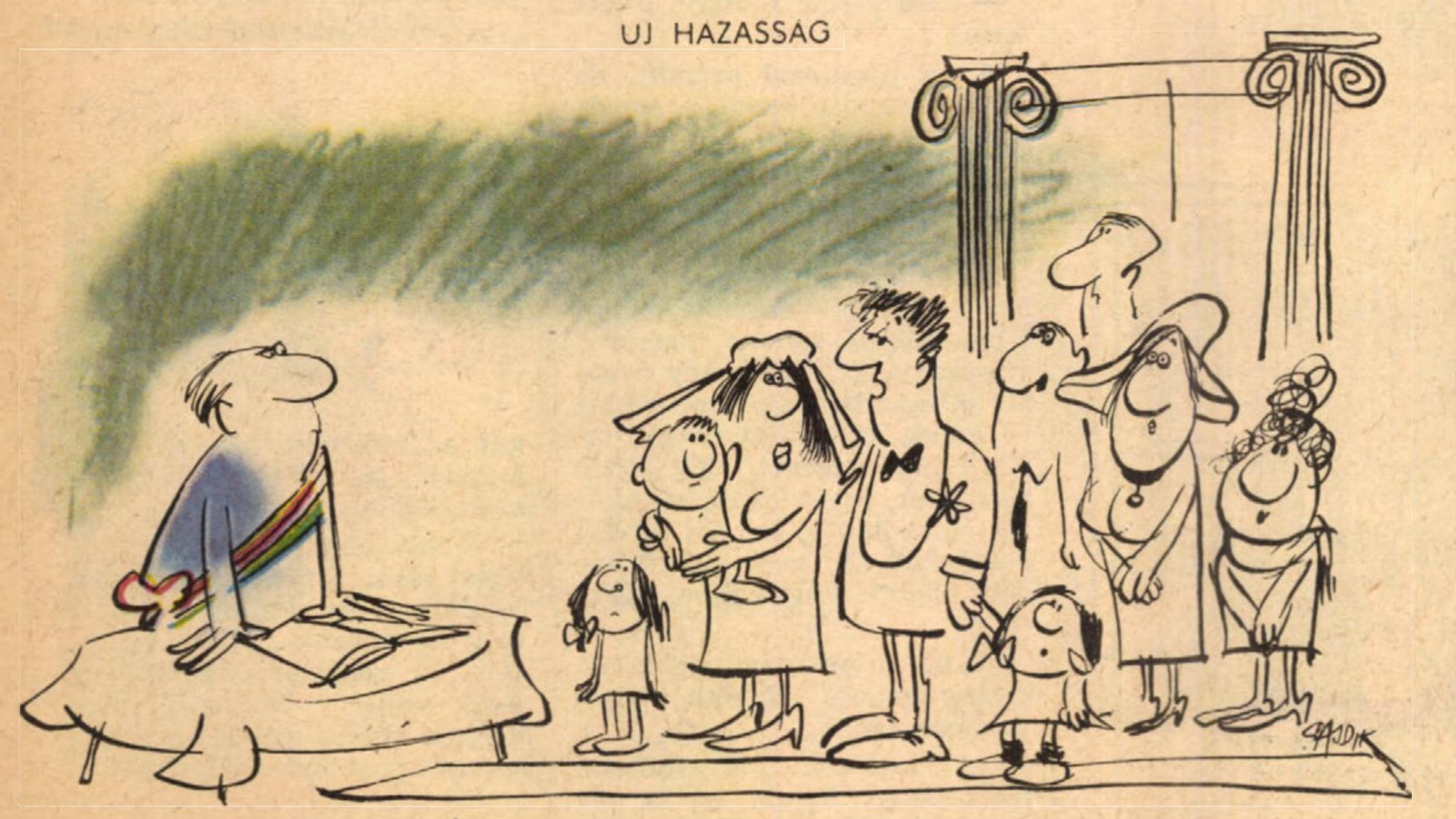

– Szent ég! Otthon felejtettük az előző feleségem előző házasságából hozott Jenőkét!

TAKARÉKOS ATYA

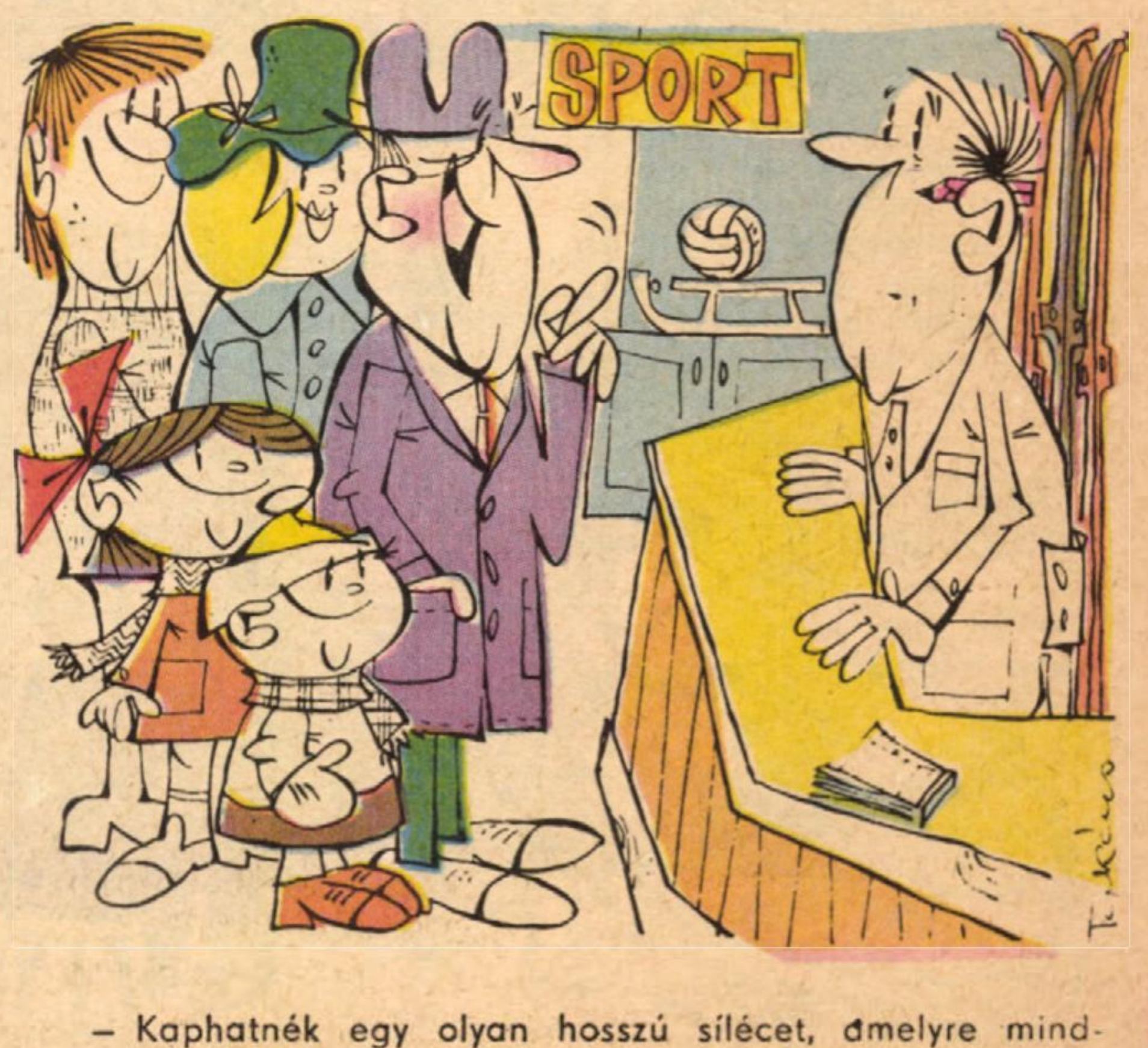

– Kaphatnék egy olyan hosszú sílécet, amelyre mindannyian felférünk?

KÍSÉRTÉS

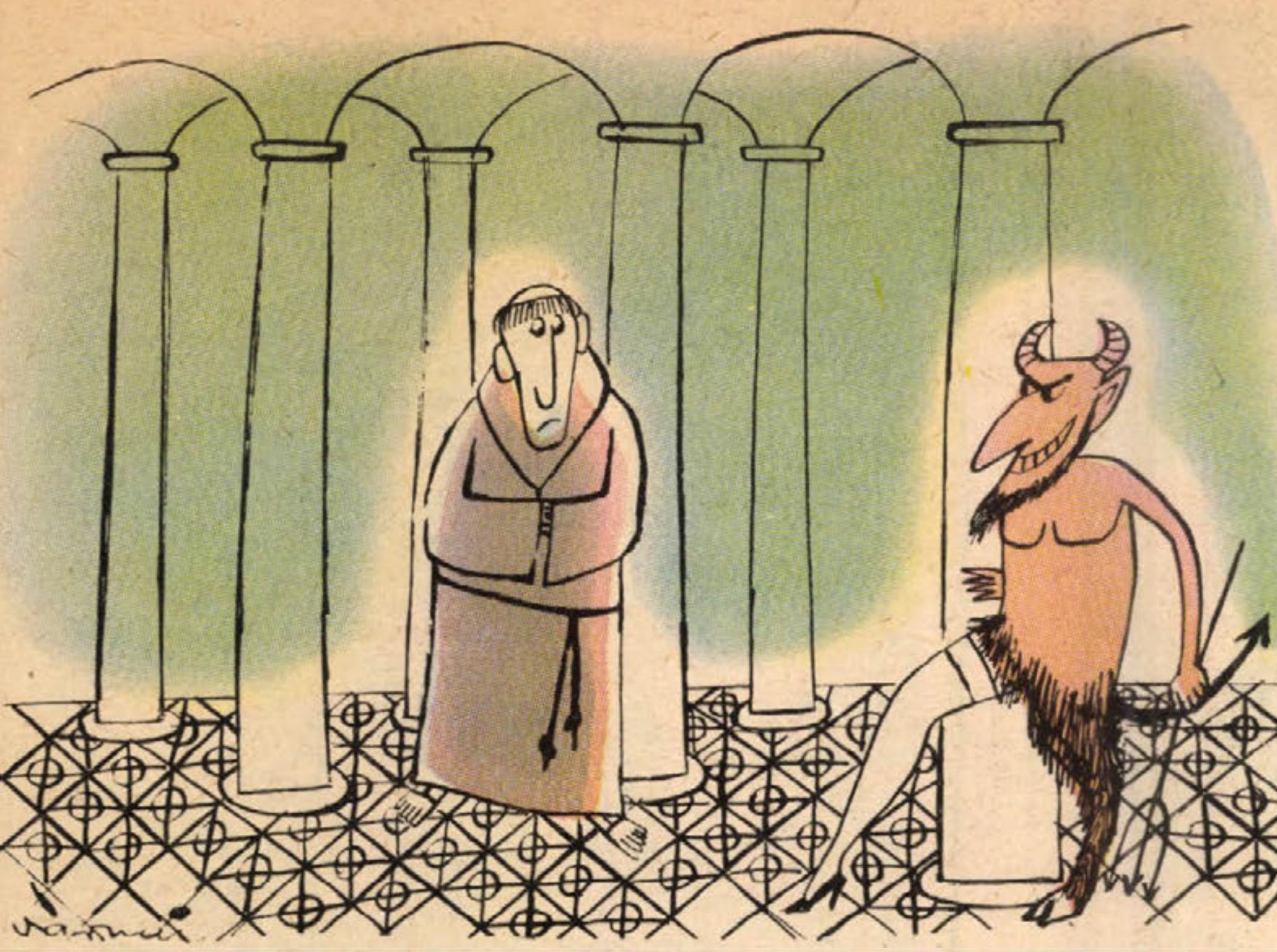

AZ ELLENŐR VENDÉGSÉGBEN

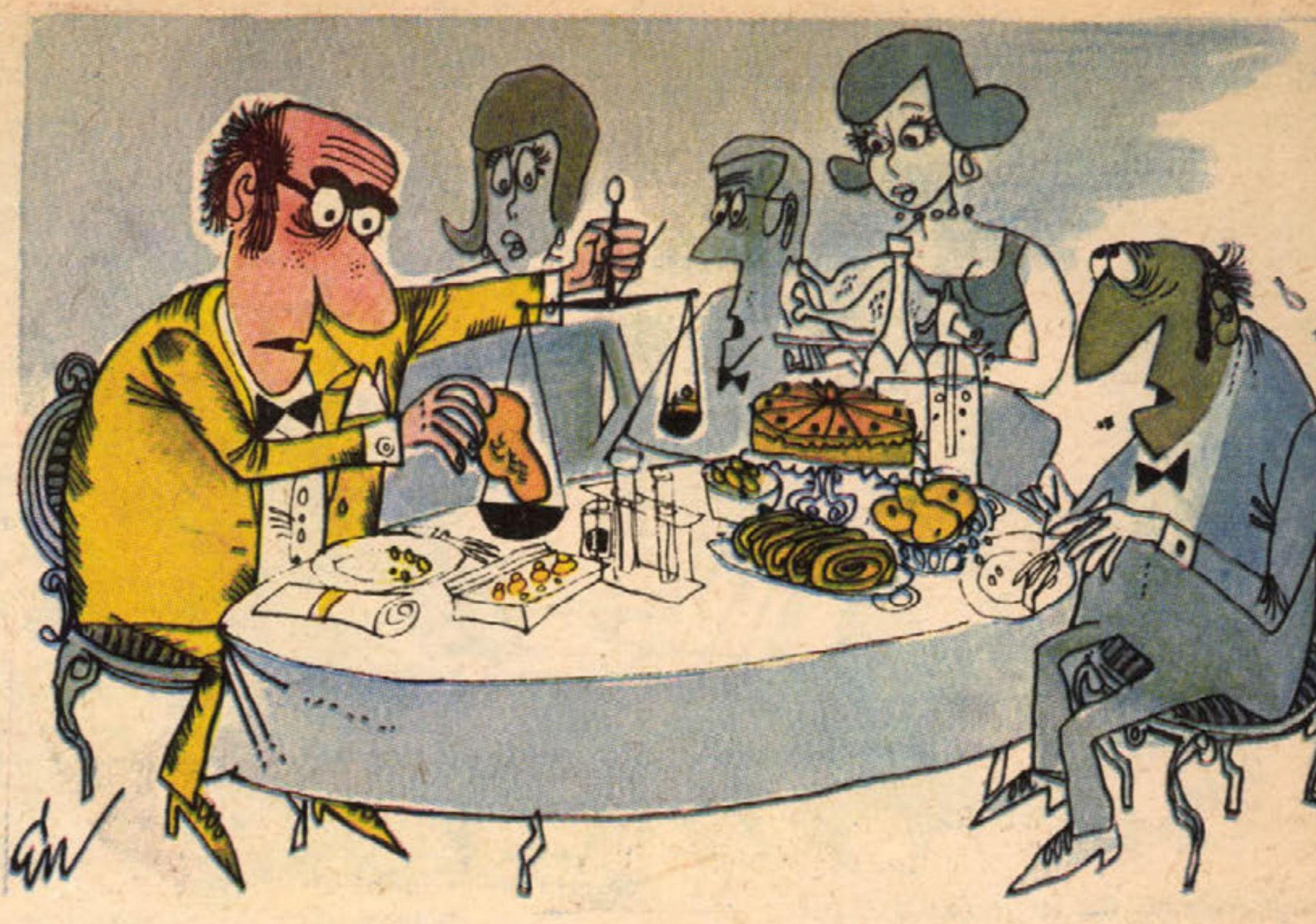

TAXIHIÁNY

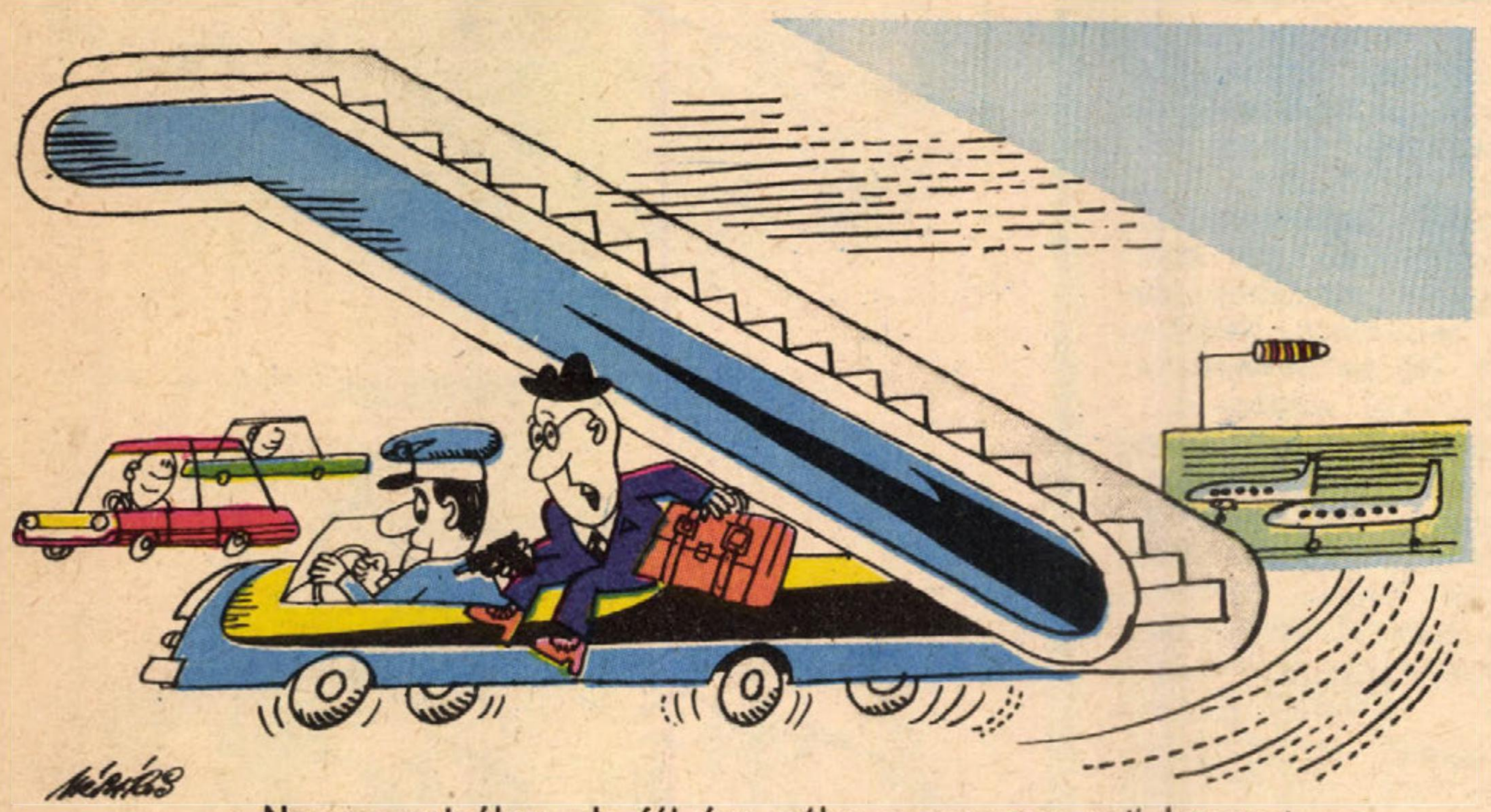

– Nagyon sajnálom, de fél óra múlva a városban kell lennem!

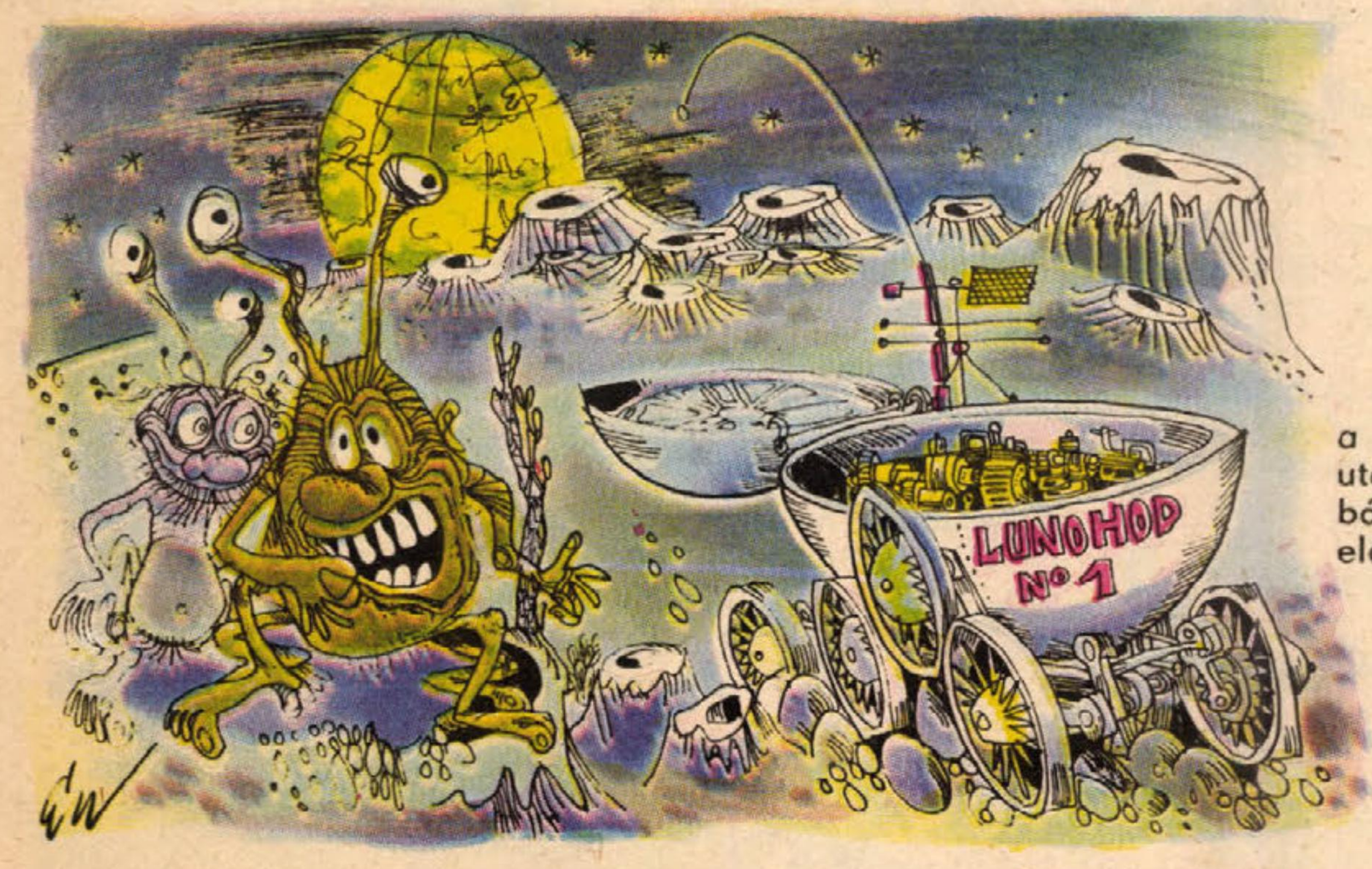

HOLD-
JÁRÓ

– Állítólag a magyar utakon próbálták ki először . . .

VÉGSŐ
MEGOLDÁS

– A vacsora tálalva van!

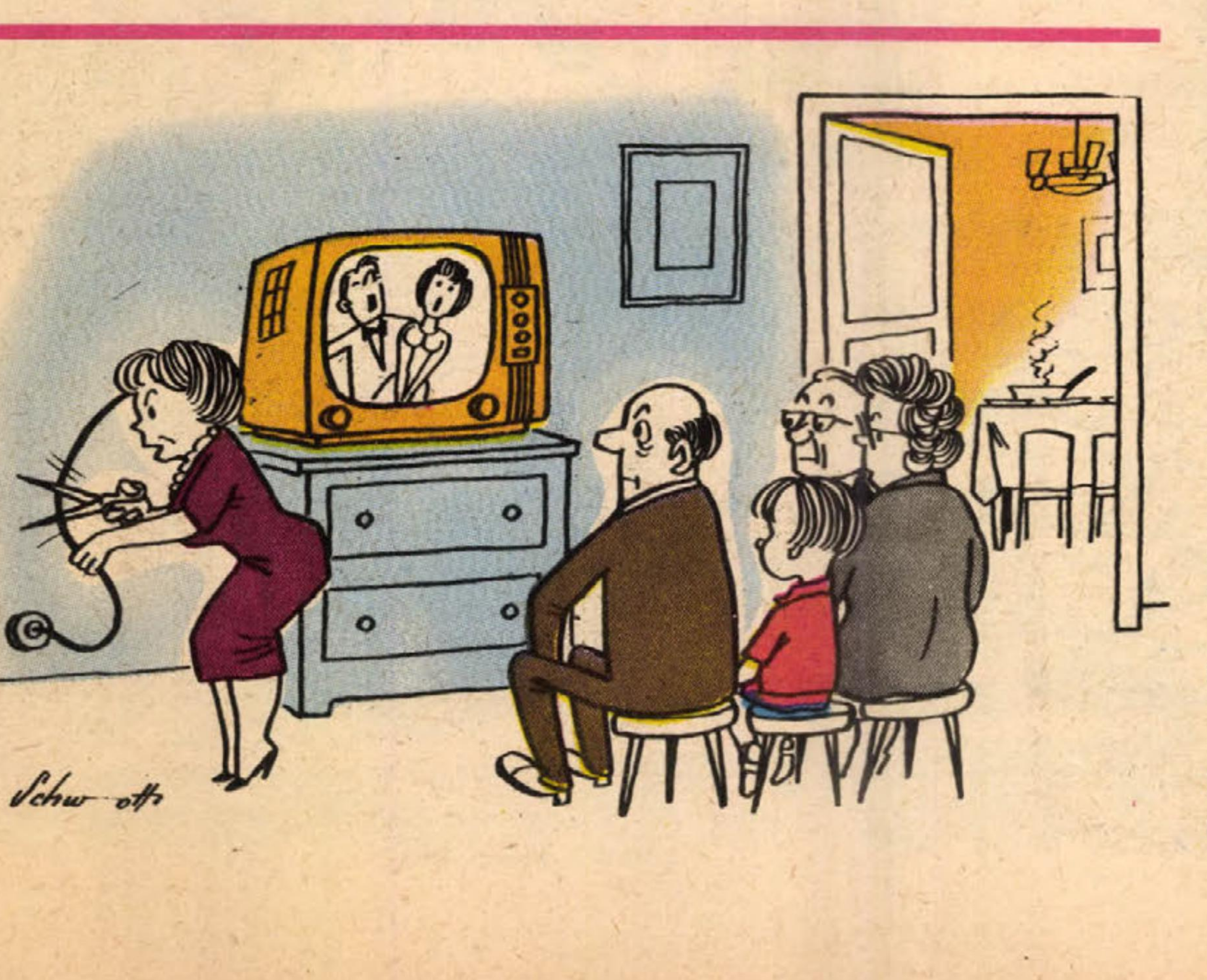

FANTASZTIKUS NOVELLÁK

TETTENÉRÉS

A nagy forgalmú közért fehér köpenyes üzletvezetője már hosszabb ideje figyelte a gyanúsan viselkedő vásárlót. Az üzletvezető óvatos volt, biztos akart lenni a dolgában: tetten akarta érni a vevőt. A vevő, egy csinos, fiatal nő, először balra, aztán jobbra nézett, majd reszkető kézzel kinyitotta a táskáját és . . .

A vezető azonnal cselekedett. Odaugrott a nőhöz, és halkan, de nyomatékosan így szólt:

— Szíveskedjék követni a raktárba.

A nő piros lett, mint a cékla:

— Egyszer és mindenkorra kikérem magamnak! . . .

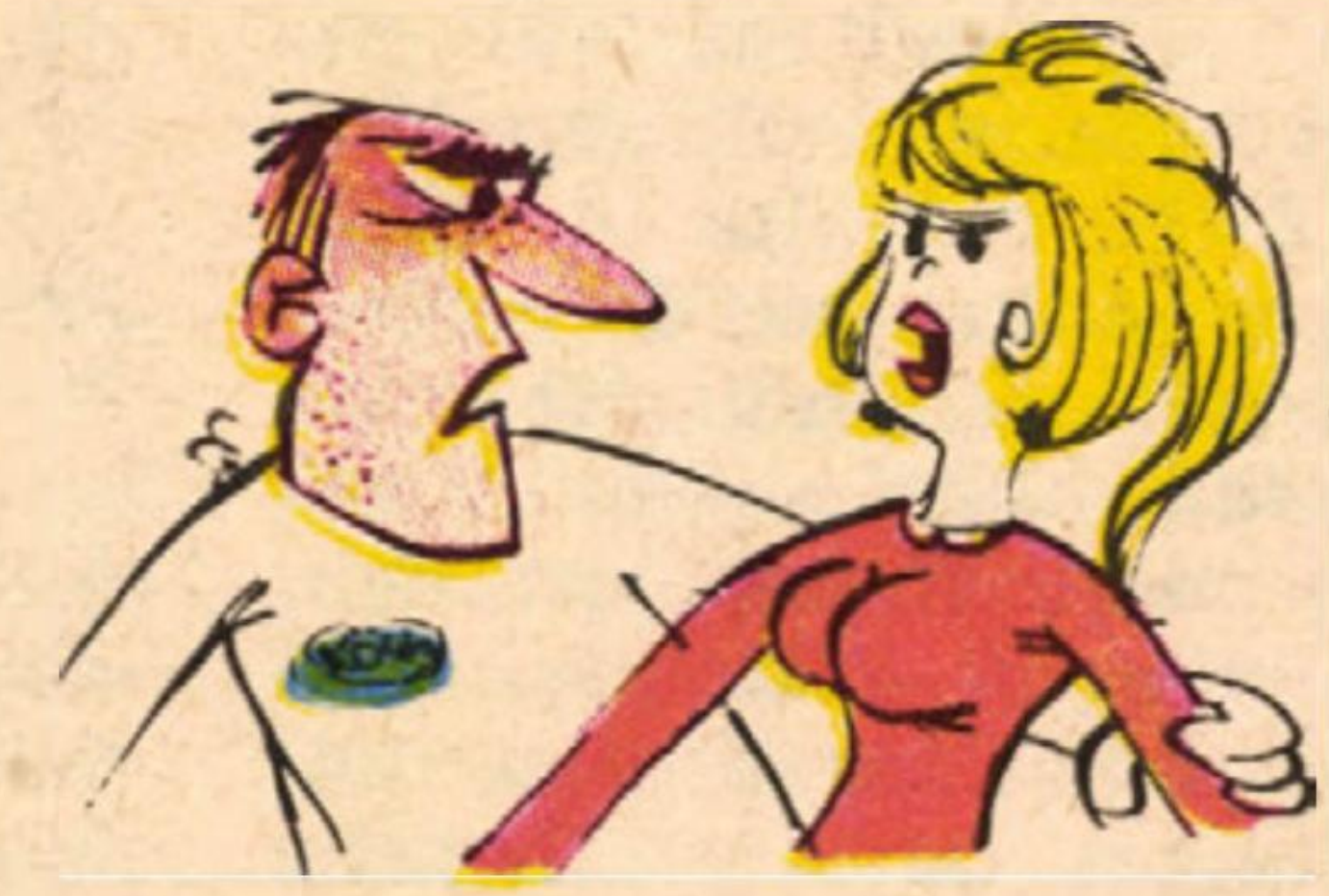

Az üzletvezető most már karon ragadta:

— Kerüljük a feltűnést! Jöjjön!

Bementek a raktárba: döngve csapódott be utánuk az ajtó.

— Asszonyom, mondja, miért tette?

A nő tiltakozni próbált, de aztán megadta magát a sorsának.

— Mindent elismerek.

— Miért tette? Körülbelül húsz percen át figyeltem. Azt hitte, hogy senki sem látja? Ön a délutáni csúcsforgalmat kihasználva, tömött táskával érkezett a boltba, és egy óvatlan pillanatban a polcra rakott öt doboz szardíniát, négy darab húskonzervet, két liter konyakot, nyolc tábla mogyorós csokoládét és két doboz csőtésztát. Ön nem lopott, hanem hozott. Válaszoljon, miért tette?

A nő most már egy kicsit megnyugodott. Halkan, szelíden beszélt:

— Válaszolok. Megtudtam, hogy önnek tavaly, az év végén leltárhiánya volt. Elkerülhetetlen ugyanis, hogy néhány enyveskezű vevő ne dézsmálja meg az önkiszolgáló boltok árukészletét. A hiányért ön, a boltvezető felelős. Mint volt üzletvezető tudom, milyen érzékenyen érintette önt a leltárhiány. Napokon át figyeltem, milyen rosszkedvűen jár-kel. Nemrégiben négyes találatom volt a lottón, és elhatároztam: önzetlenül segítek kedves kollégámnak. Már egy hete hordom magának az árut, de csak ma csípett nyakon. Azért egy kicsit éberebb is lehetett volna, tisztelt barátom. Nos, elenged?

Az üzletvezető szigorúan válaszolt:

— Most az egyszer elengedem, de hasonló eset a jövőben ne forduljon elő!

KOZMETIKA

A „Charme” kozmetikai szalon kirakatában egy tábla hirdette ordító betűkkel:

**EGYETLEN KEZELÉS
NÁLUNK, ÉS ÖN
HÚSZ ÉVET FIATALODIK!**

Ica, a kozmetikusnő, leszedte a krémpakolást a vendége arcáról, még néhány utolsó simítást végzett, és így szólt:

— Kész vagyunk, hölgyem! Kassza, negyvennégy forint!

A nő elégedetten nézte magát a tükörben, felvette téli kabátját és fölényesen válaszolt Icának:

— Szó sem lehet róla! Egy vasat sem fizetek. Önök azt hirdetik: egy kezeléssel húsz évet fiatalítanak. Mikor beléptem a szalonba, tizenkilenc éves voltam. Milyen címen kérnek maguk pénzt valakitől, aki még meg sem született?! . . .

Galambos Szilveszter

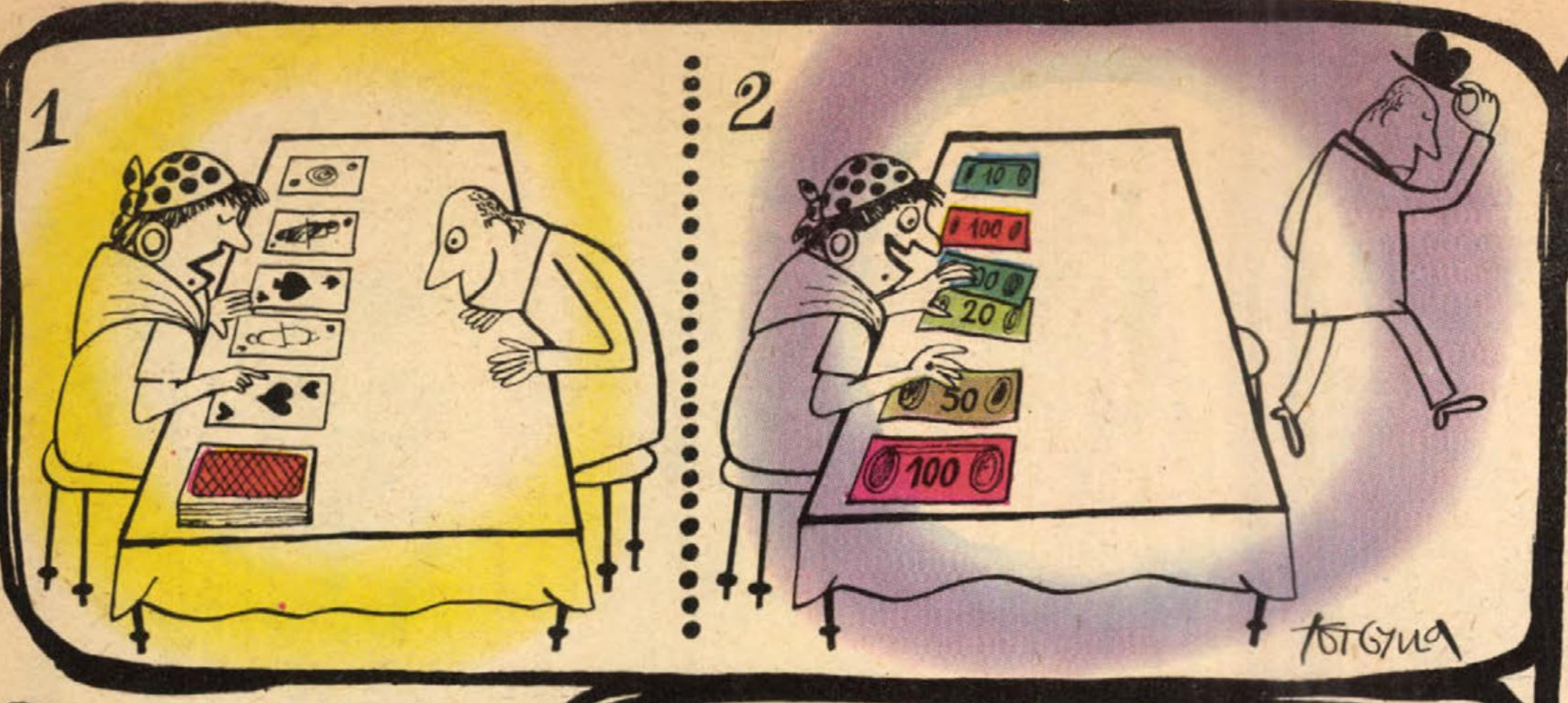
1
2
10
100
20
50
100
TÓT GYULA

BABONA

TÓT,
DALLOS,
SAJDIK,
BALÁZS-PIRI,
SZÜR-SZABÓ,
FÜLÖP,
VÁRNAI

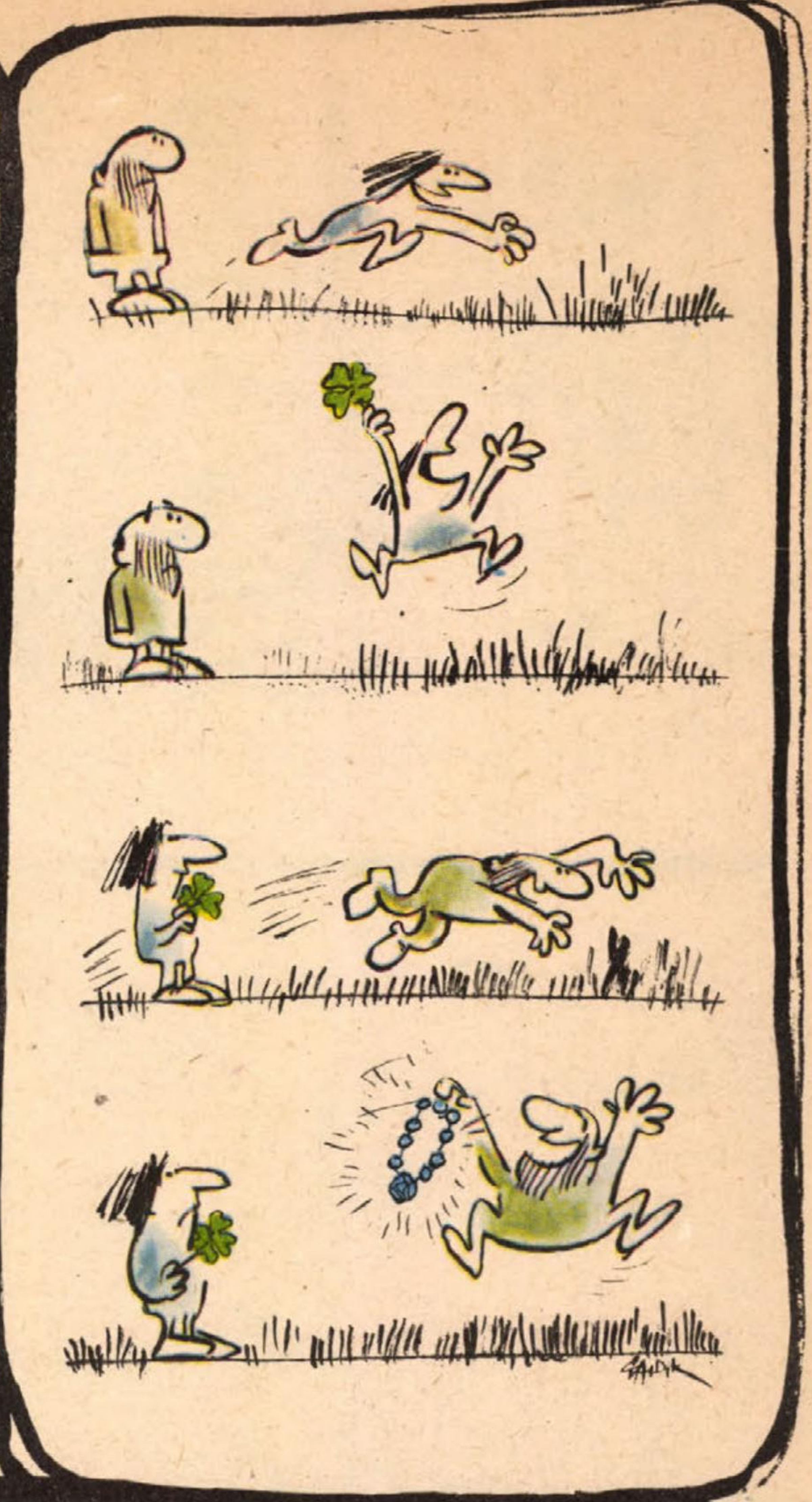

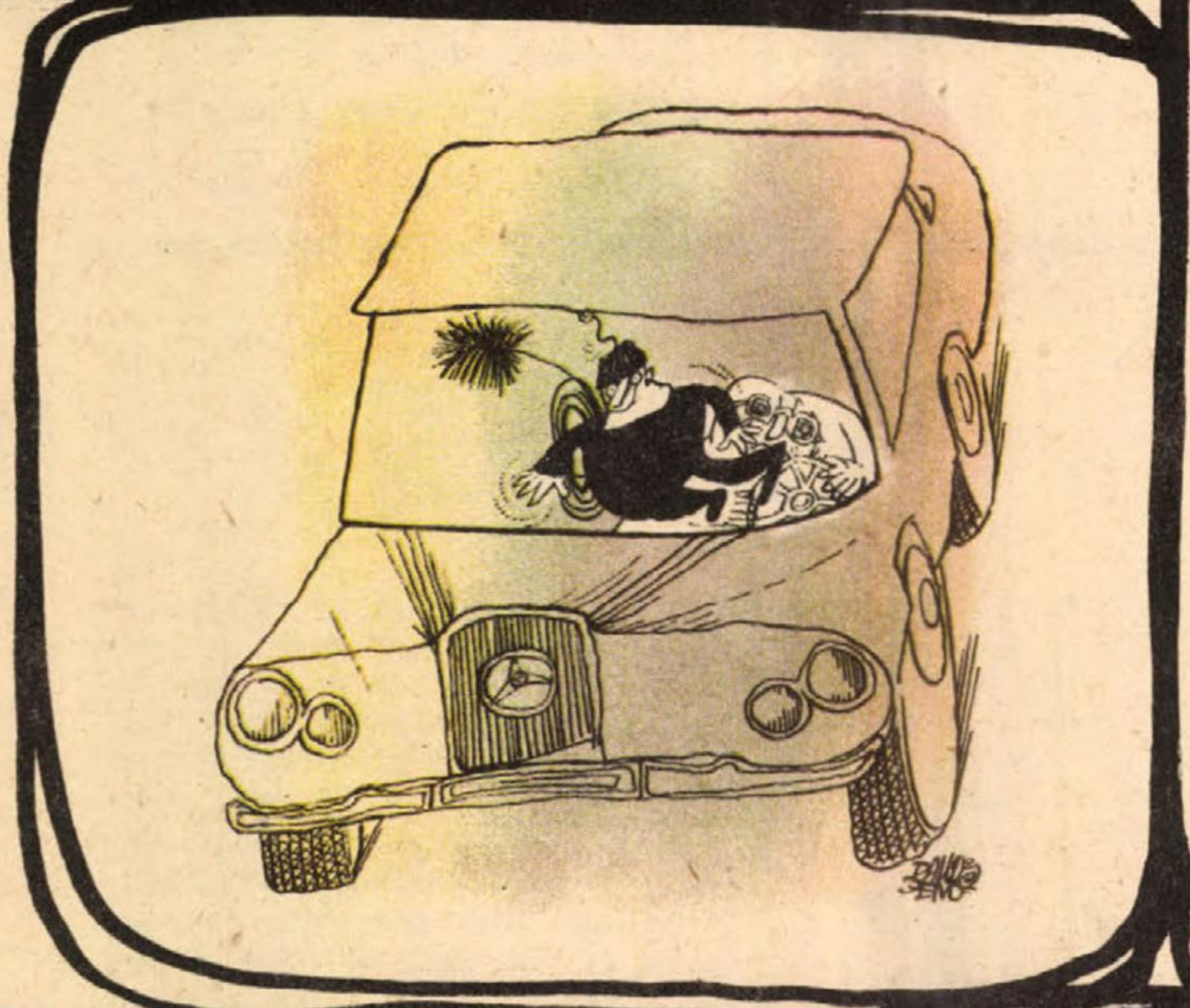

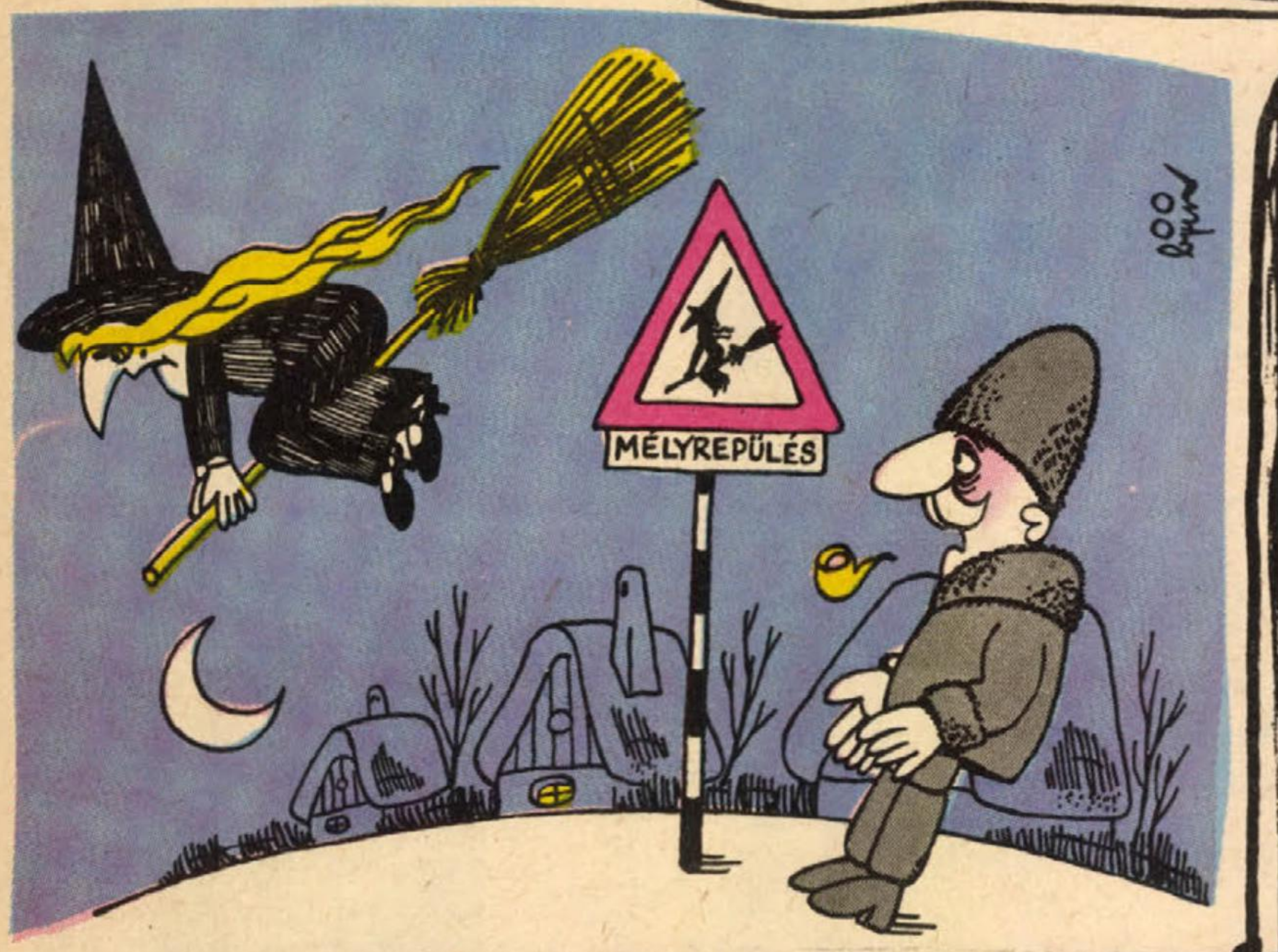
MÉLYREPÜLÉS

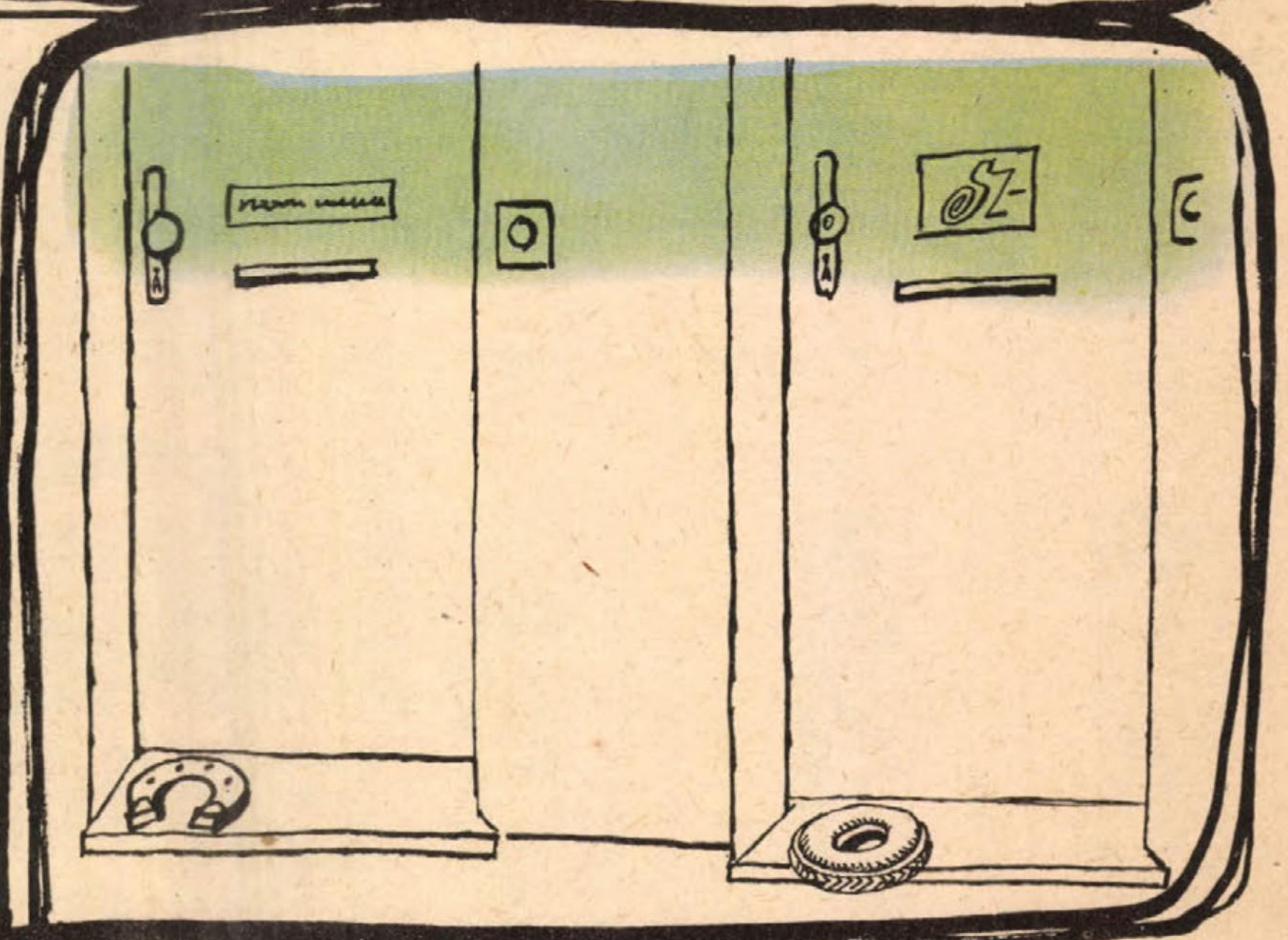

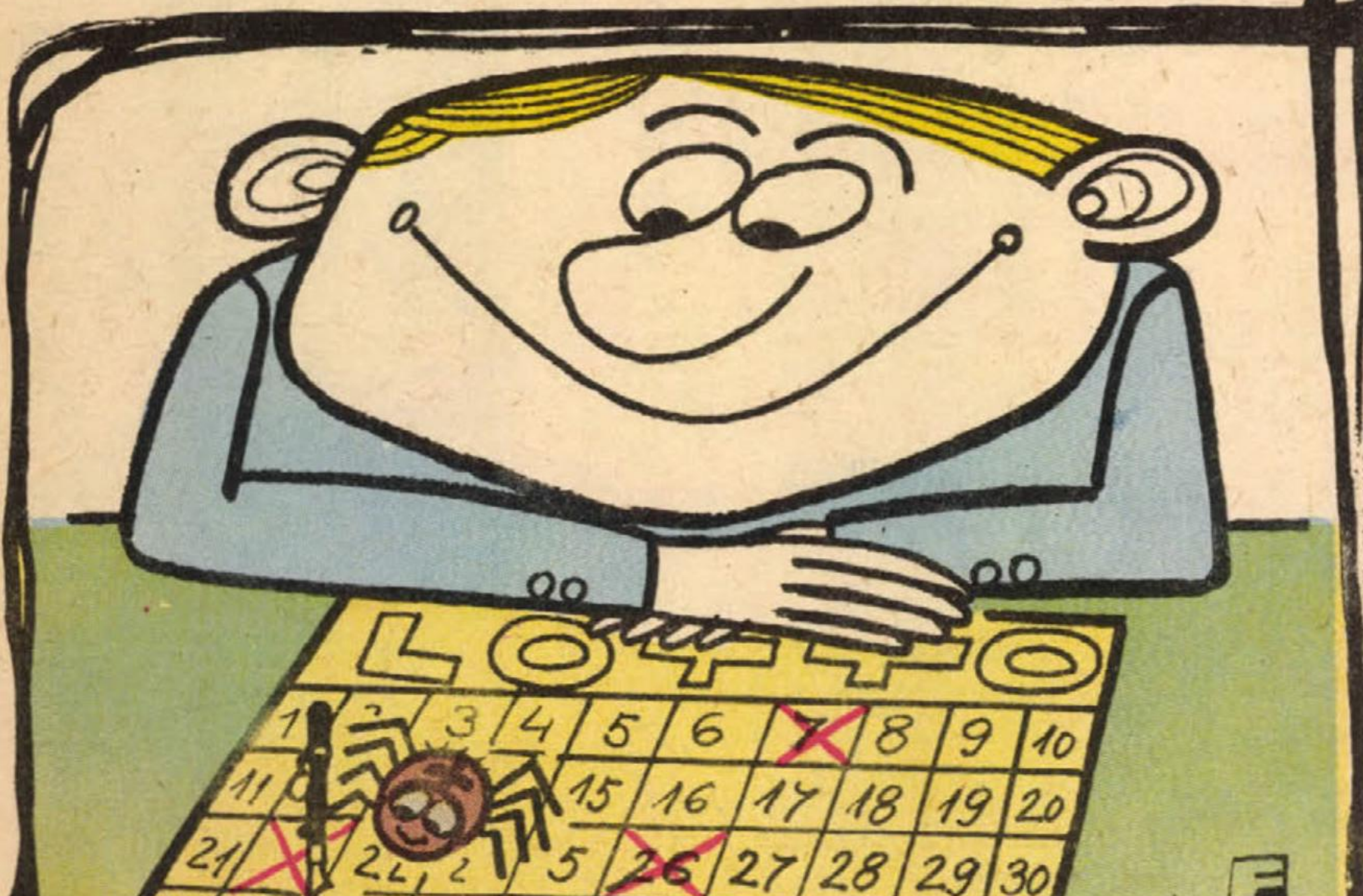
LOTTO
1 3 4 5 6 7 8 9 10
11 15 16 17 18 19 20
21 5 26 27 28 29 30
31 32 33 34 35 36 37 38 39 40

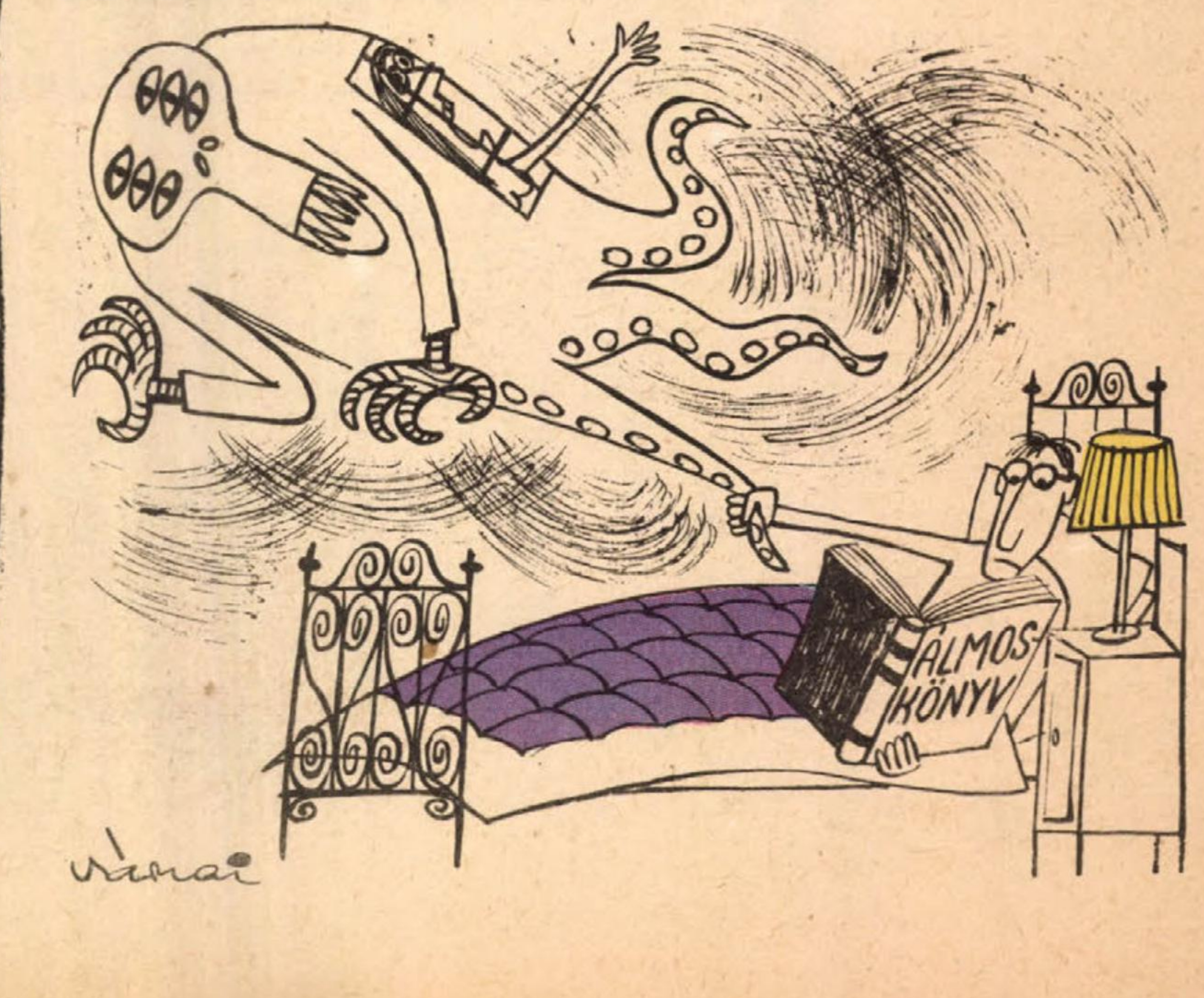
ÁLMOSKÖNYV
Várnai

MUZIKÁLIS SZOMSZÉD

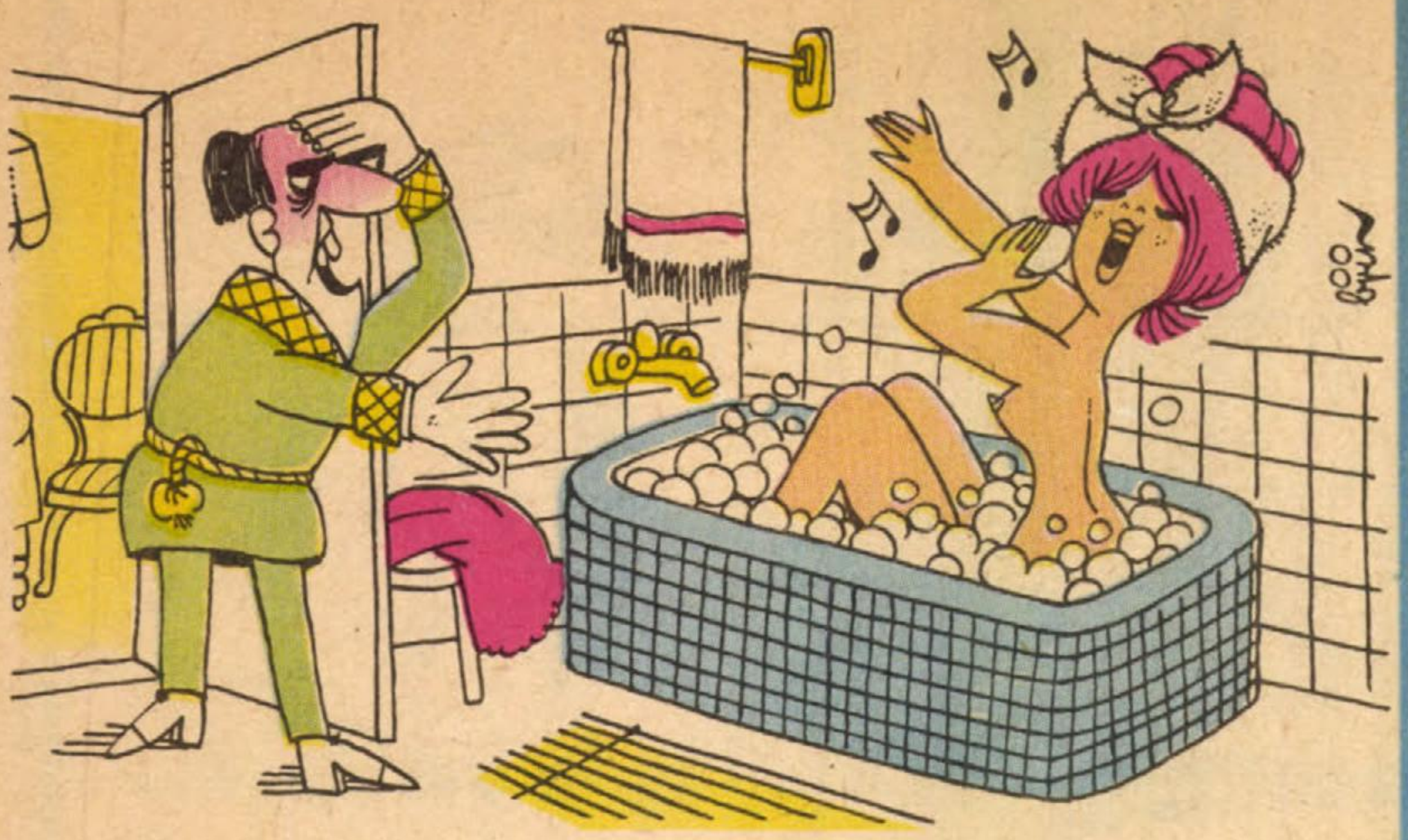

– Az istenért, kisasszony, itt cé helyett ciszt kell énekelni!

GYANÚS ASSZONYKA

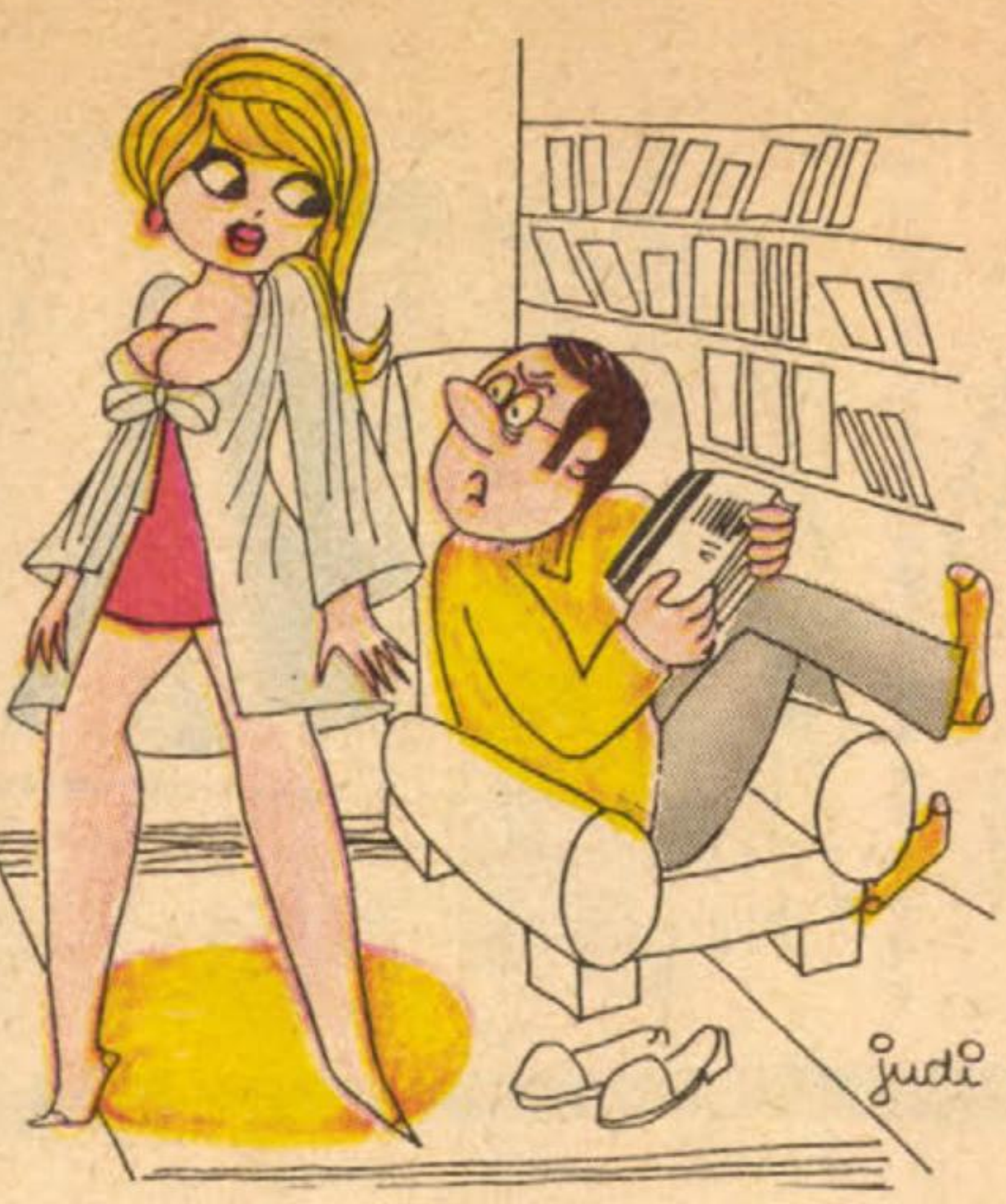

– Mondd, szívem, kinek akarsz itthon tetszeni?

NÉZŐPONT

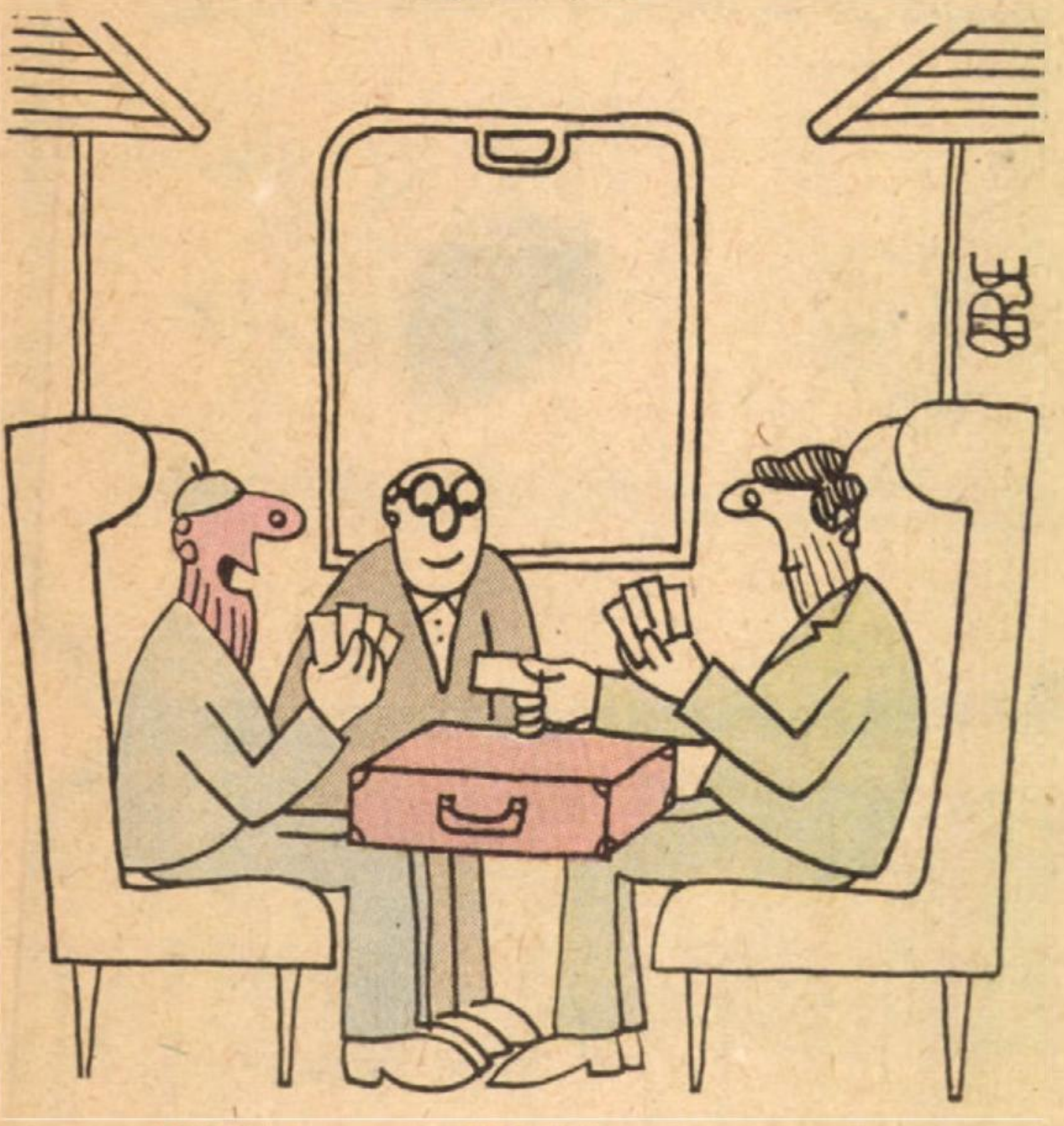

– Remélem, ma is késik a vonatunk, nagyon jó a lapjárásom.

BÖNGÉSZÉS

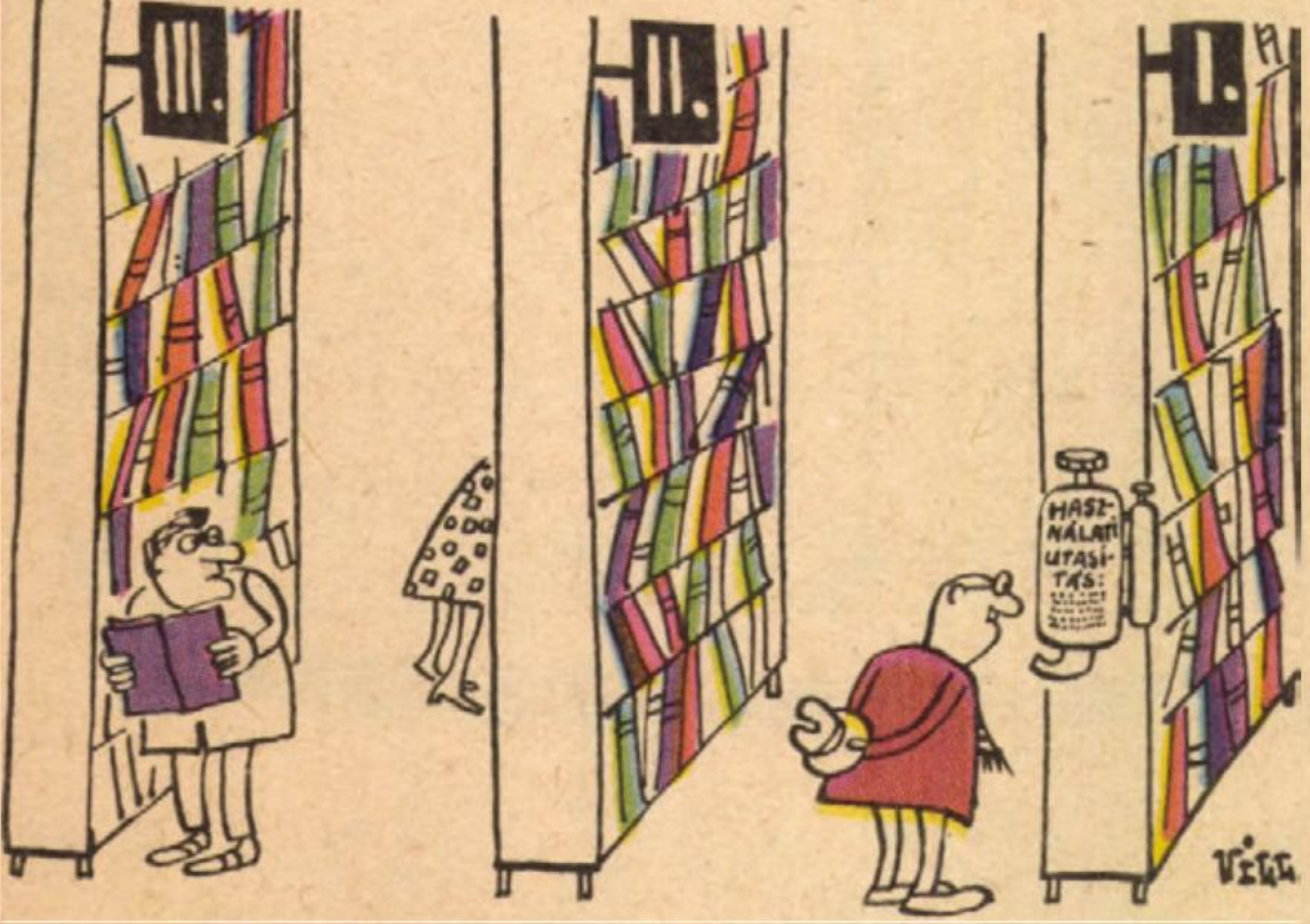
III.
II.
I.
HASZNÁLATI UTASÍTÁS:

mini mosoly

— Arra vagy kíváncsi, hogy miután elváltam tőled, miért a húgodat vettem feleségül? Arról van szó, hogy újabb anyóst már nem bírtam volna elviselni.

— Ha nem eszed meg a spenótot, hívom a vasorrú bábát!

— Anyu, komolyan gondolod, hogy a vasorrú bába eszi a spenótot?

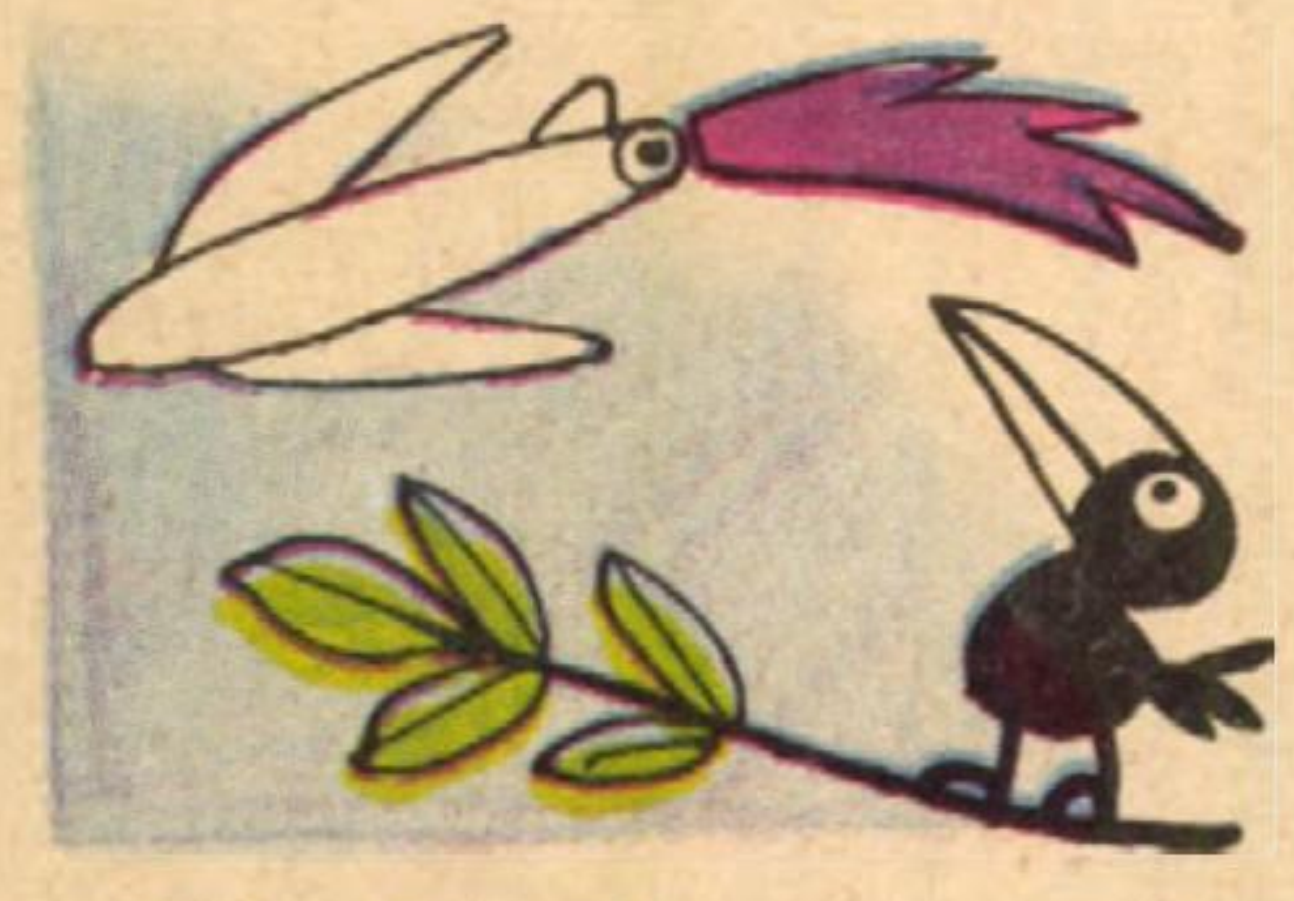

Utánabámul egy sugárhajtású repülőgépnek a varjú, aztán így szól a szomszédjához:

— Miként lehetséges, hogy ez a madár ilyen gyorsan repül?

— Te is ilyen gyorsan repülnél — feleli a másik —, ha égne a farktollad.

— Ilyen ez a mai fiatalság — jegyzi meg rosszallóan egy idős hölgy. — Micsoda szabadosság, micsoda laza erkölcsök?! Nem úgy, mint a mi időnkben.

— Bizony, bizony — bólogat a barátnője —, a kettőt össze sem lehet hasonlítani. Bárcsak most volnék fiatal!

A halálraítélt cellájába belép a Sing-Sing fegyház felügyelője.

— Ide figyeljen — szólítja meg a halálraítéltet —, holnap, mielőtt beültetnék a villamosszékbe, meg fogják kérdezni magától, hogy mi az utolsó kívánsága.

— Na és?

— Nézze, magának úgyis mindegy, kérje azt, hogy emeljék fel a fizetésemet.

(A moszkvai Krokodilból fordította: K. A.)

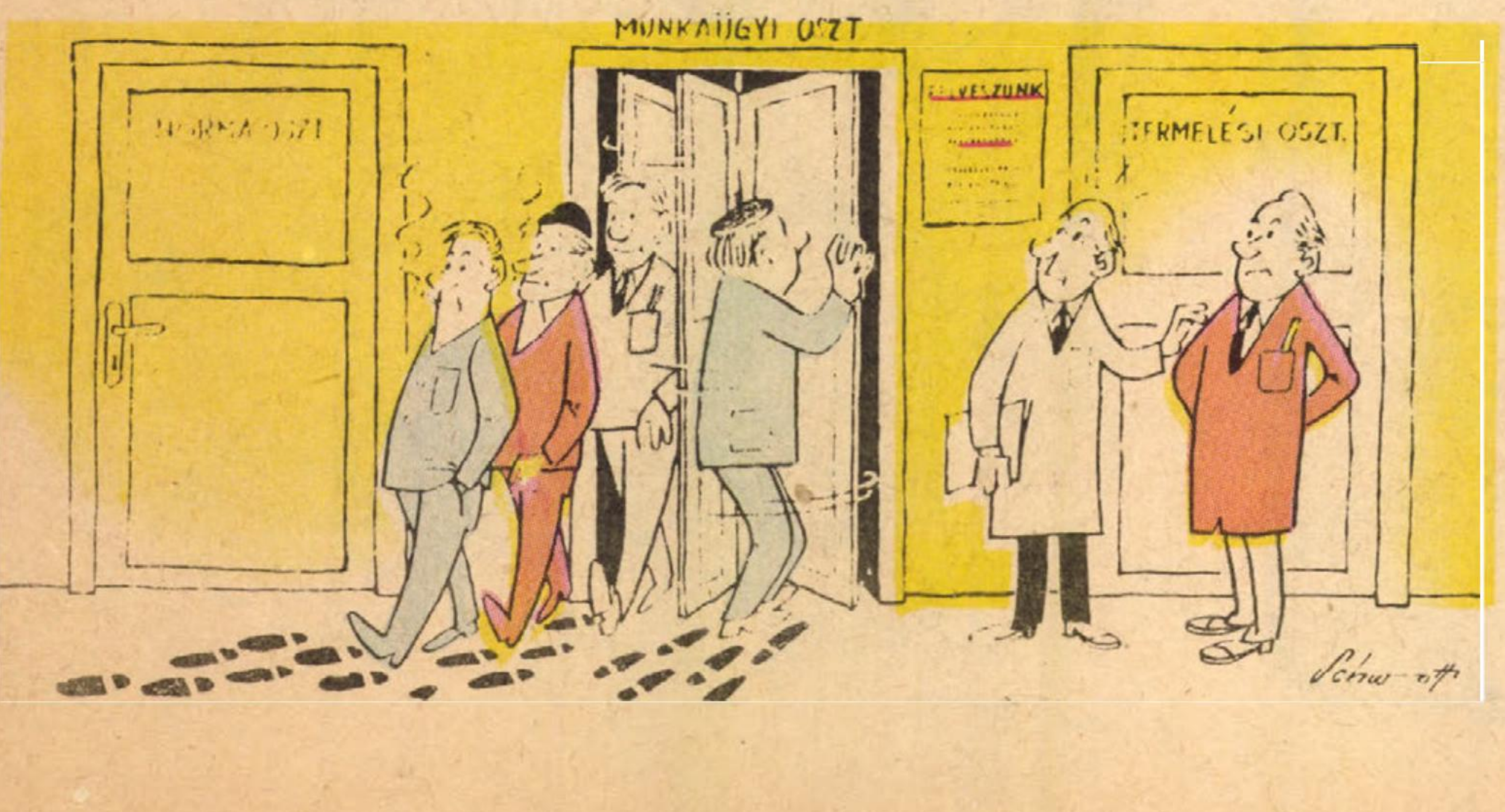
MUNKAÜGYI OSZT
NORMA OSZT
FELVESZÜNK
TERMELÉSI OSZT.

PRAKTIKUS

– Ezzel a forgóajtóval jól lehet irányítani a munkaerő-vándorlást . . .

E HETI HIRDETÉSEINK ● E HETI HIRDETÉSEINK ● E HETI HIRDETÉSEINK

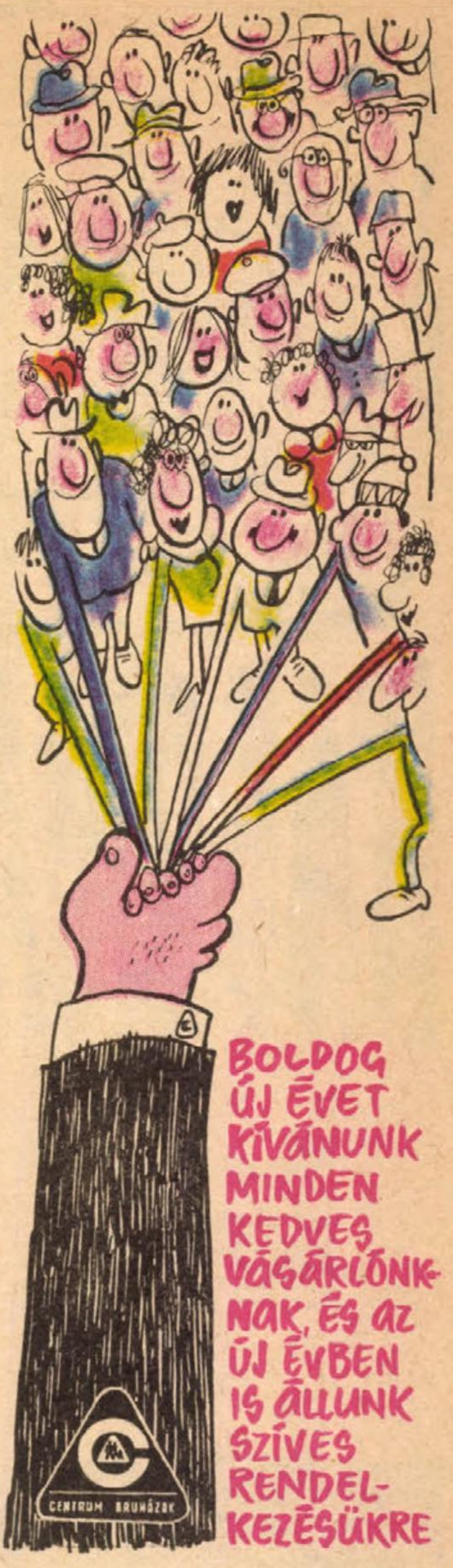

BOLDOG ÚJ ÉVET KÍVÁNUNK MINDEN KEDVES VÁSÁRLÓNKNAK, ÉS AZ ÚJ ÉVBEN IS ÁLLUNK SZÍVES RENDELKEZÉSÜKRE
CENTRUM ÁRUHÁZAK

HÓDÍTANI AKAR TAVASSZAL?
TISZTASÁG · EGÉSZSÉG · KÉNYELEM
PATYOLAT
RUHÁIT TÉLEN TISZTÍTTASSA!
A PATYOLAT
vegytisztítás többet ér, mint amennyibe kerül!

SZILÁNKOK

PEDAGÓGIA

— A modern pedagógia elvei szerint testi fenyítéssel, pofozással nem sokra megyünk a szülőknél — mondta a napokban egy gyerek.

SZAKÁCSVERSENY

Csak egy hajszálon múlott, hogy Z. nem lett az első. Azon a hajszálon, amit a zsüri megtalált a lebbencslevesben.

HOSSZÚ ÉRTEKEZLET

X. így szólt a hallgatóságához:
— Nagyon kérem, a beszédem végén ne felejtsenek el felébreszteni!

VÁLÓPER

A bíróság kötelezte a garázda férjet, hogy 28 napon belül költözzék el a közös lakásból. A férj egy hét haladékot kért, mondván: csak tíz esztendeje annak, hogy a bíróság meghozta a végzését.

ASZFALTBETYÁR

— Ezek a férfiak! Tegnap órákon keresztül követett egy férfi.
— Miért nem szóltál egy rendőrnek?
— Minek? Ha magától nem hajlandó megszólítani és bemutatkozni, az ilyesmit nem lehet kényszeríteni.

MOZI

Van, aki megható, romantikus filmekhez jár bőgni, van, akinek nem is kell mozijegyet váltania. Otthon is akad bőgnivalója.

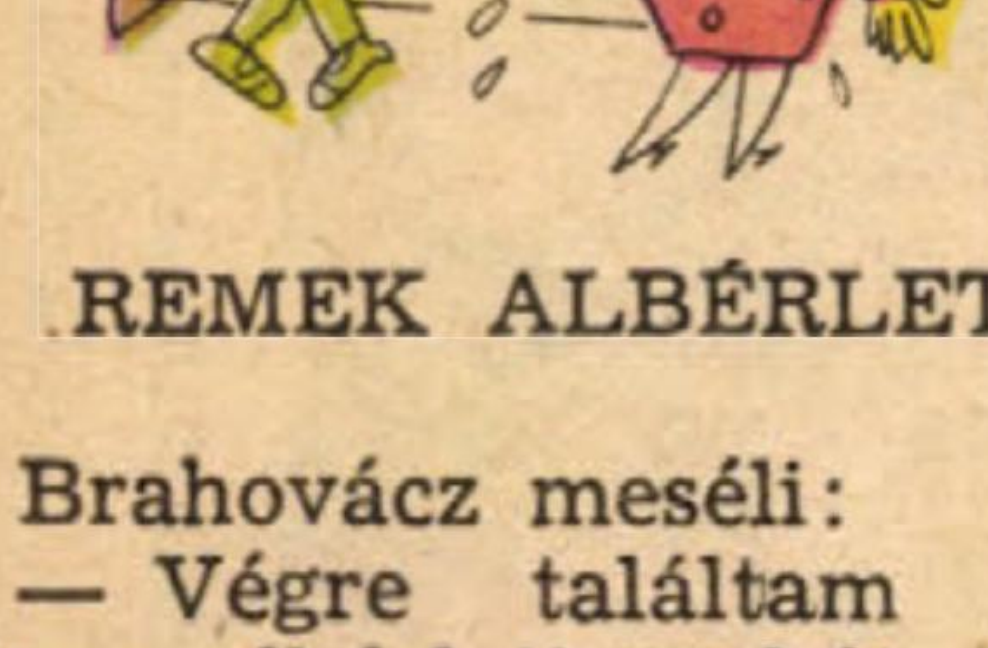

REMEK ALBÉRLET

Brahovácz meséli:
— Végre találtam egy olyan albérleti szobát, ahol a háziasszony a legszigorúbban ragaszkodik ahhoz, hogy nőt nem lehet felhozni. Természetesen azonnal odaköltöztem.
— Mi ebben az előnyös magának?
— Így a feleségem sem jöhet fel.

G. Sz.

JÉGKORONGRANGADÓN

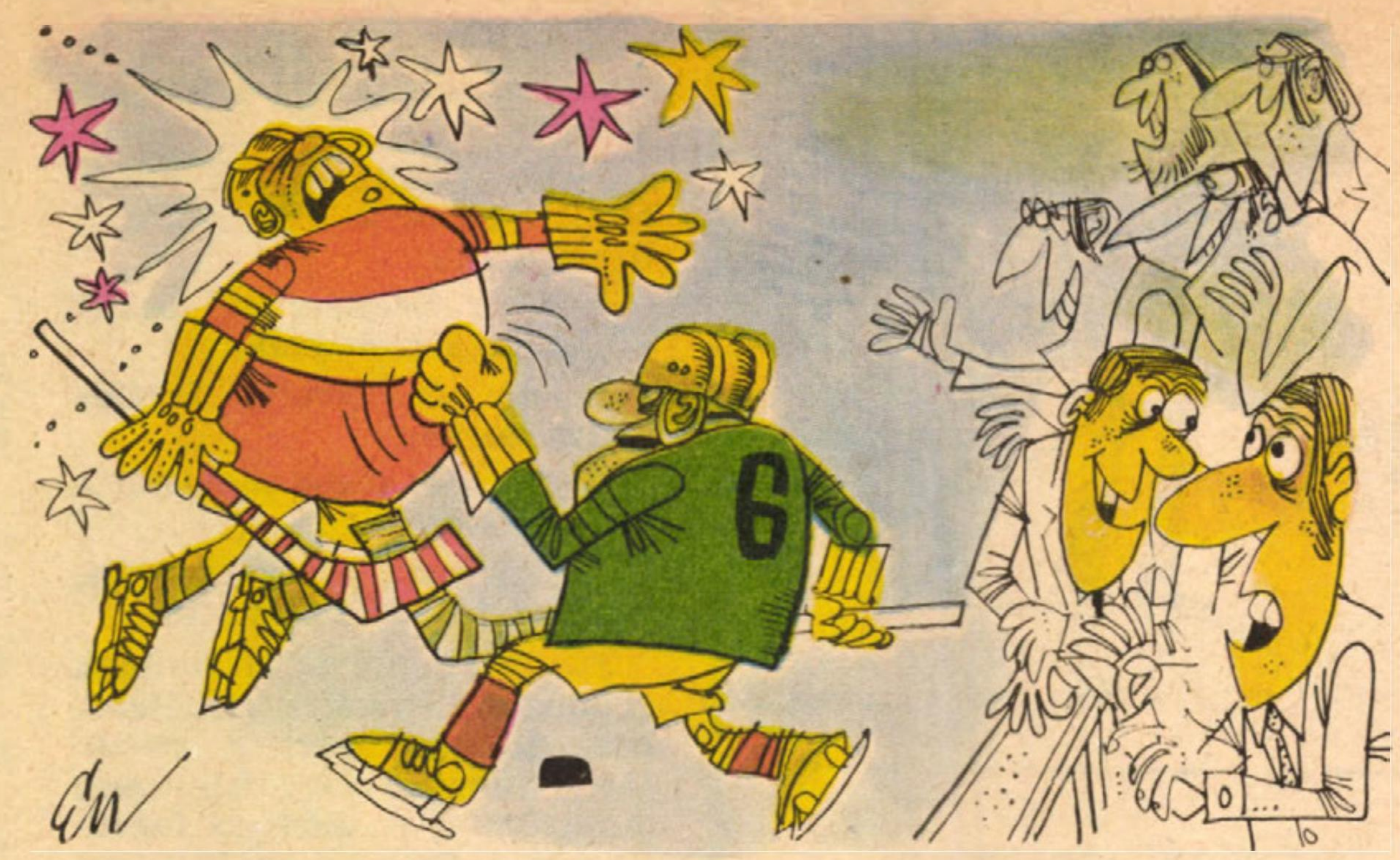

– Mondja ... Olykor ütik a korongot is?

FOSBURY-TECHNIKA

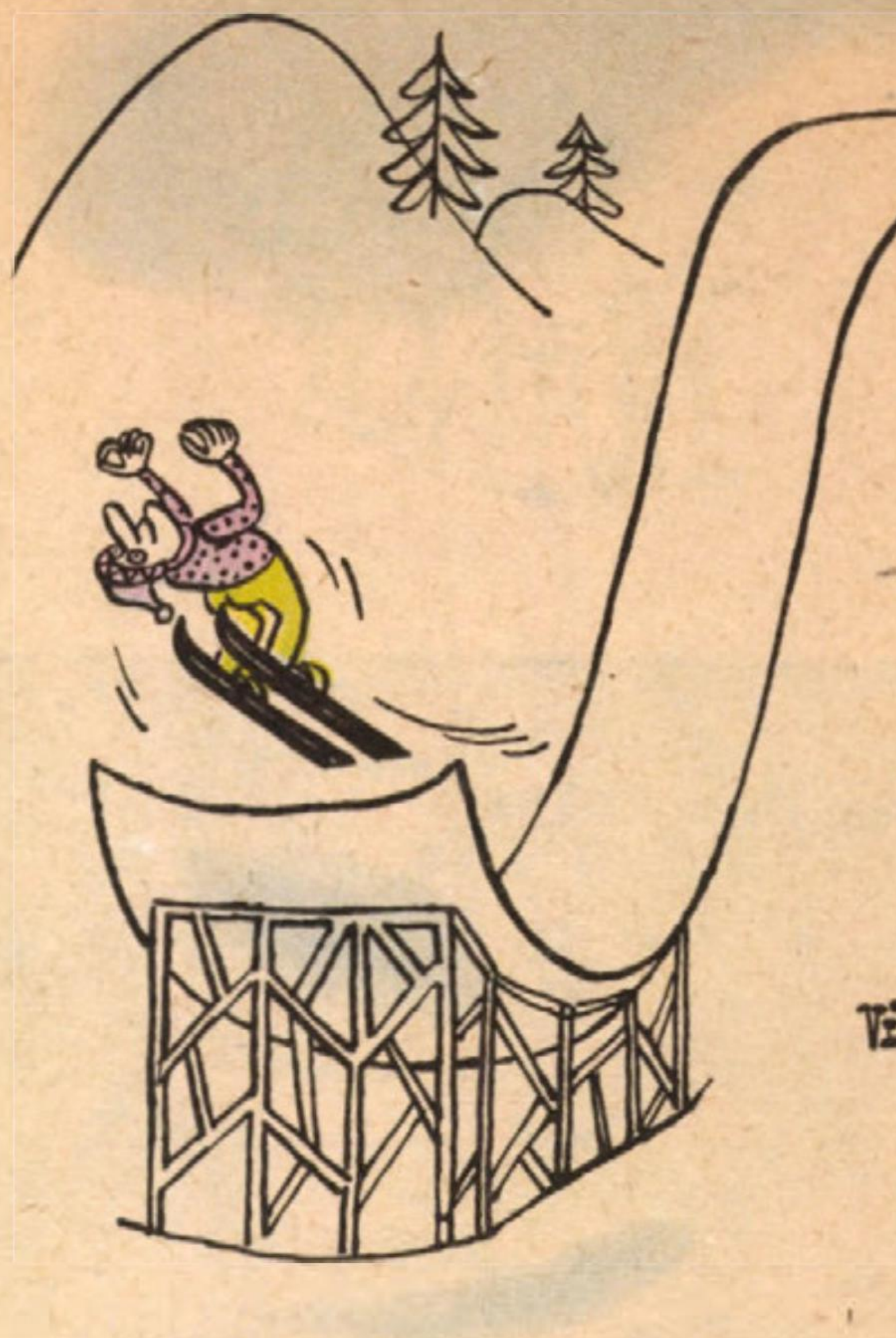

POZICIÓBAN KELL LENNI

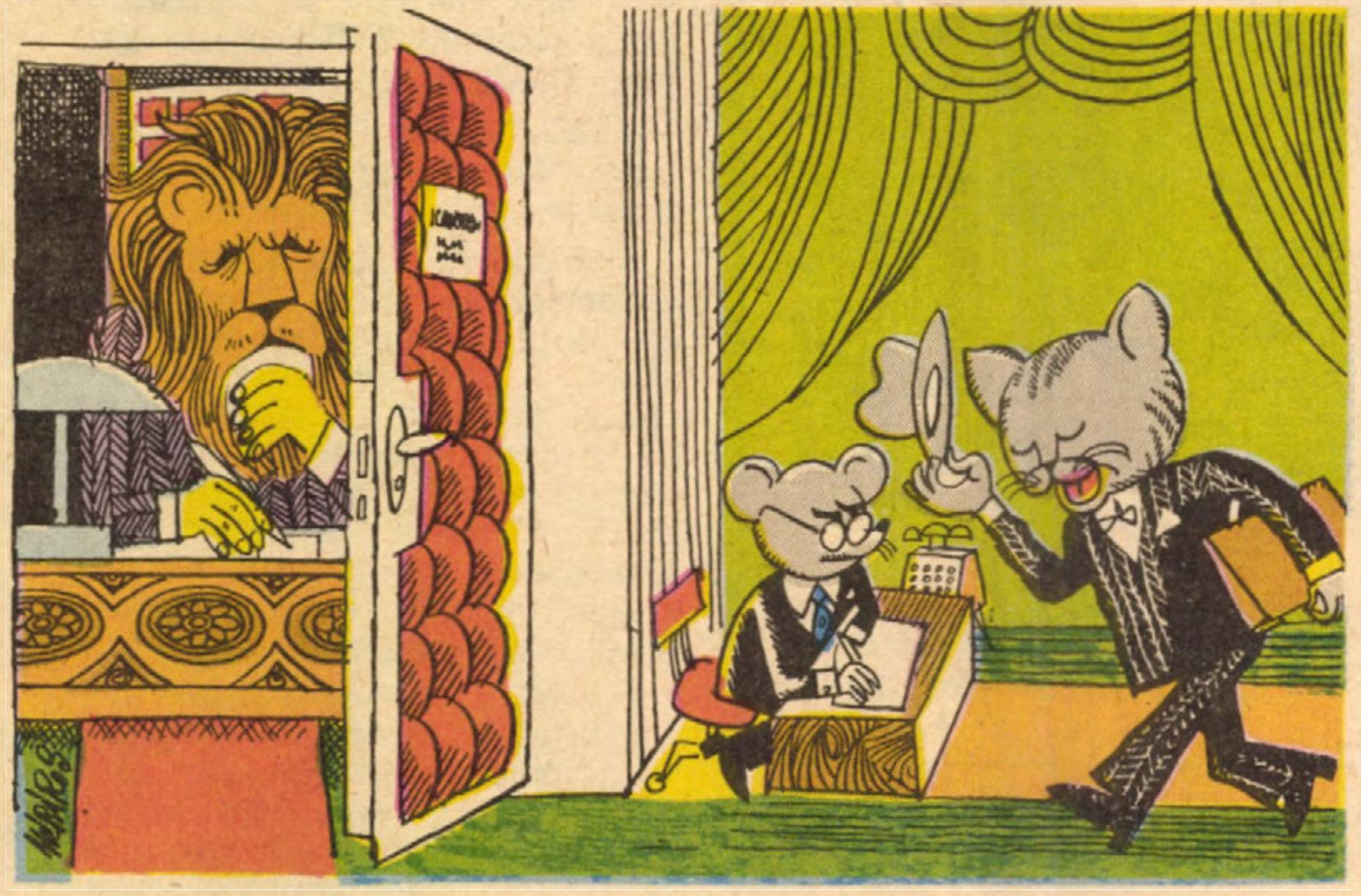

– Alázatos szolgája, egér kartárs!

PULZUSMÉRÉS

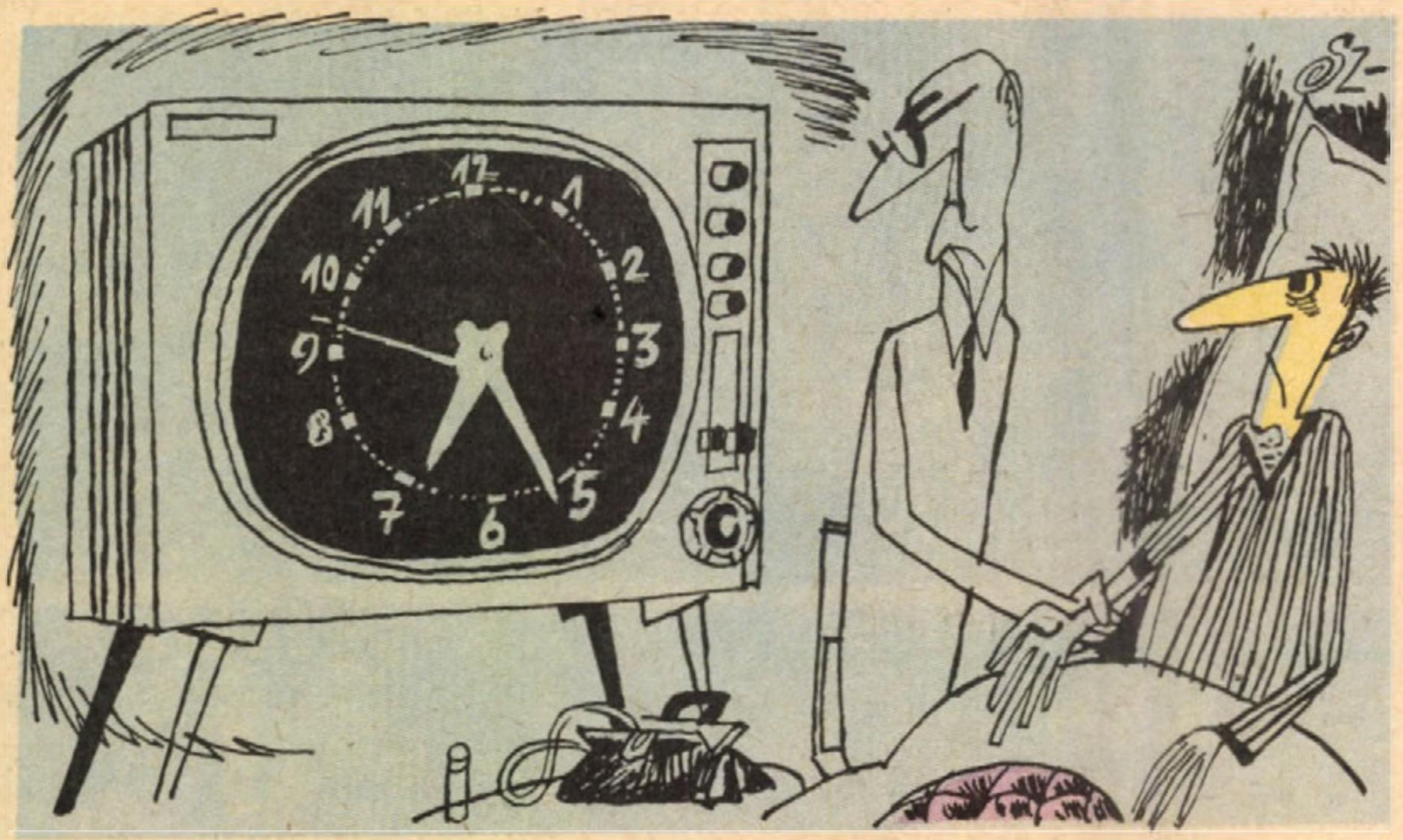

KI A NYERTES?

Kapu előtt, éjfél után
rosszul világított utcán,
míg az égen világít a
hold:
csókolódzik egy ifjú pár
teljes gőzzel, ahogy dukál,
csőrük csattan, akárcsak egy
Colt.

...Jön egy másik fiú. Megáll.
Szétrebben a szerelmespár.
A főhős int. Halkan száll a
szó:
– „A házmestert ki ne csöngesd!
Itt egy tízes... tűnj el rögvest.
Öt perc múlva visszajöhetsz!
Jó?..."

Vállrándítás. Megy a tízes.
Visszajön: – „Még öt perc?... Fizess!"
Szól a főhős: – „Rendben. Újabb
tíz!"
Eltűnés. Még párszor jött-ment,
s így keresett kerek ötvent
ötpercenként, – míg tartott a
tűz.

Bedő István

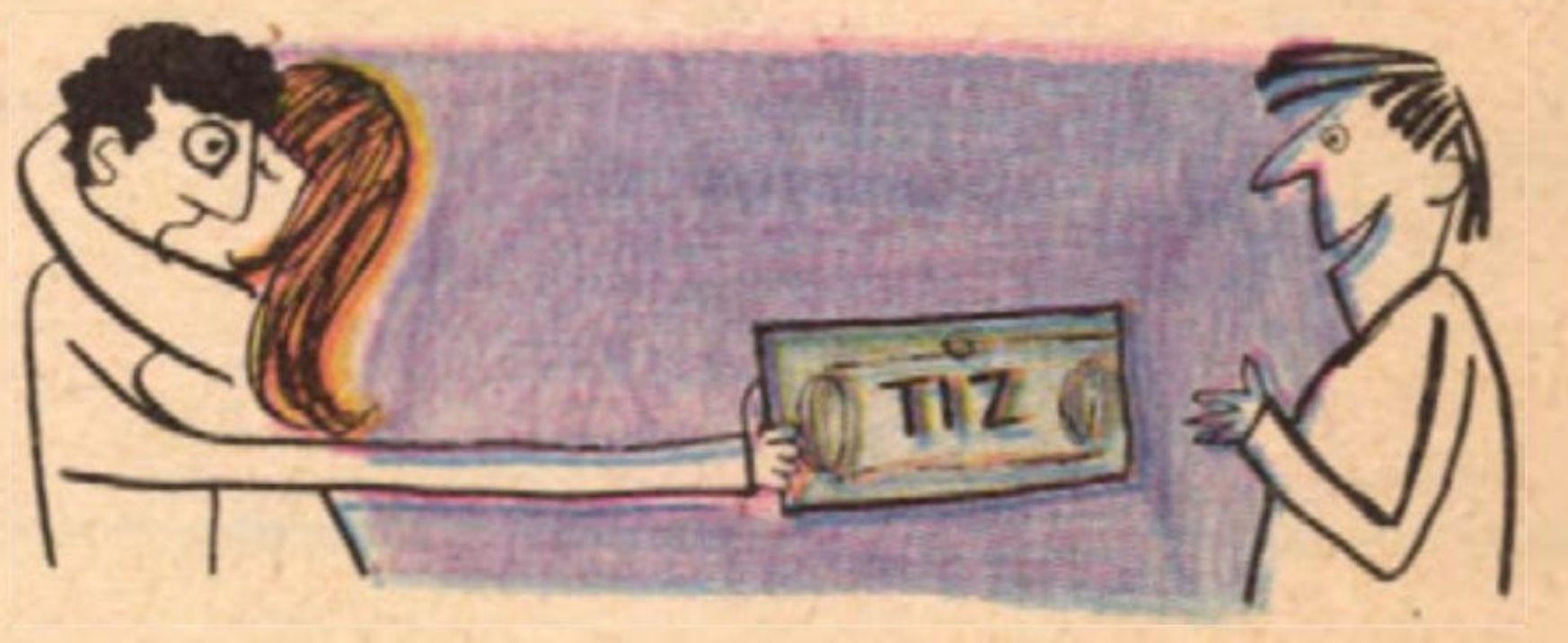

BARKOCHBA

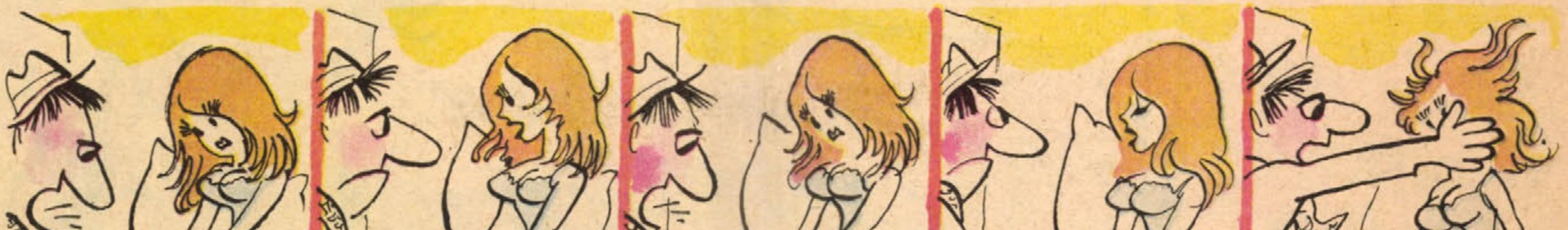

– Férfi? – Igen. – Barátod? – Igen! – Akkor nesze!

import humor

BEAT-KONCERT

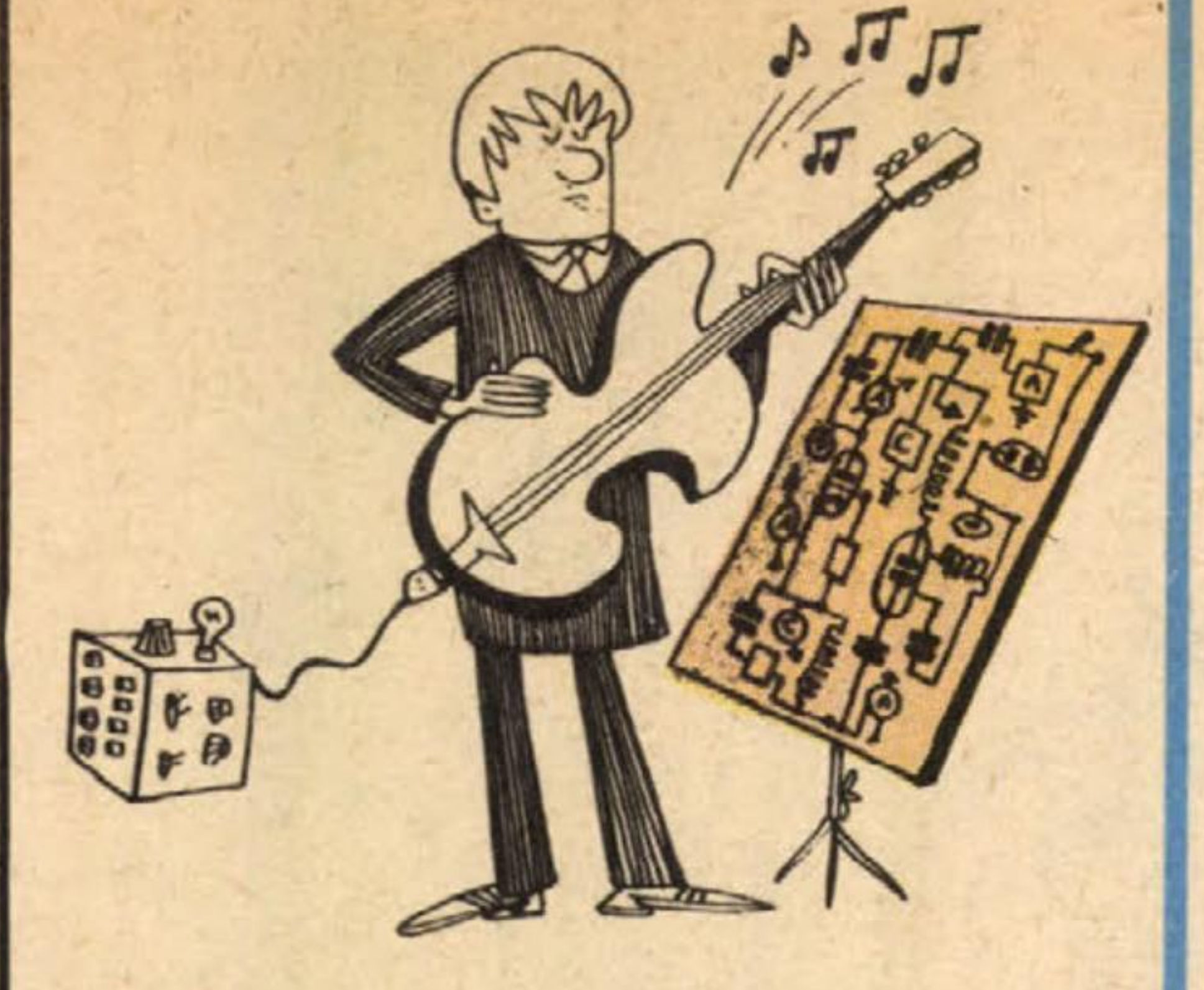

(„Krokodil", Moszkva)

AZ ÚJ ESZTENDŐ HAJNALÁN

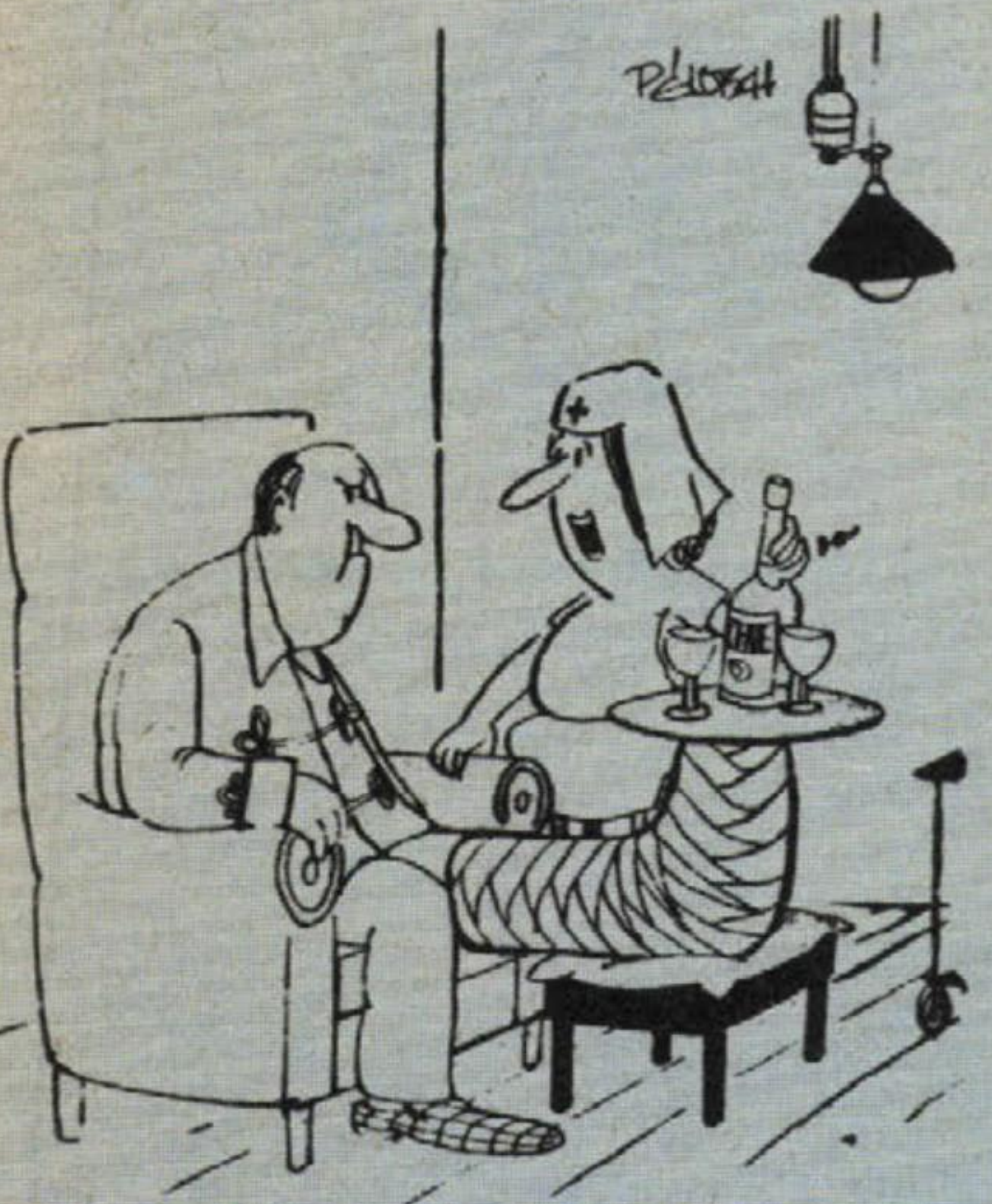

– Na, a gyógyulására most iszunk egyet!

(„Ici Paris")

AZ ELSŐ RANDEVÚ

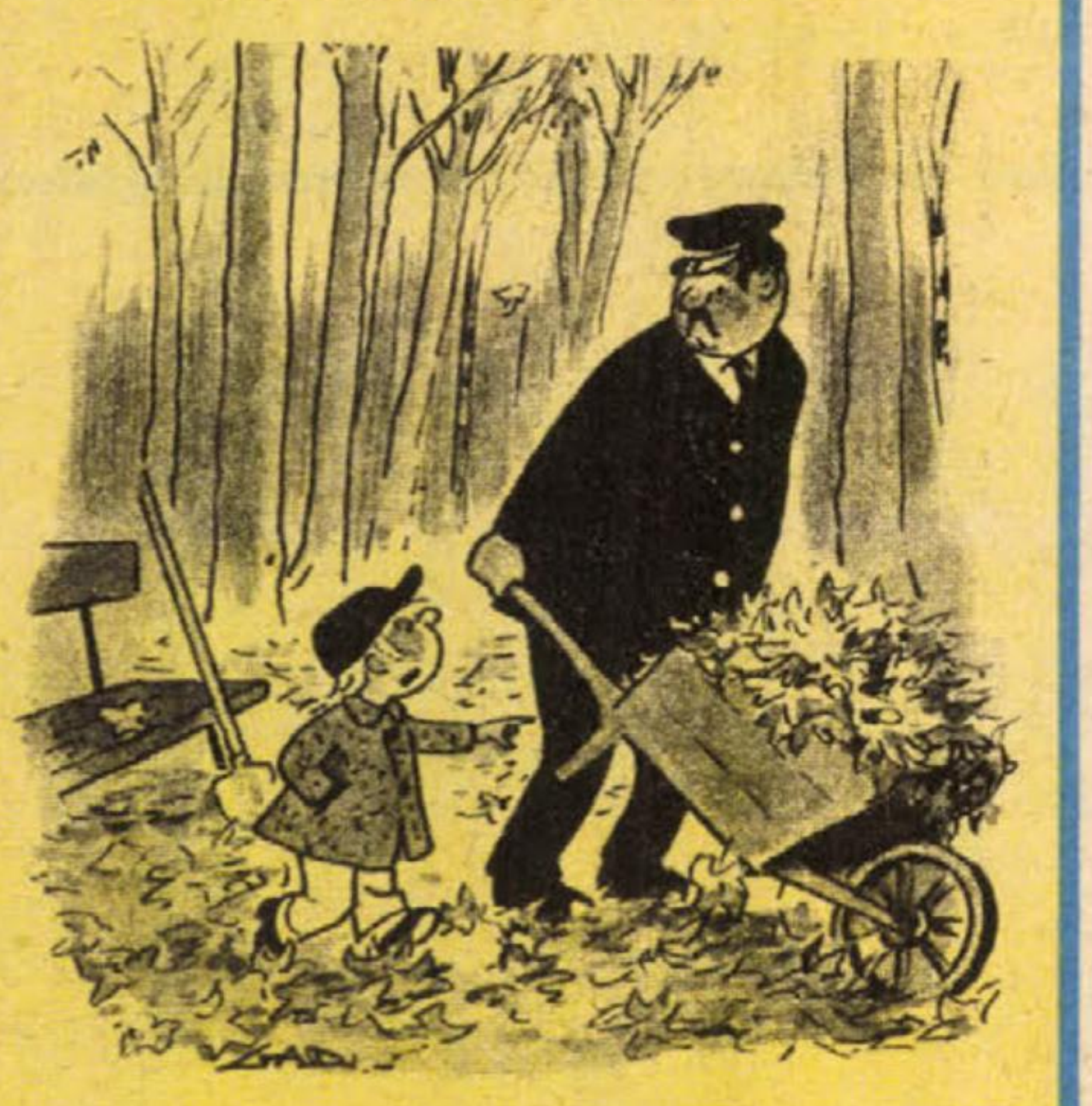

– Egy kisfiúval volt itt találkám! Biztos, hogy nem gyűjtötte össze?

(„Jour de France", Párizs)

A JÁTÉKSZENVEDÉLY RABJA

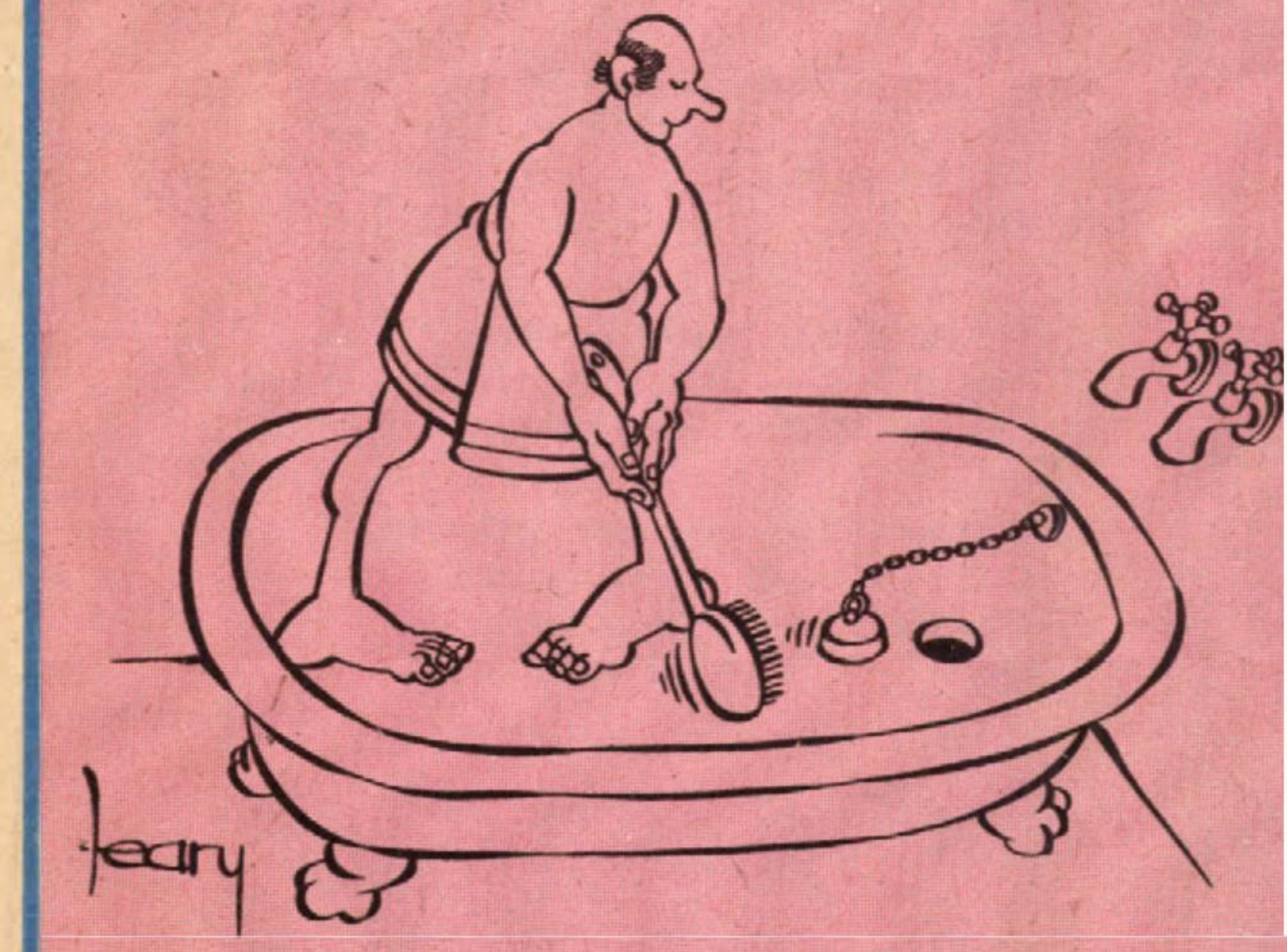

(„Punch", London)

feledékenység

Reggel a feleségem utánam szólt:

— Ne felejts el az ablak miatt bemenni az Állami Biztosítóhoz!

— Nem felejtem el! Bogot kötöttem a zsebkendőre.

Nejem jól ismerte feledékenységemet:

— De nem fogod elővenni a zsebkendődet!

— Beírtam a noteszembe, hogy zsebkendőt elővenni.

Már a lépcsőházban voltam, és hangfoszlányok értek fülemhez, de nem néztem vissza. Úgyis tudtam, hogy feleségem dünnyög: a noteszt se fogom megnézni. Persze, nem mentem be a biztosítóhoz.

Másnap a feleségem kezembe nyomta az uzsonnámat és figyelmeztetett:

— A szalvétába csomagoltam egy cédulát is. Ráírtam, hogy „biztosító". Remélem, így nem felejted el.

Elfelejtettem megenni az uzsonnámat, így megint nem mentem el a biztosítóhoz.

Ebédidőben átszaladtam az eszpresszóba, ahol megittam egy duplát, de elfelejtettem fizetni. A főpincér erre udvariasan felhívta a figyelmemet, én bocsánatot kértem a feledékenységemért, átadtam húsz forintot, mire ő elfelejtett visszaadni. Úgy látszik, betegségem ragadós — gondoltam, amikor pár lépésnyire az eszpresszótól eszembe jutott a visszajáró összeg. Visszamentem, mire a főpincér így szólt: „Biztosítom, hogy nem szándékosan tartottam magamnál a pénzt." Mentegetődzéséből megragadott a „biztosítom" szó, és elrohantam az ablakügyet elintézni.

Másnap az igazgatóm gondterhelt arccal jött be a szobámba:

— Baj van — mondta. — A tervjelentésbe hiba csúszott. Rájöttem, hogy egy tételt duplán jeleztünk. Most mit csináljunk? Tervcsalásnak fogják minősíteni! Nem hiszik el, hogy tévedés. Ha jelentkezünk a hibával, azt mondhatják, hogy elkövettük a suskust, és utólag begyulladtunk. Mikor küldte át a Főhivatalba?

— Kérem, igazgató elvtárs, őszintén bevallom, én elfelejtettem elküldeni.

Az igazgató sápadt arcába visszatért az élet.

— Remek! Maga a megmentőnk!

Megölelt, elkérte a jelentést, és soron kívüli prémiummal kecsegtetett. Távozás közben lelkesen mondta:

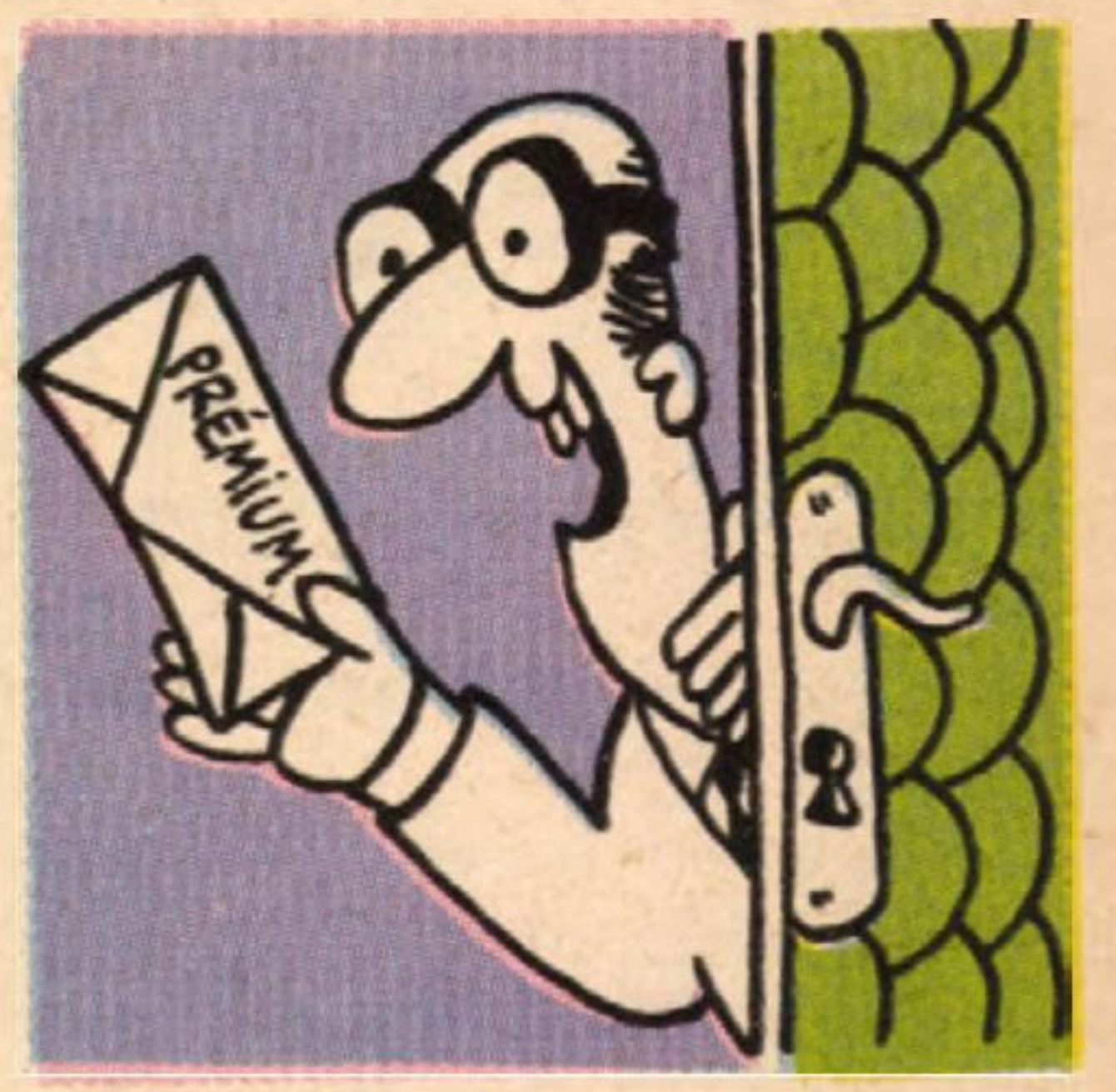

— Közölheti a feleségével, hogy kétezer forint jutalmat kap.

Odahaza, mint mindig, megkérdezte a feleségem:

— Mi újság a hivatalban?

— Elfelejtettem egy jelentést elküldeni a Főhivatalba.

— Jellemző rád. Mindent elfelejtesz. Sohasem fogsz prémiumot kapni!

Pillanatnyi gondolkodás után elhatároztam, hogy elfelejtem megmondani a kétezer forintos prémiumot. Egyszer legyen végre valami hasznom a feledékenységből.

Palásti László

AZ ELSŐ MUNKAERŐCSÁBÍTÁS

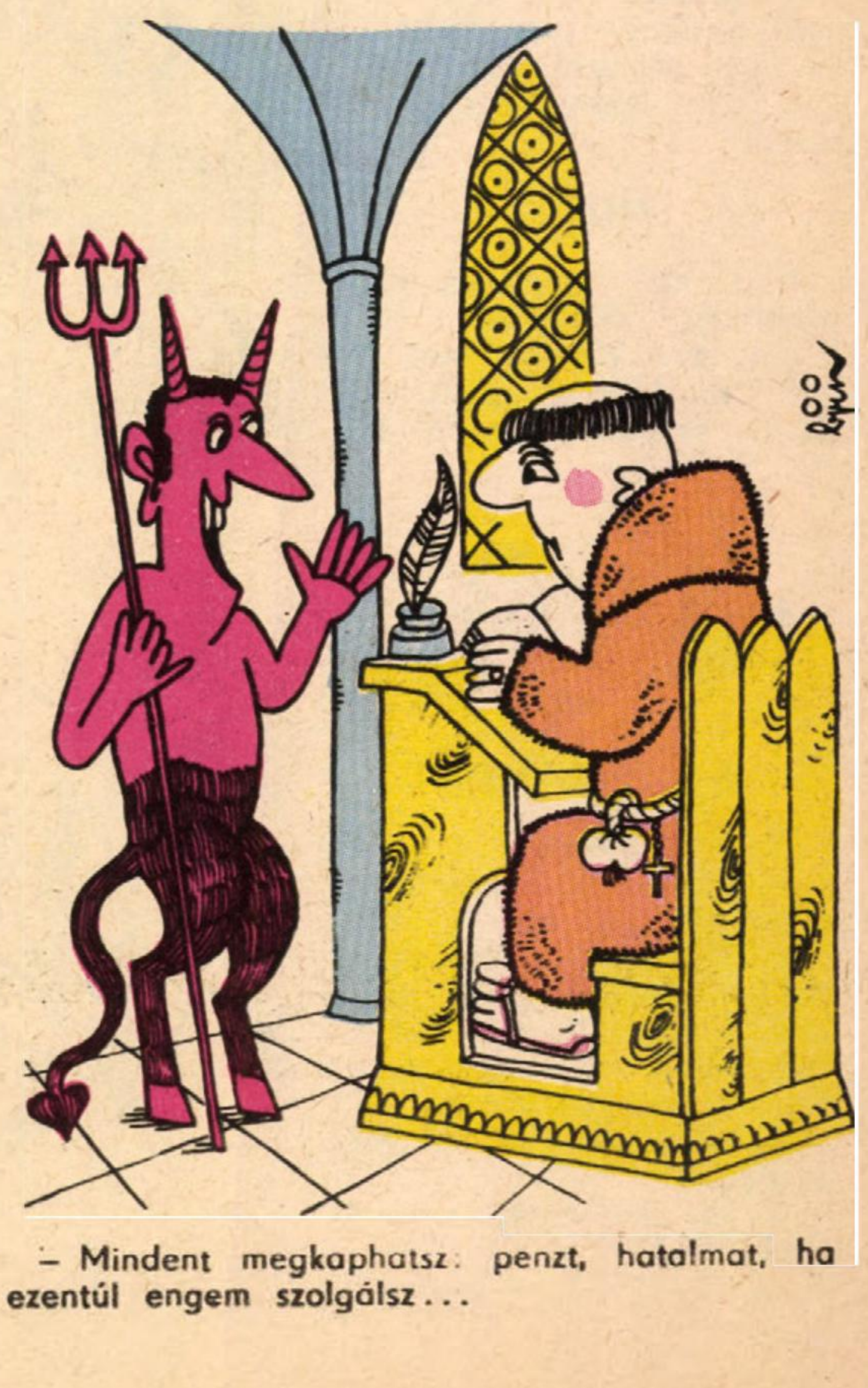

– Mindent megkaphatsz: penzt, hatalmat, ha ezentúl engem szolgálsz . . .

ZÁRÁS UTÁN

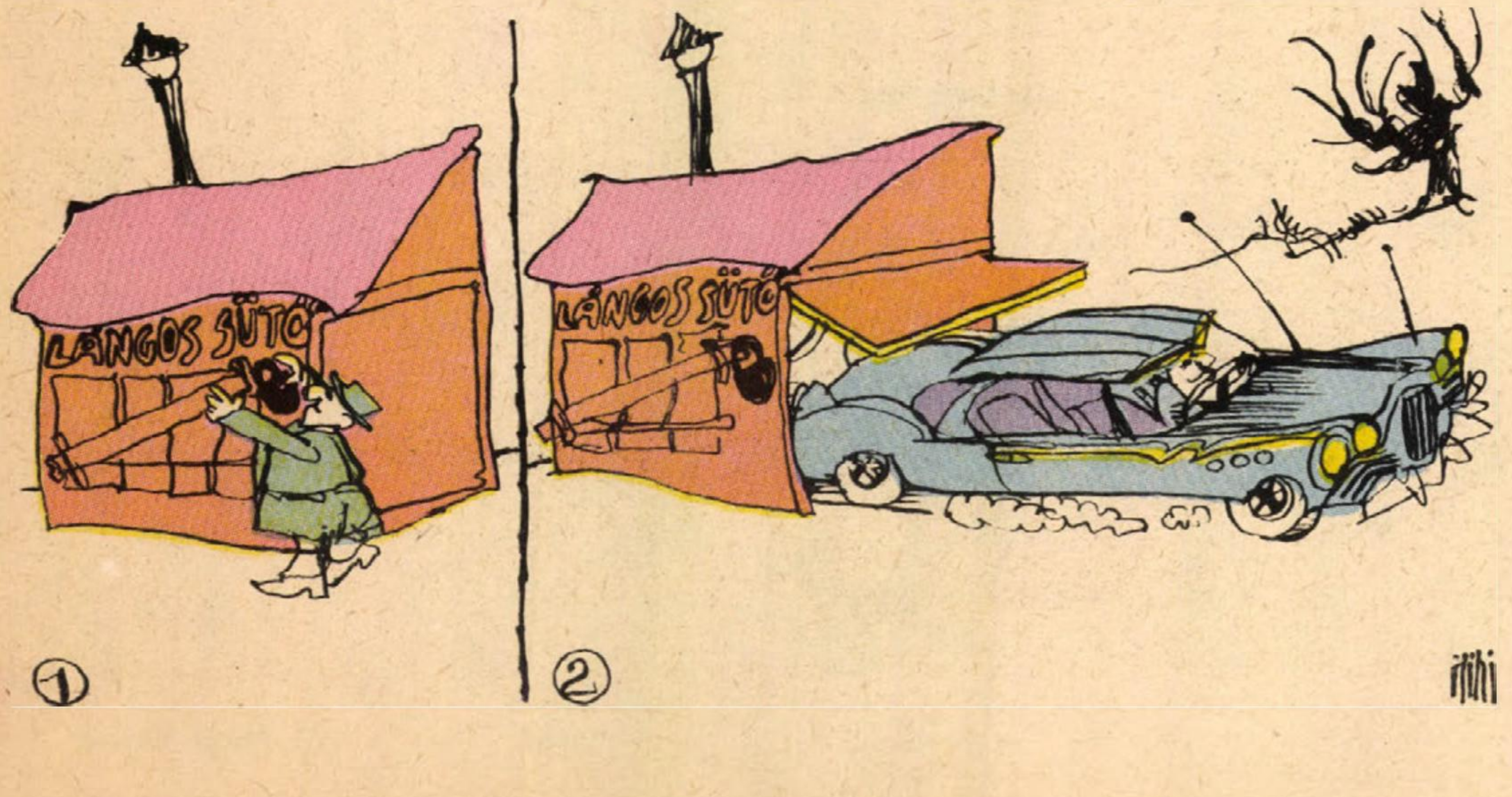

SZEXUÁLIS FELVILÁGOSITÁS

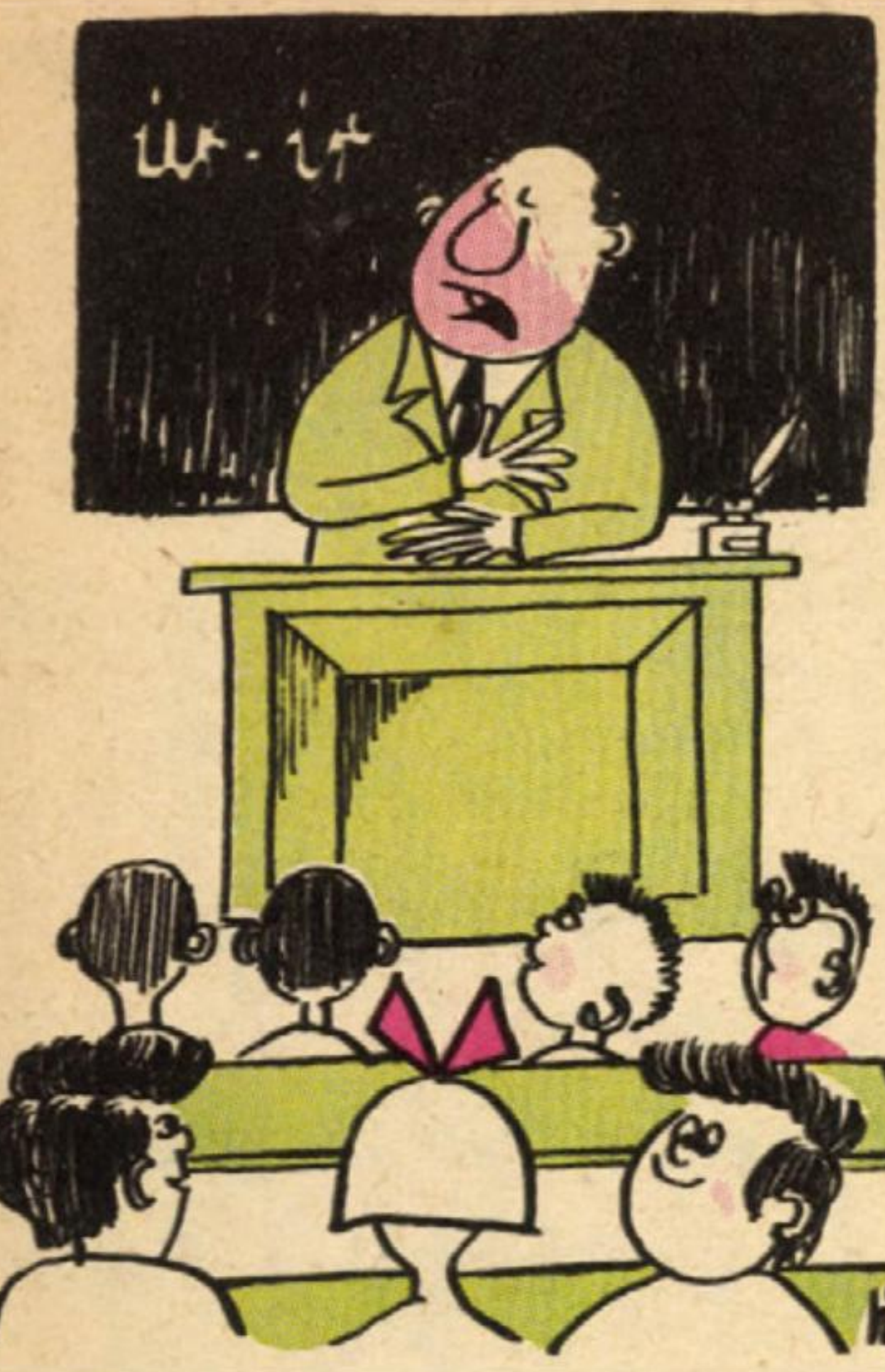

– Egyelőre csak annyit árulhatok el, hogy nem a gólya hozza!...

RÉBUSZ

156. rejtvényünk megfejtése:

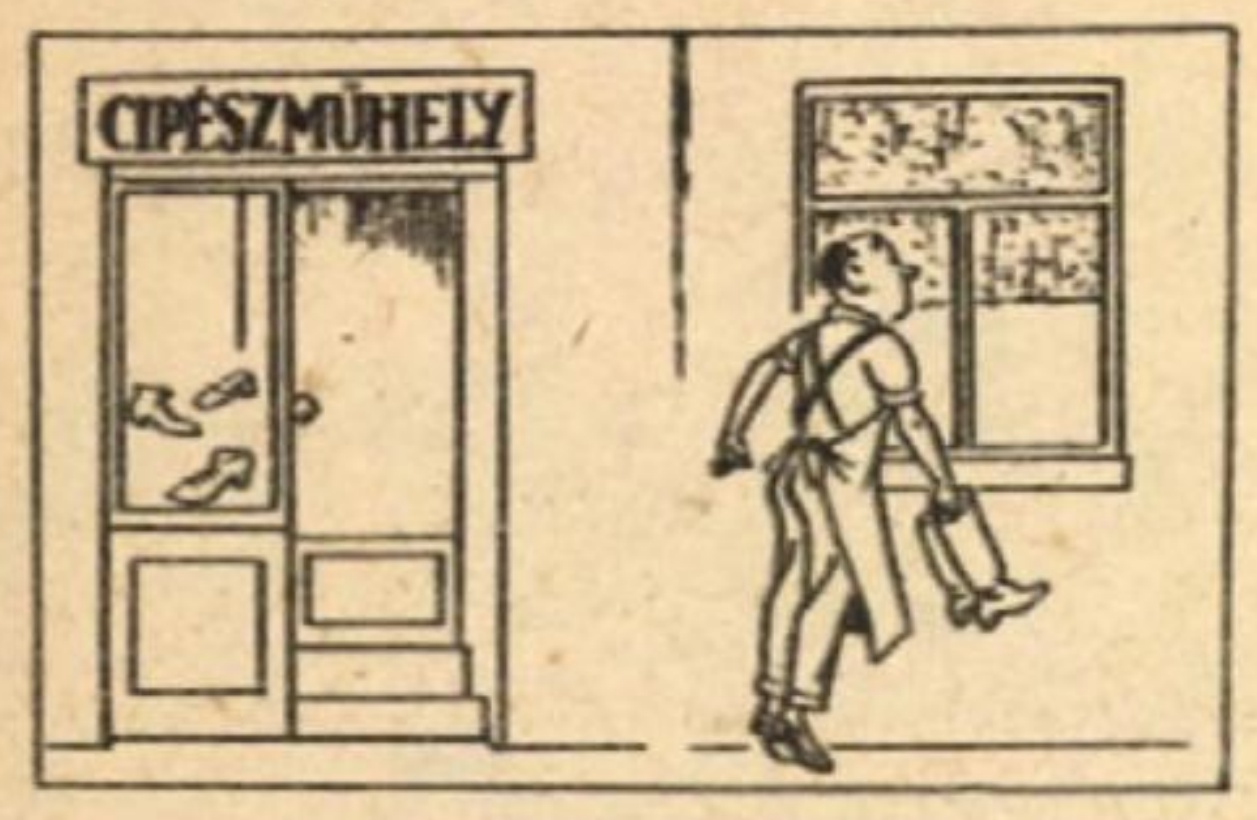
CIPÉSZMŰHELY

VARGABÉLES

A 100 forintos díjak nyertesei a következők:

Faluhelyi Ákos, Békéscsaba, Szent István tér 3.

Lázár Jolán, Jászladány, Kossuth L. u. 78.

Ullmann Lászlóné, Budapest, XIII., Gergely Győző u. 15.

158. REJTVÉNYÜNK

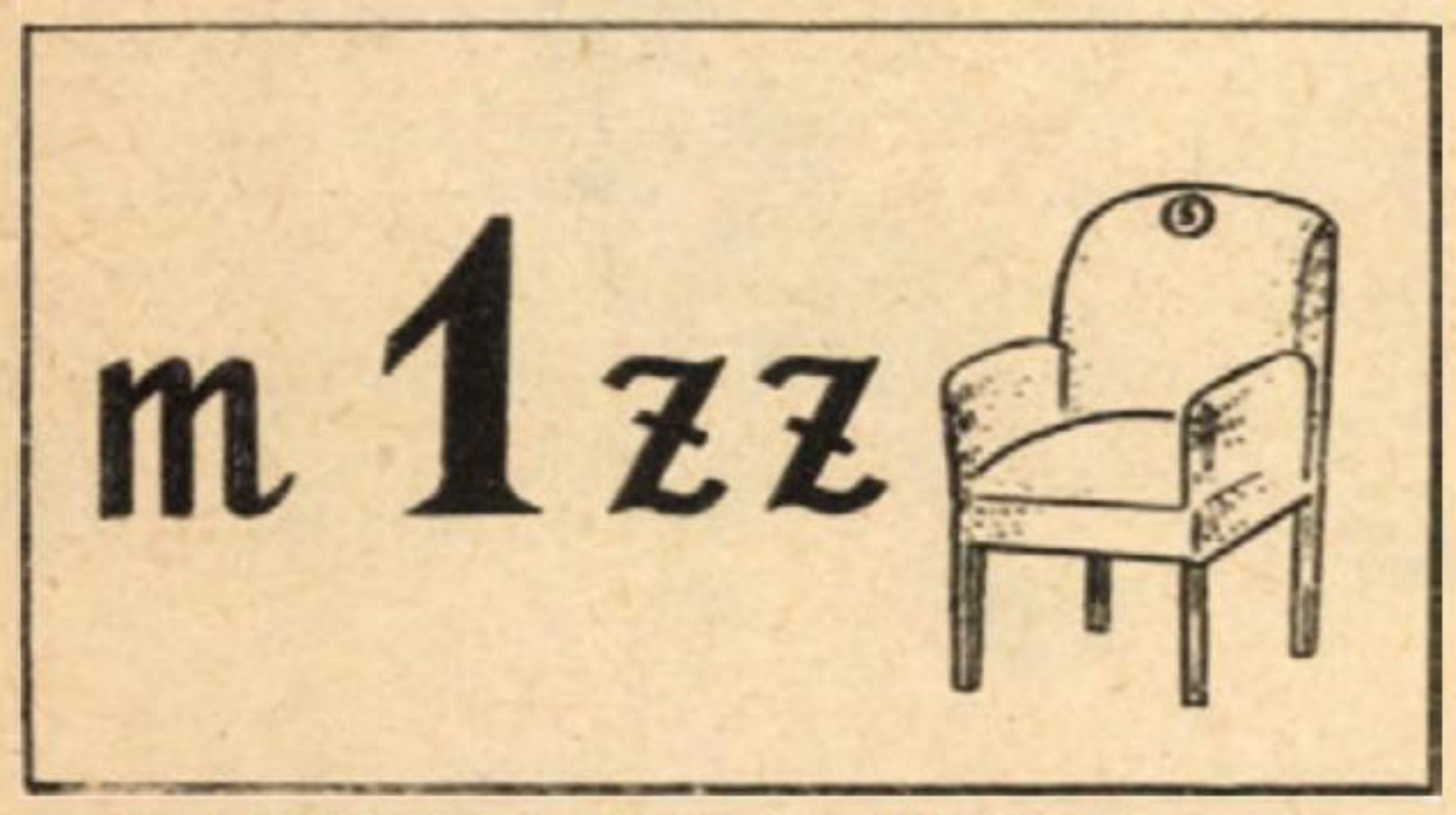

A megfejtők között háromszor száz forintot sorsolunk ki.

A megfejtéseket legkésőbb január 11-ig kell postára adni, kizárólag levelezőlapon, erre a címre: Ludas Matyi, Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 14.

SZABÁLY, AZ SZABÁLY

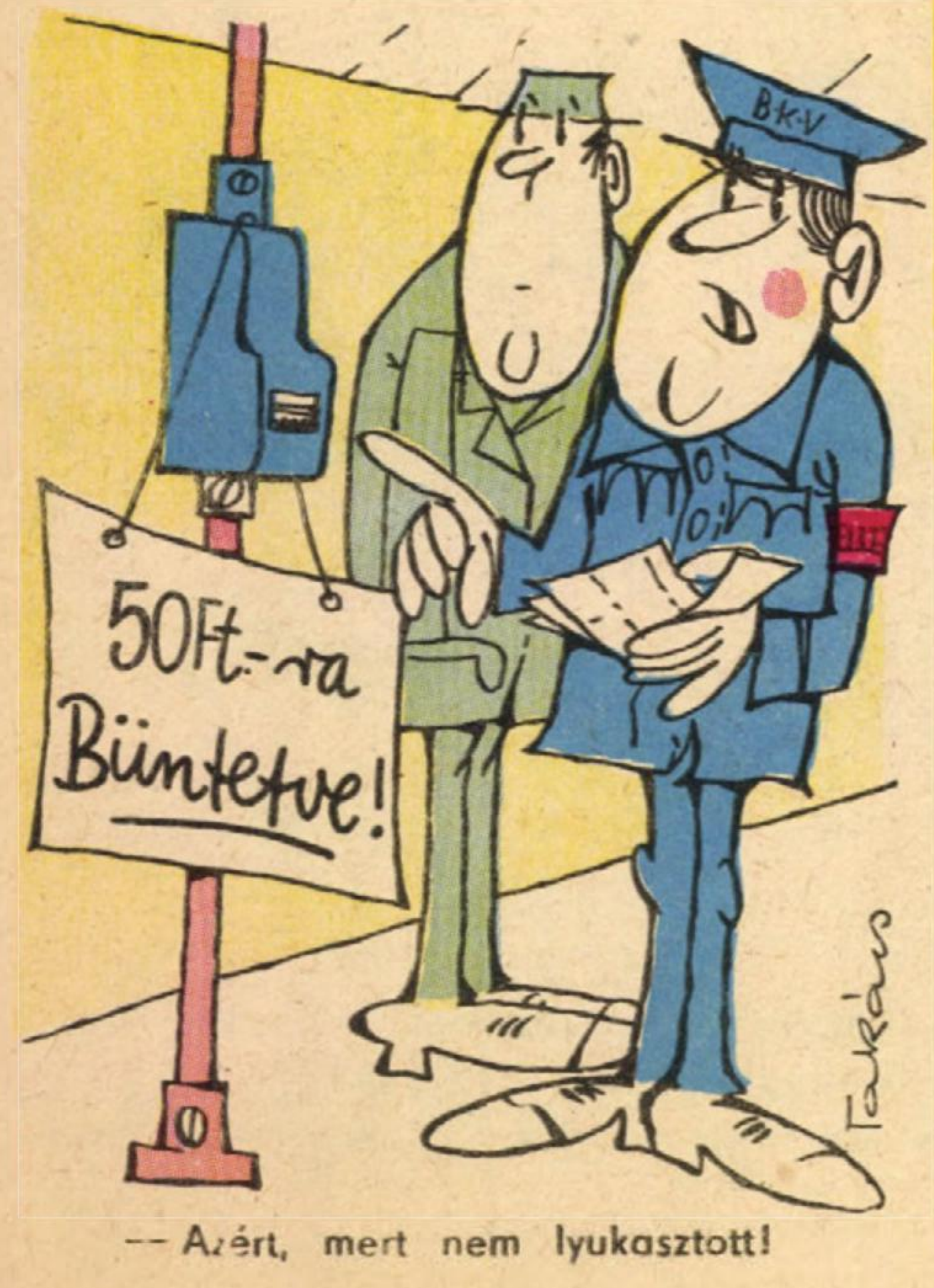
BKV
50Ft-ra Büntetve!

– Azért, mert nem lyukasztott!

A HÉT HÍREIBŐL

Fülöp György rajzai

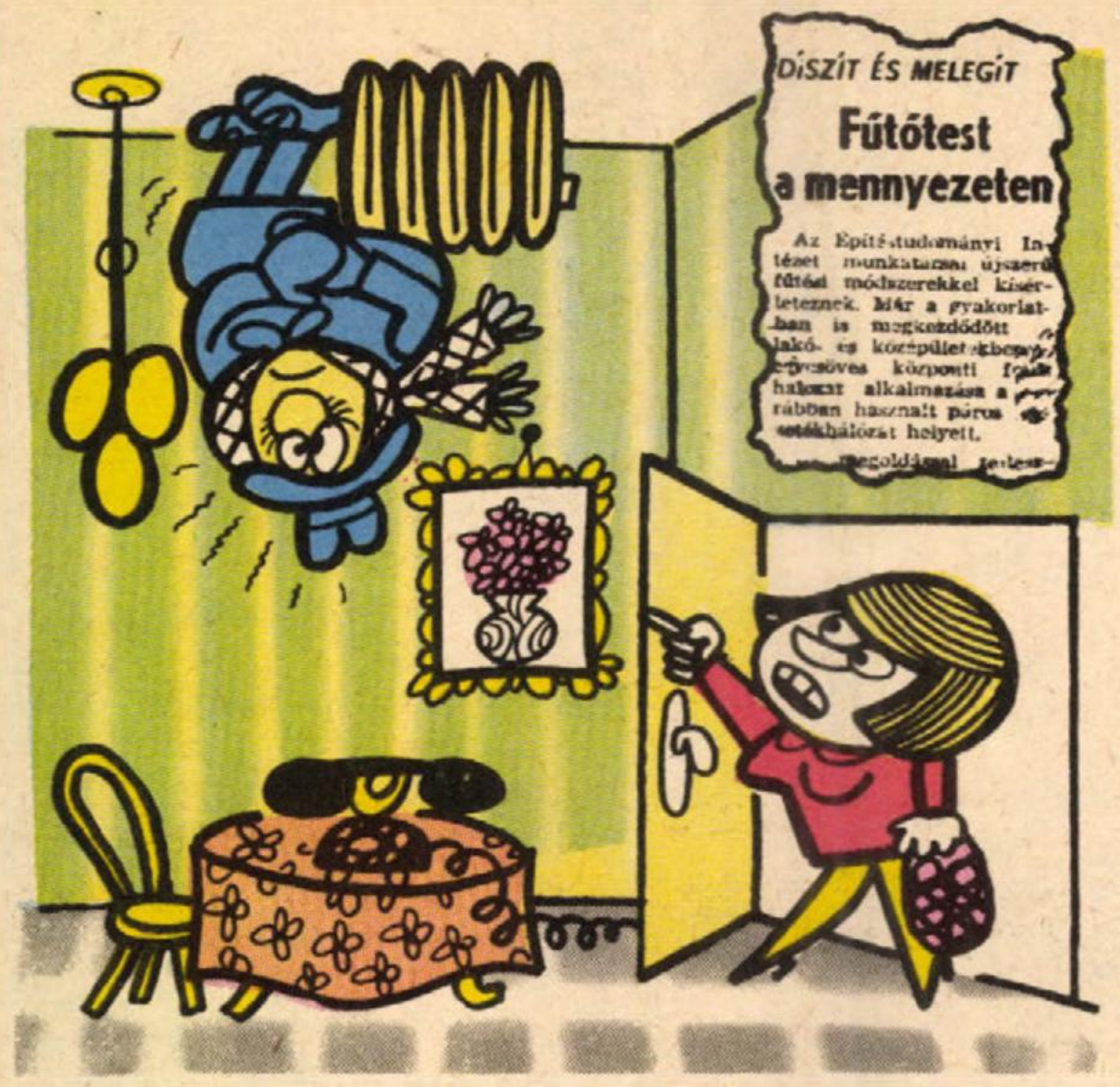
DÍSZÍT ÉS MELEGÍT
Fűtőtest a mennyezeten

– Mi az, fiam, megint gyenge a fűtés?

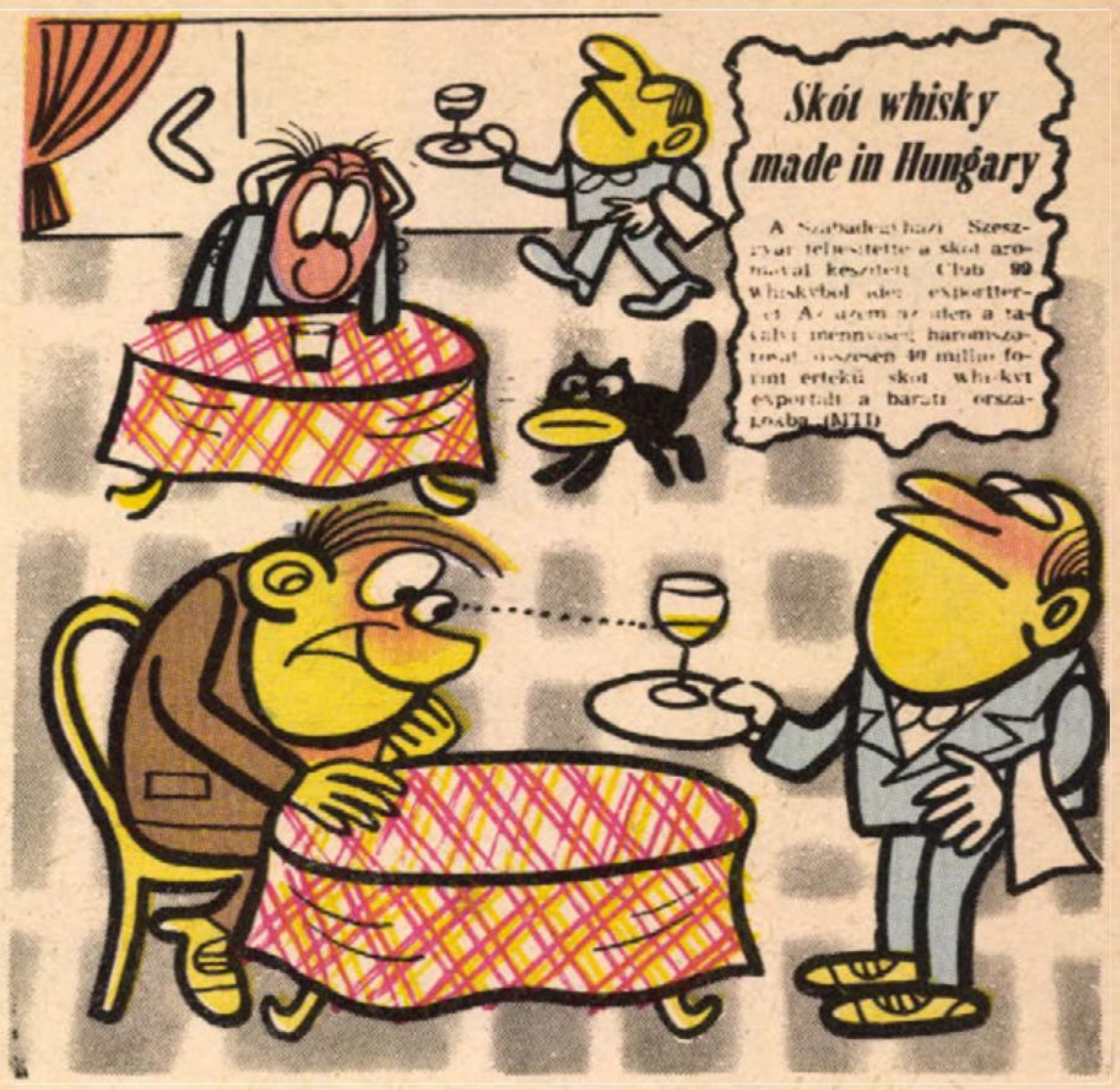
Skót whisky made in Hungary

Skót féldeci, made in Hungary.

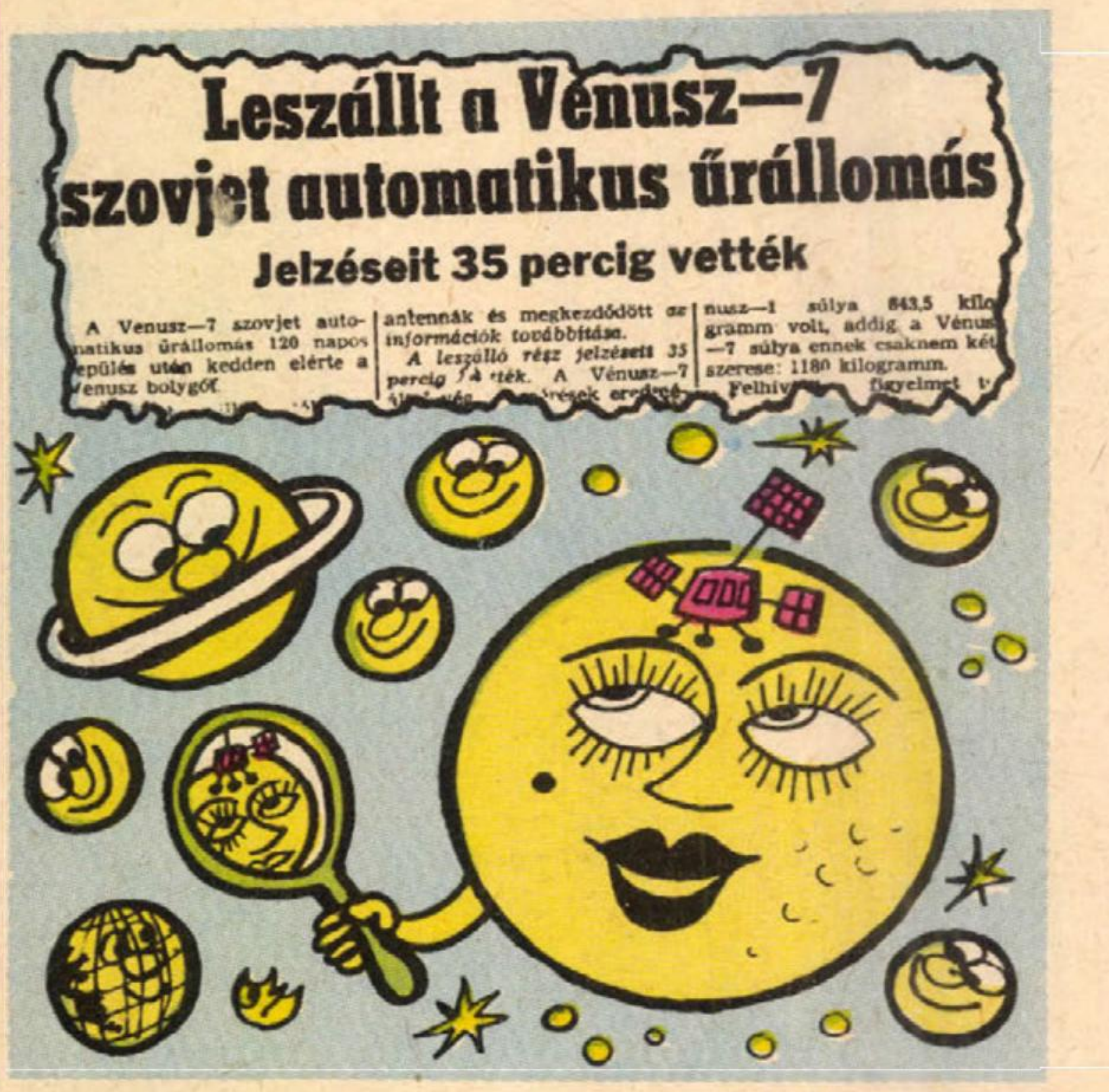
Leszállt a Vénusz—7 szovjet automatikus űrállomás
Jelzéseit 35 percig vették

– Ugye hogy jól áll?

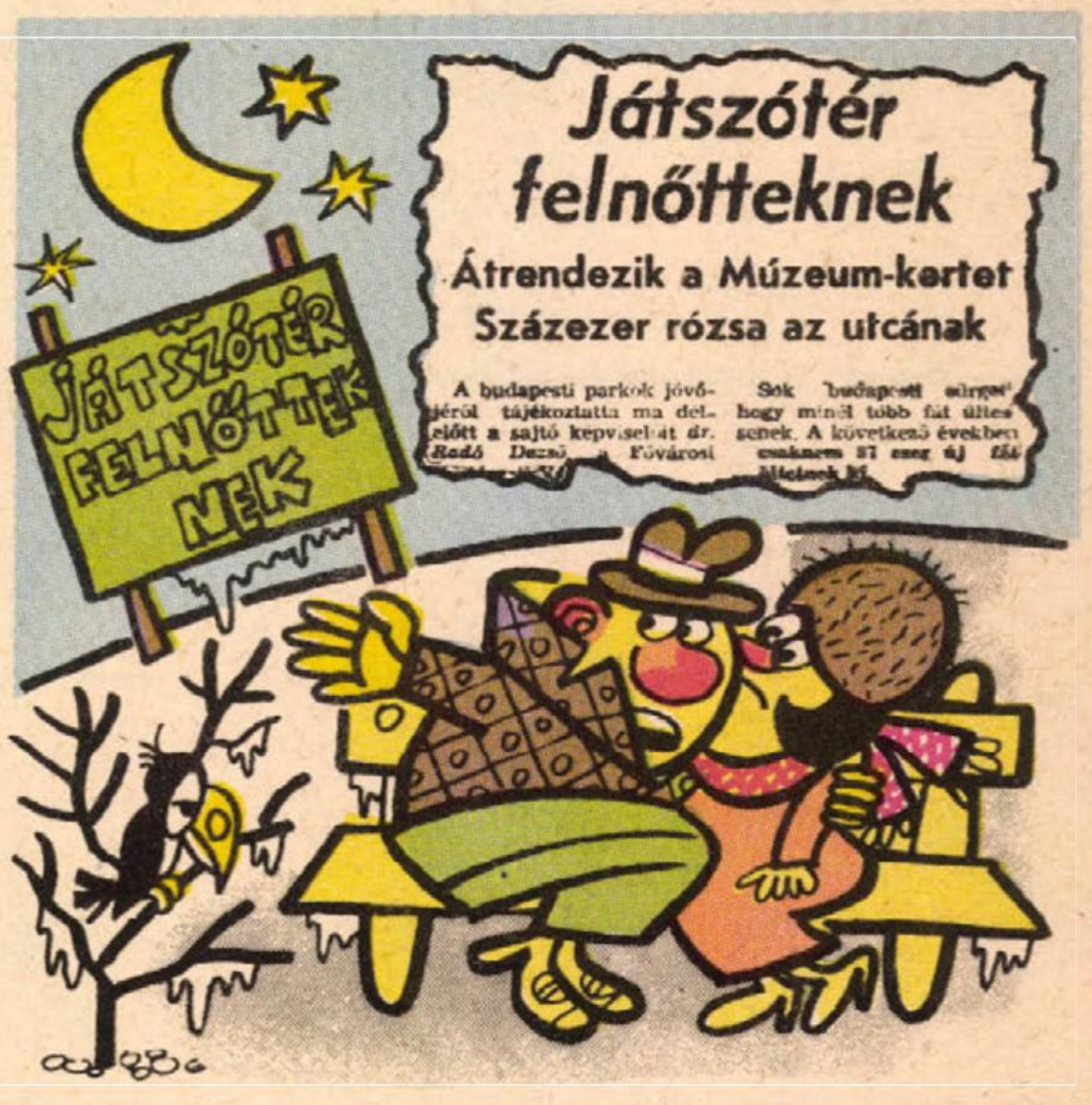
Játszótér felnőtteknek
Átrendezik a Múzeum-kertet
Százezer rózsa az utcának
JÁTSZÓTÉR FELNŐTTEKNEK

– Inkább engednének be a szállodába!

SAMMY DAVIS VISSZAVONUL

Sammy Davis, a világhírű néger komikus, aki nemrég épült fel tüdőgyulladásból, kijelentette, hogy nyugalomba vonul:

– Elég volt! – mondta egy Seattle-ben tartott sajtóértekezleten. – Negyvenegy éve szerepelek színpadon. Egy kicsit sok!

– Hány éves ön, Mr. Davis? – kérdezték némi meglepetéssel.

– Negyvennégy. Ezt a foglalkozást nem lehet elég korán elkezdeni és elég korán abbahagyni.

Megkérdezték tőle, mit szándékozik tenni, miután visszavonult. Sammy így válaszolt:

– Azt hiszem, gyakran fogok fellépni, színpadon, mulatókban, tévében, filmen. Most már lesz rá elég időm.

Régi igazság, hogy a nyugdíjasok azért olyan szorgalmasak, mert végre van idejük dolgozni.

SZEMREHÁNYÁS

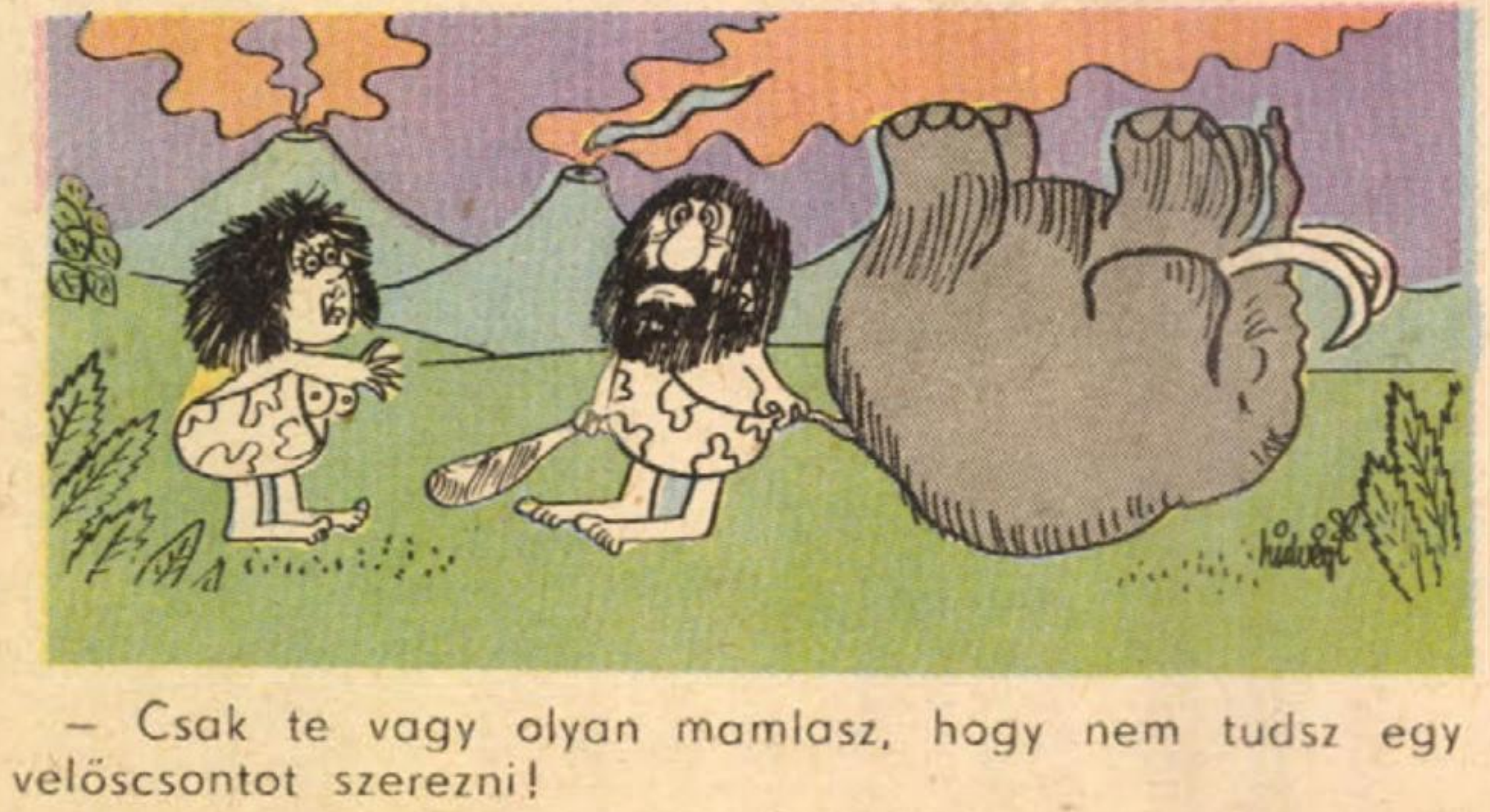

– Csak te vagy olyan mamlasz, hogy nem tudsz egy velőscsontot szerezni!

ÉLETMŰVÉSZ

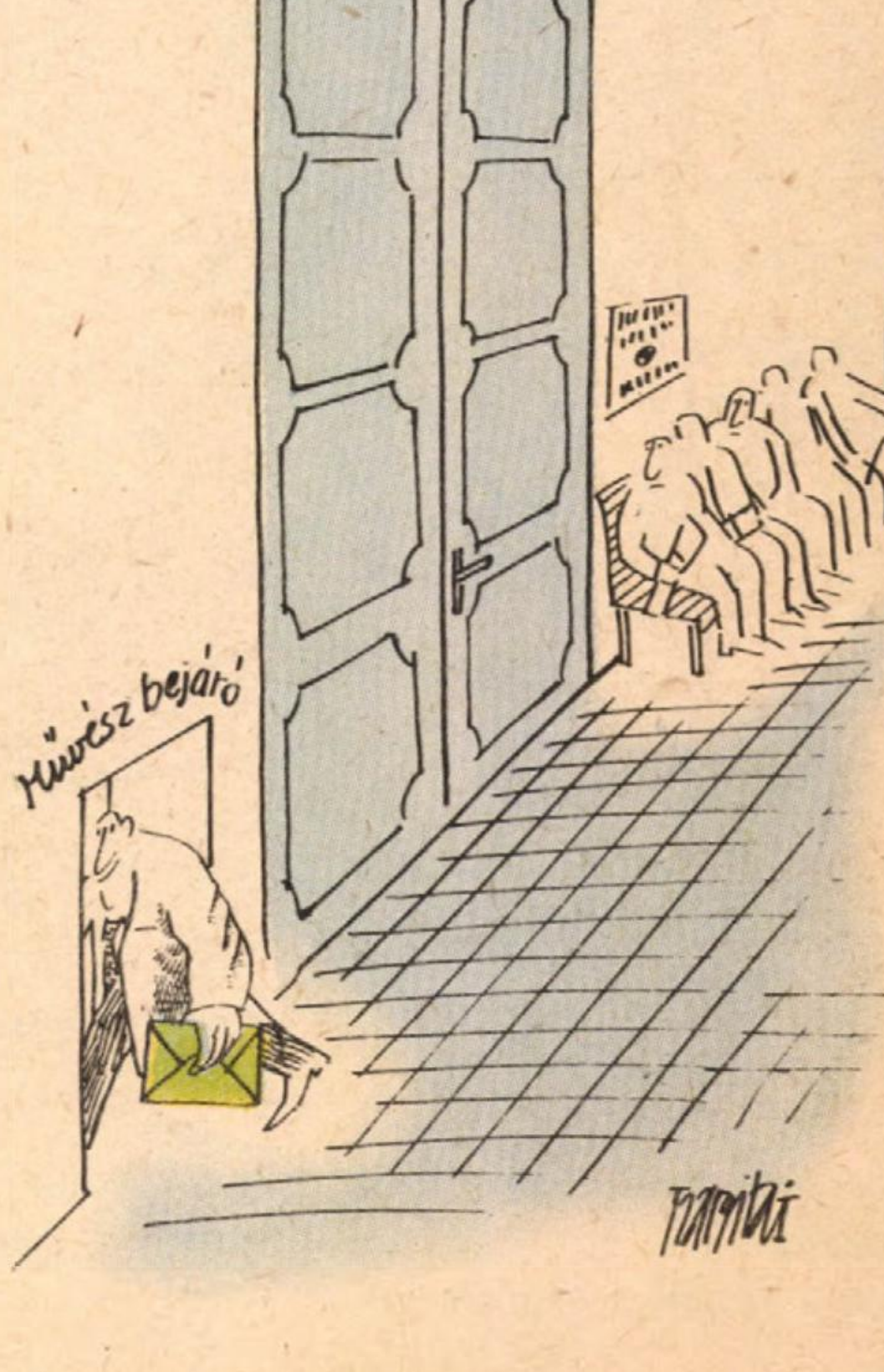
művész bejáró

LELKIISMERETES EMBER

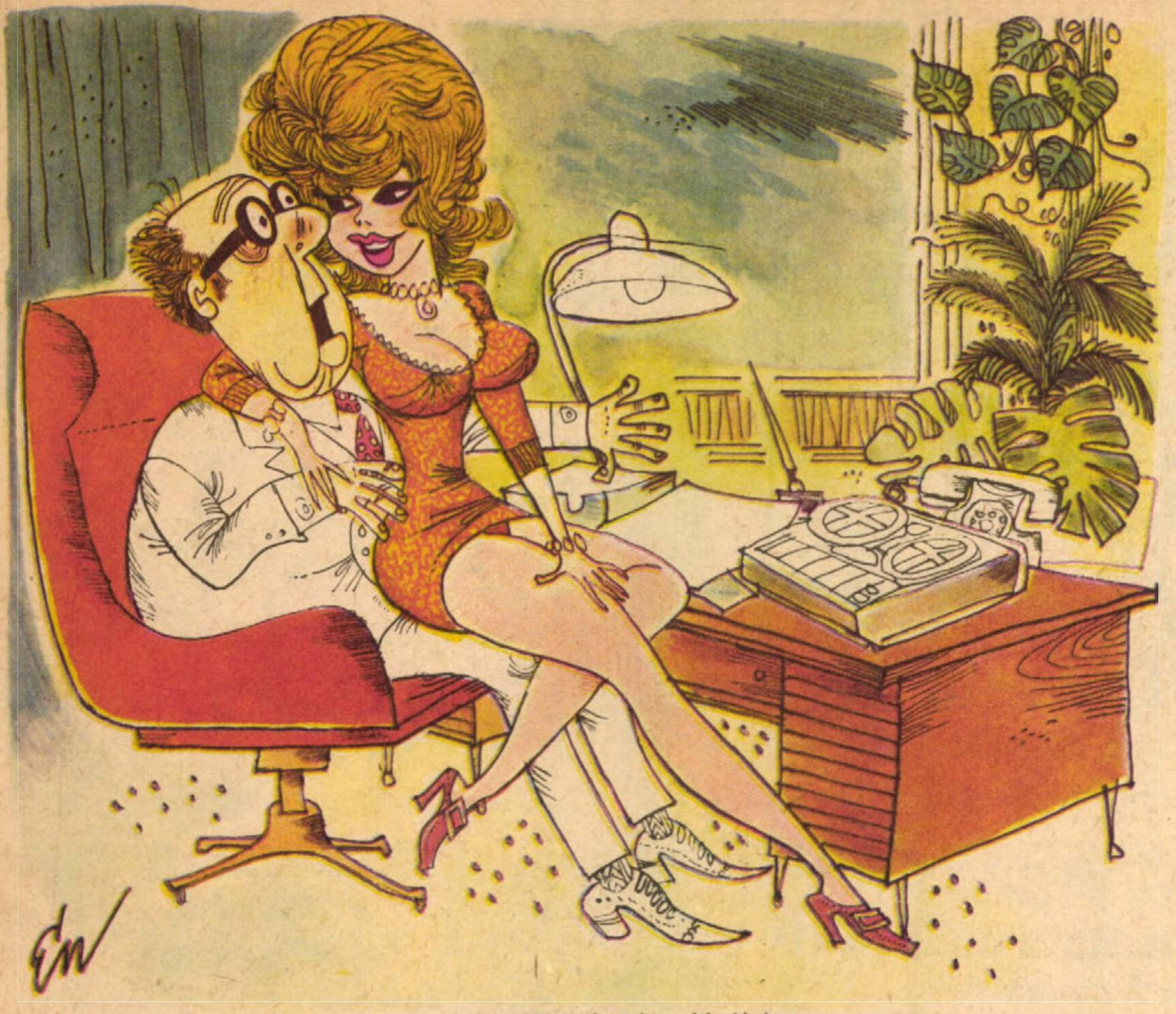

– Terike, ma előbb levelet diktálok . . .

ELŐRELÁTÓ SZERELEM

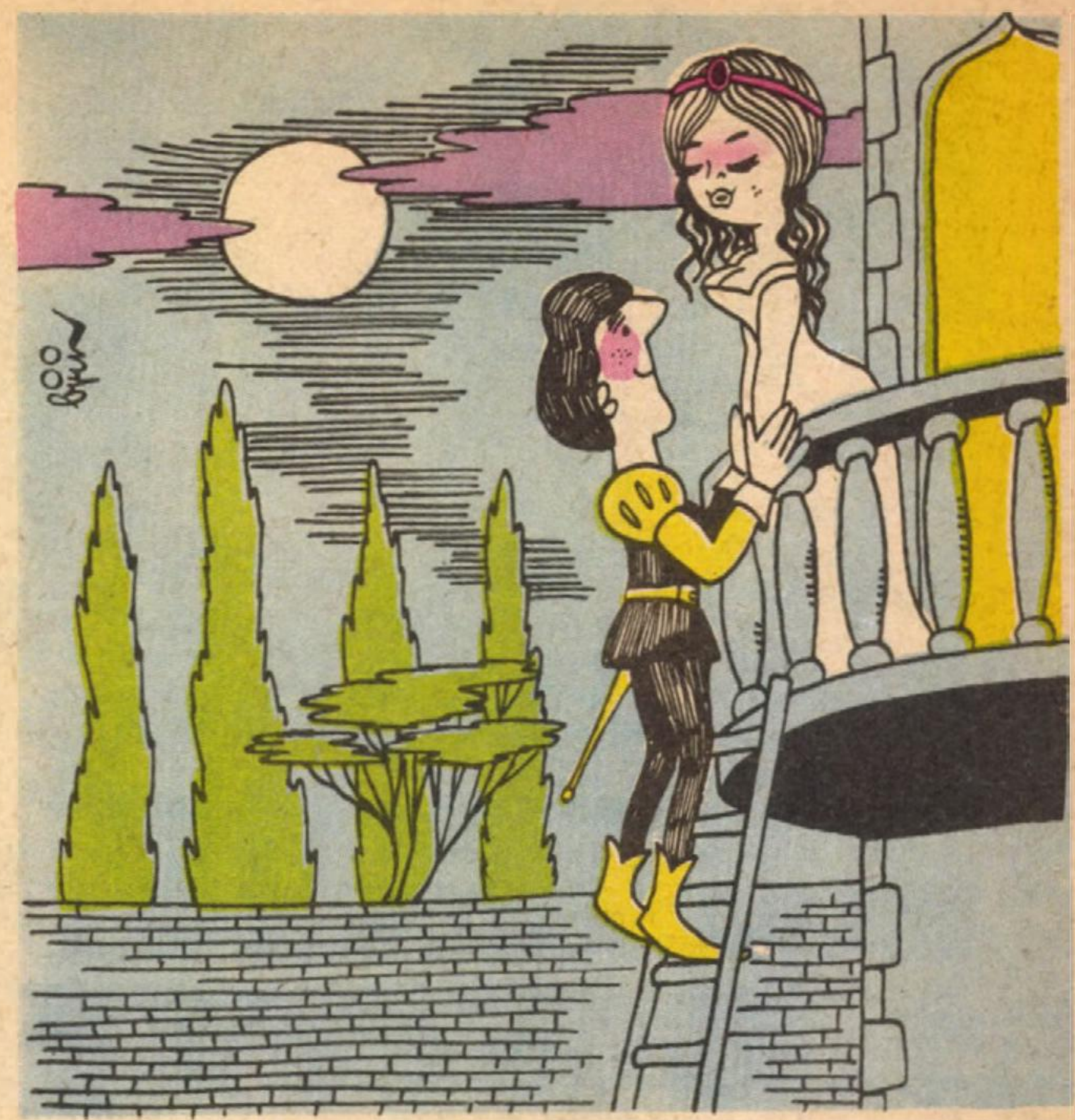

– És mondd, ó, Rómeó, ki fogja kettönk közül kezelni a pénzt? . . .

KÉNYELMES ÍRÓ

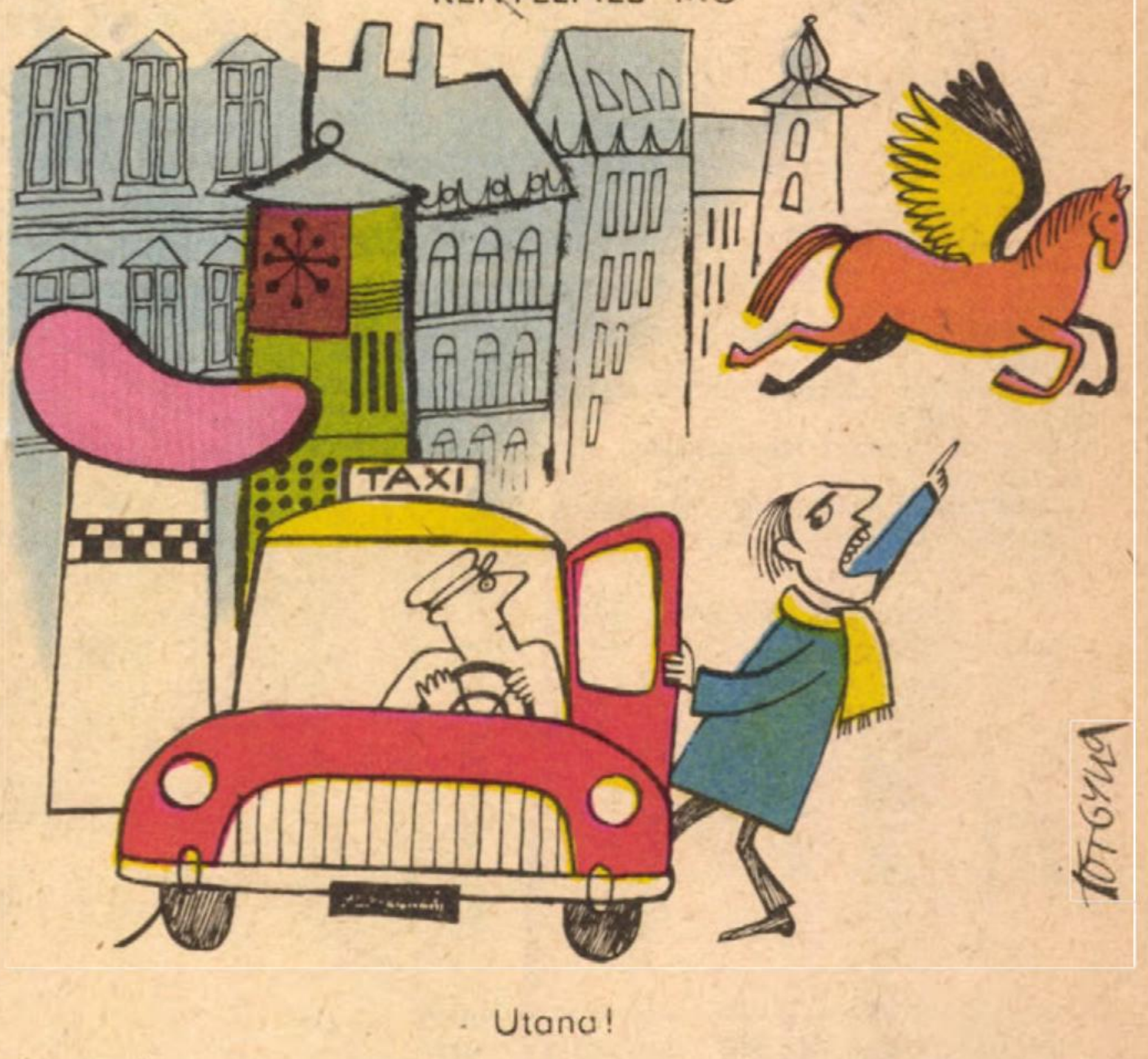

– Utána!

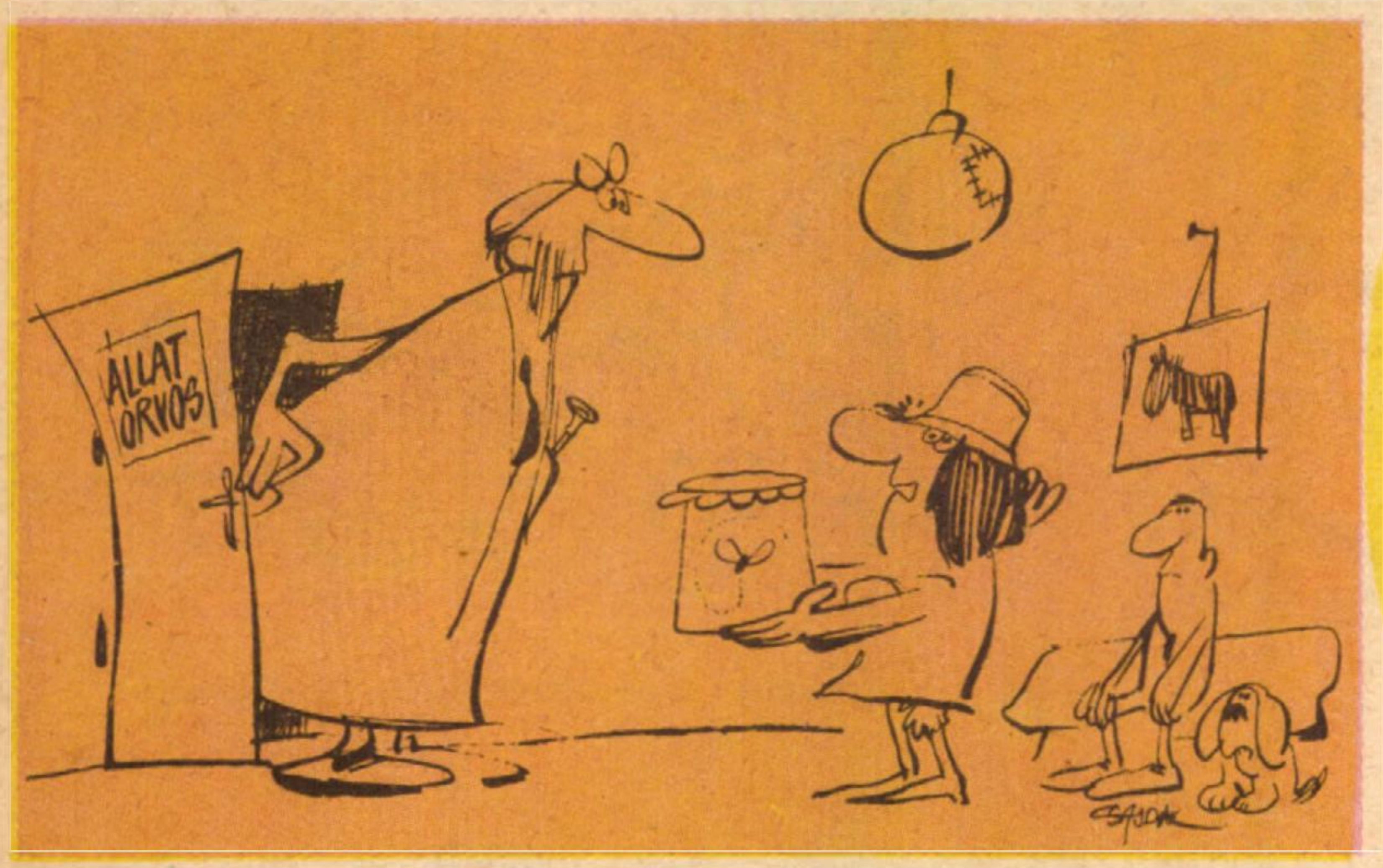

NOSZTALGIA

– Adjon a legyecskémnek valami erősítő vitamint. Ő a nyár utolsó emléke . . .

HŰSÉGES KÉSZÜLÉK

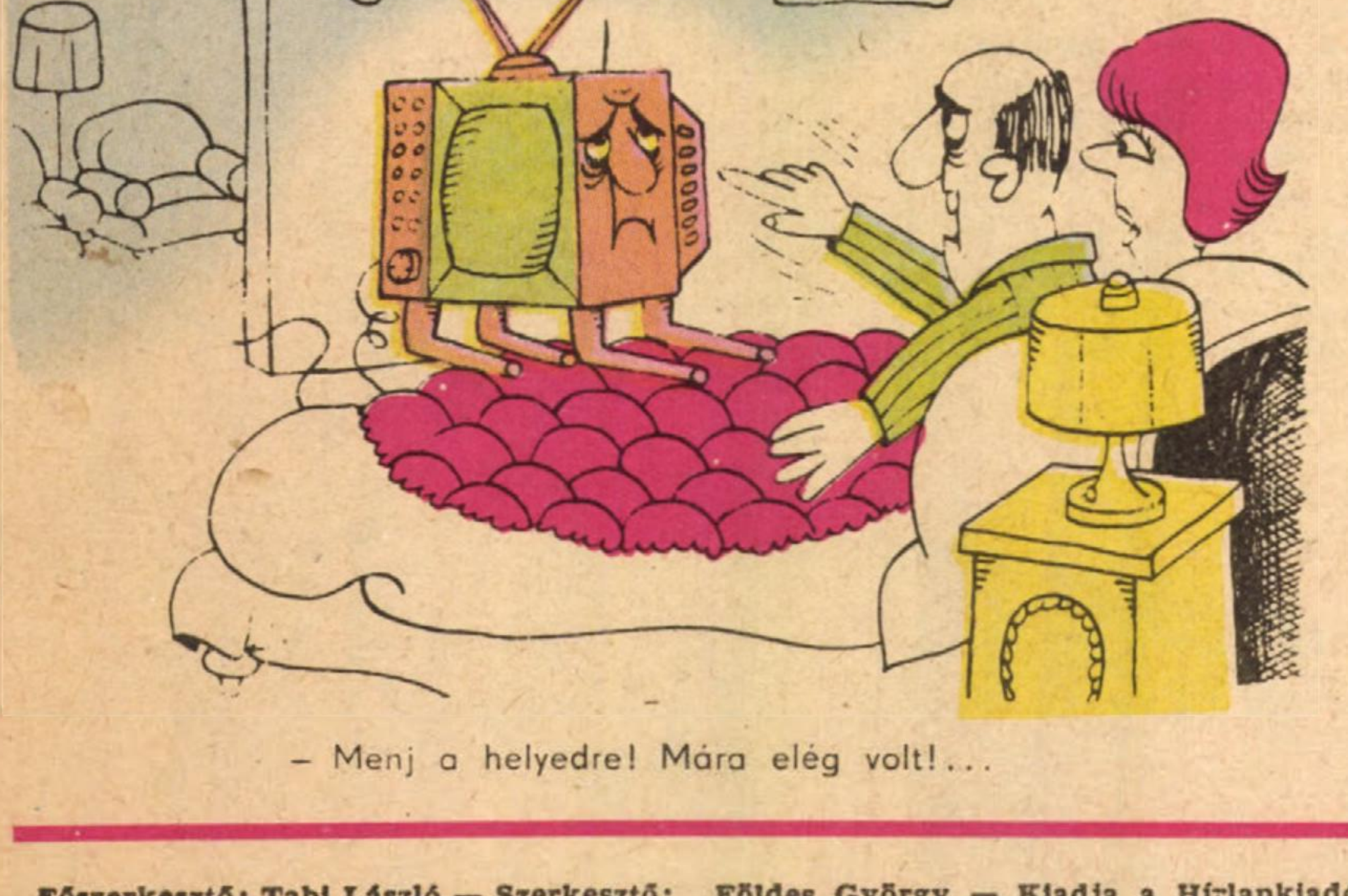

– Menj a helyedre! Mára elég volt! . . .

DIVATOS LAKÁS

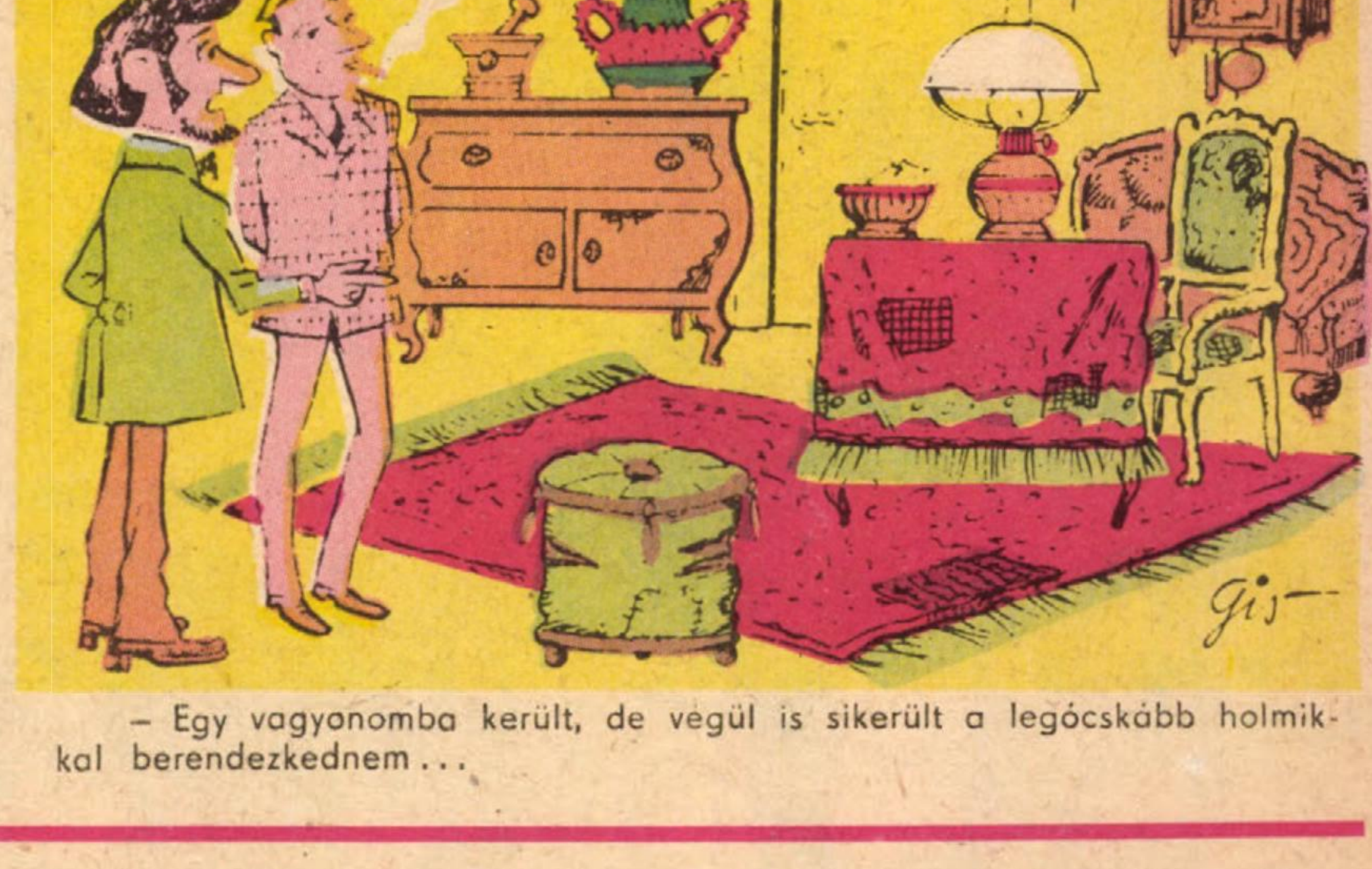

– Egy vagyonomba került, de végül is sikerült a legócskább holmikkal berendezkednem . . .

Főszerkesztő: Tabi László — Szerkesztő: Földes György — Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat — Felelős kiadó: Csollány Ferenc — Szerkesztőség: Budapest VIII., Gyulai Pál utca 14. — Telefon: 335—718. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Telefon: 343—100, *142—220. — Árusítja a Magyar Posta
INDEX: 25.504
Készült a Zrínyi Nyomdában — 70.4369/2 — Budapest V., Bajcsy-Zsilinszky út 78. — Ultraset 72-es ofszet rotációs eljárással. — Felelős vezető: Bolgár Imre

A Ludas Matyi levélcíme: Budapest, 8. Pf. 53.